КИНЛИ МАКГРЕГЪР
ПОКОРЯВАНЕТО НА ШОТЛАНДЕЦА

Част 2 от „Братството на меча“

Превод от английски: Димитрия Петрова, 2013

chitanka.info

1

Лондон, по време на управлението на Хенри II

Красив като греха и по-опасен от самия дявол, Брейдън МакАлистър имаше само една слабост в живота. Обожаваше всички жени. На двадесет и пет години бе отнел повече сърца, отколкото някой можеше да преброи и бе очаровал повече жени, отколкото бяха звездите в небето. Говореше се, че в часа на раждането му, акушерките били пленени от игривото новородено. Жената, която бе помогнала за появяването на повече от шестдесет мънички бебета на този свят, незабавно бе обявила Брейдън за проклятие на всяка девойка, достатъчно глупава да отдаде сърцето си на такъв като него.

Момчето носеше дявола в себе си. Това бе явно за всички. Самият Брейдън не разбираше защо бе толкова привлечен от жените. Знаеше само, че ги обожава всичките — млади, стари, необвързани или омъжени, красиви или обикновени. Нямаше значение, всяка жена притежаваше специален пламък в себе си, който той намираше за неустоим, а в замяна жените оставаха запленени от него.

Където и да идеше, женски глави се приближаваха една към друга с въздишки и кикот, докато обсъждаха репутацията му. Тези, които познаваха уменията му в леглото от първа ръка, го възхваляваха пред онези, които само бяха чували слуховете за него.

Брейдън винаги отвръщаше на жените, които срещаше, с дяволита усмивка. Никога не бе твърде зает, за да се спре по пътя и да прекара миг или два с изгаряща от желание жена.

Всъщност живееше за чувствеността. Копнееше за звука на меки, женски въздишки от удоволствие, прошепнати в ухото му, докато даряваше с наслада любовницата си. Никога не смяташе себе си за задоволен, докато партньорката му не бе достигнала собственото си удовлетворение поне три или четири пъти.

А Брейдън обичаше да бъде добре задоволен.

Семейството му твърдеше, че той е ужасно пристрастен. В живота си, така и не бе узнал какво е онова, с което го пленяваха

жените. Може би бе уханието им, усещането за меките им, гъвкави крайници, плъзгащи се по голата му кожа. Не, реши той, най-много обичаше вкуса на жените.

И точно сега бе заобиколен от три дами, които се бореха за вниманието му. Сестрите Гент.

Е, само две от тях все още бяха Гент; третата, Пайъти, се бе омъжила за Руфъс от Нотингам миналата зима. И въпреки че Брейдън много харесваше стария граф, наистина бе срамота, че такава енергична млада жена бе обвързана с мъж, три пъти по възрастен от нея. Особено, когато мъжът прекарваше повече време в грижа за ястребите и хрътките си, отколкото с красивата си, любяща съпруга.

Пайъти[1], противно на името си, го преследваше, откакто бе пристигнал в Англия преди три месеца, за да посети заедно с брат си крал Хенри и да изрази почитта си заради английските си земи.

Човек трябваше да избягва неприятностите с англичаните, когато можеше, и Брейдън умело бе отбягвал съблазнителните хитрости и машинации на младата жена.

Когато бе получил писмо от Руфъс по-рано същия ден, в което изискваше присъствието му, за да говорят за няколко от шотландските земи, които графът обмисляше да продаде, Брейдън, не се бе замислил. Бе пристигнал, за да открие трите жени, отседнали там, докато графът и братята му бяха заминали тази сутрин за Франция.

Първата реакция на Брейдън бе да си тръгне. Но как можеше простосмъртен човек да откаже такива райски плодове, когато те буквално се бяха разголили пред него? Това със сигурност беше изкушение, на което Брейдън не можеше да устои. Не че на сладострастник като него му трябваше много, за да поеме по пътя на изкушението.

Ако жените бяха решени да го съблазнят, тогава със сигурност той би бил доволен, да го сторят. Трите дами го бутнаха на леглото и започнаха свободно да използват тялото му за собствено удоволствие. Възхитен, той им позволи да правят каквото пожелаят, отпусна се и просто се наслаждаваше на това, което му предлагаха.

— Милорд — измърка Пейшънс, докато пускаше тъмносинята си туника на пода. — Кажи ни отново как уби дракона от Килагарайгън. Прюдънс издърпа дясната му обувка, като разголи обутия му в чорап крак.

— Предпочитам разказа за онзи разбойник, който сте изпратили на оня свят на път към Лондон.

Пайъти плъзна ръце по бедрата му към задните му части.

— А аз предпочитам тази история, точно тук — каза тя, като сграбчи в две шепи задника му.

— О, дами, дами — въздъхна той доволно. — Откъде да започна?

Повдигайки фустата си, Пайъти го дари с пищната гледка на голото си дупе, след което се премести и възседна скута му. Размърда неприлично бедрата си срещу неговите и отпусна жълтия плат около себе си. После смъкна надолу част от роклята си, излагайки на показ закръглените възвишения на добре заобленитe си гърди.

— Защо не започнете оттук? — попита тя, плъзгайки ръка по горната част на лявата си гърда.

— Да, изглежда като чудесно място, от което да започна — отвърна Брейдън дрезгаво.

Но преди да успее да се включи в играта на графинята, вратата на стаята се отвори с трясък.

— Пайъти! — чу се гневен рев.

Брейдън се подпря на лакти и видя Руфъс, който стоеше на вратата, със стисната устни. Лицето на графа бе по-червено от жаравата на огъня, от което добре поддържаната му бяла брада изпъкваше още повече.

Брейдън изръмжа ниско в гърлото си. Не можеше ли един мъж да преживее миг на забавление, без някой ядосан баща, съпруг или брат да се впусне в претенции за кръвта му?

Е, ако първо се ожениш за жената, братко, няма да имаш такъв проблем. Брейдън трепна, когато познатите думи на Син отекнаха в главата му.

Ох, какво разбираше брат му? Син прекарваше точно толкова време в избягване на свещения брак, колкото и Брейдън.

Пайъти скочи от скута му с възмутен писък, докато другите две жени побързаха да се скрият в близкия ъгъл. Светлината на огъня и лоените свещи очертаваха трепкащите им сенки на стената.

Брейдън въздъхна със съжаление. Е, със сигурност бе забавно, докато траеше. Какви бяха тези мъже, които казваха, че заминават извън страната, а в същото време не го правят?

Човек би си помислил, че един мъж ще притежава по-голямо уважение от това да влети в покоите на жена си, без да извести за пристигането си. Защото такова нещо бе направо грубо.

— Как смееш? — изръмжа Руфъс, докато нахлуваше в спалнята на съпругата си.

Пайъти пресрещна Руфъс в центъра на стаята, с ръце на хълбоците.

— Как смееш ти! — извика тя и се изправи срещу разярения си съпруг.

Сграбчи Руфъс за туниката, докато той отиваше към леглото и го завъртя с лице към себе си.

— Казваш ми, че заминаваш, а се връщаш точно, когато става забавно. Започвам да мисля, че ме лъжеш само за да можеш да се върнеш у дома и да пронижеш мъжа, с когото си ме хванал!

Брейдън се намръщи при думите й. С колко ли мъже е била графинята?

Руфъс изгледа кръвнишки жена си.

— Жено, кълна се, ако не беше богатството на баща ти и факта, че ще го превърна в мой смъртен враг, щях да те изхвърля още през първата седмица от брака ни или да те бия, докато се пречупиш.

— Е, тогава, е добре, че встъпих в този брак така добре осигурена, нали? — Тя посочи леглото, на което все още лежеше Брейдън. — Знаеш ли, започвам да подозирам, че обичаш да пронизваш млади мъже само от злоба.

Руфъс се задъха от гняв.

— Нямаше да имам никаква причина да го пронизвам, ако той не те бе пронизал пръв!

Поне да бях стигнал до там, помисли си Брейдън с тъга. За съжаление, графът бе избрал подходящия момент. В интерес на истината, той дори не бе целунал девойчето.

Брейдън бавно се надигна от леглото.

— Може би трябва да си тръгвам.

— Може би трябва да умреш — Каза Руфъс, докато избутваше жена си.

След като се бе озовавал в подобна ситуация повече от веднъж, Брейдън знаеше, че паниката не е най-добрият начин на действие. Всъщност, хладнокръвието щеше да го спаси от обезглавяване.

А и последното нещо, което искаше, бе да умре на английска земя. Ако трябваше да умре, то в името на всичко свято, щеше да стане на шотландска земя.

И за предпочитане с шотландска девойка, стенеща в ухото му.

— Ако за теб е все едно, Руфъс, аз предпочитам да почакам още няколко години преди да срещна Създателя си.

— Тогава трябваше да си държиш ръцете далеч от жена ми.

Всъщност, Брейдън бе този, когото докосваха, но точно сега не бе подходящият момент да го отбелязва. Да не говорим, че нямаше да е джентълменско от негова страна да компрометира дамата още повече.

Въпреки дързостта й, Брейдън всъщност харесваше Пайъти и последното нещо, което искаше, бе тя да бъде наранена по някакъв начин.

Пайъти се скри при сестрите си в ъгъла, докато Руфъс изваждаше меча си. Брейдън преценяваше противника си.

Тъй като бе най-младият от пет момчета, Брейдън беше войн, откакто за първи път бе сграбчил нож в ръката си. През целия му живот единствено братята му се бяха изправяли срещу него в равностоен двубой. А неразумният англичанин пред него бе жалък противник за уменията му.

Въпреки че по време на битка никога не бе избягвал убийството, не желаеше да пролива кръв заради нещо толкова глупаво. Една жена не струваше колкото живота на един мъж.

Сега само трябваше да убеди графа в това. Брейдън разпери широко ръце.

— Бъди разумен, Руфъс. Наистина не искаш да се биеш с мен.

— Да не се бия с теб ли, малоумен шотландски варварино? След това, което направи? Ще се видим в ада, където ти е мястото, примитивно, безбожно куче.

Брейдън потисна смеха си. Колко очарователно. Обиди. Жалко, че мъжът нямаше повече практика. По-големите братя на Брейдън можеха добре да го научат как езика му да бъде остър като бръснач.

— Не може ли да се държим като възрастни? — попита той графа.

— Като възрастни ли каза, празноглав развратнико? — възмути се Руфъс.

Тогава, без предупреждение, по-старият мъж се хвърли напред с меча в ръка. Брейдън се отдръпна достатъчно лесно, но тъй като мечът изсвистя само на сантиметри от гърлото му, реши, че определено е време, да се раздели с графа.

— Хайде, Руфъс — каза Брейдън, опитвайки се да отвлече вниманието на мъжа от факта, че бавно се придвижваше към отворените врати на балкона. — Знаеш, че не можеш да се мериш с мен. Мога да се бия с дузина мъже като теб.

Руфъс се отдръпна със застрашителна усмивка.

— Тогава е добре, че съм довел тримата си братя.

Споменатите братя, избраха точно този момент, за да влязат в стаята и да извадят мечовете си. *Просто трябваше да го кажеш, нали?*, помисли си Брейдън иронично.

Той спря, докато преценяваше новите си противници. Нито един от тях не бе по-млад от четиридесет. Въпреки това, от начина, по който държаха мечовете си, разбираше, че са обучени рицари, а не контета, които са платили откуп от военна служба на английския си крал. Тези мъже бяха воювали много и все още се подготвяха за война.

Не, че това наистина имаше значение, защото той не се страхуваше от шепа рицари. Никога нямаше да настъпи ден, в който такова нещо би могло да надвие шотландец. Но Брейдън не бе глупак и неравенството между четирима обучени рицари срещу един полуоблечен и невъоръжен шотландец не беше това, на което обикновено залагаше.

Реши да се насочи към доброто английско възпитание на графа.

— Това съотношение наистина не е много честно.

— Нито слагането на рога.

Е, до тук с развлечението. Руфъс отново се хвърли напред. Брейдън грабна една възглавница от леглото и отклони острието с нея. Прескачайки леглото, той се претърколи през дюшека, докато Руфъс насочваше меча към рамото му.

Острието пропусна на косъм и се заплете в завесите на леглото.

Брейдън се изправи от другата страна и погледна към мястото, където бяха застанали братята на графа.

— Брейдън!

Пускайки възглавницата, той се обърна и видя стоящата в ъгъла Прюдънс, която държеше меча му. След като целуна дръжката, тя го

хвърли към него.

Брейдън го хвана и й благодари миг преди един от братята на графа да го нападне. Той отклони удара на мъжа с лекота и се измъкна от ъгъла. Преди да успее да си проправи път към балкона, бе нападнат от всички наведнъж.

Брейдън се справяше добре, но тъй като бе с един обут в ботуш и един бос крак, нестабилната му поза усложняваше доста нещата. По дяволите англичаните и странните им дрехи. У дома никога не би се тормозил с тези неудобни ботуши или толкова много части на облеклото.

Като се замислеше, че наричат любимите му шотландски братя плиткоумни. Поне в Шотландия един мъж знаеше как да се облича удобно и здравословно.

И най-важното, подходящо за неочаквани срещи. Докато се биеха, графът загуби равновесие и се препъна, предоставяйки на Брейдън шанса, от който се нуждаеше, за да избяга, без да пролива английска кръв.

Завъртайки се към стената, Брейдън отряза въжето на полилея. Графът и братята му се разбягаха стремително, когато той се стовари, разпръсквайки свещи из стаята.

Докато те се занимаваха с потушаването на малките пожари, Брейдън изтича до мястото, където трите жени се бяха сгушили. Той грабна туниката си от Пейшънс, ботуша си от Прюдънс и наметалото си от Пайъти.

— Сбогом, мои прекрасни дами — каза им с усмивка, докосвайки Пайъти леко по бузата с нежна милувка. — Ако някога се осмелите да дойдете в Шотландия… — той погледна към мъжете, които се бяха запътили обратно към него, — оставете мъжете си у дома.

С тези думи, Брейдън се втурна през отворената врата на балкона и скочи грациозно в двора отдолу.

После вдигна поглед към балкона и видя трите жени да гледат надолу към него.

— Спомняй си за нас с нежност — извика Прюдънс, докато махаше деликатно с ръка.

— Винаги, скъпи мои — отвърна той с усмивка. Брейдън им изпрати бърза целувка, след това нахлузи ботуша си и се насочи към

обора. Имаше малко време, за да избяга преди графът и братята му да тръгнат след него. Не че се страхуваше от тях; причината съвсем не беше тази. Наистина би могъл да убие всички, но това щеше да е проблем. Отказваше да убие мъж, заради някакъв флирт.

Жените бяха забавни и причина за съществуването му. Въпреки това, жената не струваше колкото живота му, и той никога не би отнел живота на друг мъж заради жена.

Този суров урок бе научил преди години.

Освен това, бе време да се отправи към вкъщи. Англичанките бяха приятни за известно време, но в крайна сметка той най-силно жадуваше за шотландските девойки. Със своите нежни, весели гласове и бляскави усмивки, те бяха скъпоценните камъни на земята и бе време да се върне при тях и отворените им обятия.

Както и други части от тялото, които бяха готови да отворят за него. Брейдън се усмихна при тази мисъл.

Със скоростта на обучен войн, той оседла коня си и напусна обора, преди графът да излезе от крепостта. Всъщност, Брейдън излизаше през портата, преди мъжът да е успял да стигне до двора.

Имаше още само една кратка спирка, преди свободата. Но след това вече бе на северната граница.

— Давай, Демон — нареди той на черния си жребец. — Да видим какви други проблеми можем да намерим по пътя, а?

---

[1] Пайъти — в превод от английски означава „набожност, благочестивост“. — Б.пр. ↑

2

Килагарайгън, Шотландия Три седмици по-късно

Локлан МакАлистър беше практичен човек. Разумен мъж, според повечето. Като водач на клана трябваше да бъде такъв. Но това… това надхвърляше, всичко, което бе виждал през целия си съзнателен живот.

Всяка жена в Килагарайгън отказваше да нахрани или да спи с мъжа си, докато Локлан не се съгласи да прекрати враждата с Роби МакДъглас!

Все още бе зашеметен от това неразумно искане. Жените бяха полудели. Всички до една и най-вече Маги, дъщерята на Блар.

Всъщност, самият той бе готов да отиде и да удуши подстрекателката на жените.

И не бе единственият. Мъжете от клана му бързо бяха преминали точката на търпението си, и вече чуваше слухове как смятат да тръгнат след Маги сами. Всъщност, всяка сутрин очакваше да намери бедния й, гниещ труп, прикован към входната врата на централната кула на крепостта си или да виси от някой зъбер на крепостната стена.

Обезсърчен, той се загледа към другия край на чистата си, елегантна, голяма зала, където по-малкият му брат Юън седеше на масата и отрязваше парче от говеждото месо, което Локлан се бе опитал да сготви малко по-рано. В интерес на истината, щеше да се справи по-добре, ако бе осолил и изпържил кожените си ботуши. Със сигурност вкусът на кожата не можеше да е по-лош, от този на месото.

Ако затруднението му не беше толкова сериозно, Локлан щеше да се засмее на опита на Юън да задържи дългите си крака под масата. Имаше няколко мъже в клана, които се доближаваха до височината на Юън — метър деветдесет и осем. И въпреки че тялото му беше слабо, то бе достатъчно мускулесто, за да накара дори смелчага да преглътне със страх.

Но това, което плашеше повече от размера на мъжа, беше свирепото му изражение. Юън рядко се усмихваше. В действителност

напълно избягваше повечето хора и рядко напускаше пещерата в хълмовете, която наричаше дом.

Въпреки лошото си настроение, Юън притежаваше способността да разбира същината на проблема и да го нарича с истинското му име. Поради тази причина Локлан го бе извикал от обителта му.

— Какво трябва да направя? — попита той Юън.

Брат му се опитваше да дъвче месото, но изглеждаше по-скоро като преживяща крава, отколкото като войн, какъвто беше.

— Научи се да си готвиш, за да не умреш от глад.

— Юън — изръмжа той. — Сериозен съм.

— Аз също — промърмори Юън, докато избутваше дървената си дъска, а след това отпи глътка бира, за да изплакне зловонния вкус на овъглено говеждо месо от устата си. — Не можеш да продължаваш да се храниш така, защото няма да издържиш дори още една седмица.

— Юън…

Брат му игнорира предупреждението в гласа му.

— Струва ми се, че ситуацията има лесно решение.

— И то е?

— Върви в двора на черквата, метни Маги на рамото си, изведи я от там и я накарай да ни сготви нещо, което става за ядене.

Локлан въздъхна.

— Вярваш ли, че не съм си го мислил? Но това е свещена земя. Няма да наруша светостта й.

Юън се надигна бавно от масата.

— Тогава, аз ще го направя. Тронът на Сатаната ще замръзне преди аз да позволя на жена да ми се подиграва.

— Истина е — прекъсна разговора им познат глас. — Ето защо добрият Господ ме е оставил на тази земя.

Локлан се обърна и видя най-малкия си брат, Брейдън, застанал на вратата на залата.

Черната коса на Брейдън беше разрошена, сякаш бе яздил дълго. Носеше черно-зеления си плейд[1] небрежно над лявото рамо, а погледът му бе все така дяволит.

За първи път от две седмици, Локлан се засмя.

— Е, добре, блудният син се завърна — каза той, докато прекосяваше стаята, за да посрещне своя все по-странстващ и непочтителен брат.

Щом се изравни с Брейдън, Локлан видя мъжа в сенките, който стоеше тихо зад гърба на малкия му брат. Усмивката замръзна на лицето му и той се закова на място.

Не, не можеше да бъде… но беше истина. Локлан премигна невярващо.

Бяха минали години, откакто за последно бе виждал своя полубрат Син. Дори като дете, Син беше по-сериозен от Юън и изпълнен с повече омраза, отколкото Локлан можеше да проумее.

Когато Син бе изпратен против волята си при английския крал от баща им, който го презираше, младежът се бе заклел никога отново да не стъпва на север от Адриановия вал[2].

Локлан нямаше представа какво е накарало Син да промени мнението си, но със сигурност се радваше, че го е направил, защото обичаше по-големия си брат и той много му липсваше.

Син все още имаше тези проницателни, безрадостни черни очи, които сякаш гледаха направо в душата ти. Същата черна коса като на Юън и Брейдън и изненадващо я бе оставил дълга като на шотландец, не къса, както я носеха англичаните.

Но дрехите му бяха съвсем друг въпрос. Черната туника, ризницата, панталоните и ботушите му бяха английски. И колкото и да бе странно, нямаше никакъв знак върху тях.

— Какво е това? — попита Локлан, след като се възстанови от изненадата. — Върнал си се от Англия с гост? — Той протегна ръка към Син, който се взираше в него цяла минута, преди да я разклати. Локлан го потупа по гърба. — Радвам се да те видя, братко. Мина твърде много време.

Изопнатото лице на Син леко омекна и чак тогава Локлан осъзна колко несигурен е бил Син от това как ще бъде посрещнат.

— Страхувах се да оставя Брейдън да се прибере сам — отвърна Син, докато измъкваше ръката си от тази на Локлан. — След множеството интимни срещи, които проведе в Англия, се боях, че никога няма да успее да се прибере вкъщи, преди някой беден съпруг или баща да го пониже.

Юън нададе вик, когато разпозна Син. Пресичайки стаята, той го сграбчи в мечешка прегръдка. Син изръмжа срещу прегръдката.

— Пусни ме долу, ти голям грозен мечок!

— Е — каза Юън, докато поставяше Син на крака. — Помниш корените си. С тези дрехи на гърба ти не бях сигурен дали големият ми брат се е върнал у дома или е някое от завоеванията на Брейдън.

Както винаги, Брейдън прие закачката спокойно, но погледът на Син стана убийствен.

— Като говорим за завоевания — добави Брейдън, — къде са жените? Все още не съм видял нито една, откакто съм преминал в земите на МакАлистър.

— Не! — ахна Юън, докато се обръщаше към Брейдън. — Възможно ли е Брейдън да е прекарал цял час без жена? Бързо, Локлан, изпрати да извикат лечител, преди да е припаднал от стреса, заради въздържанието.

Брейдън изцъка с език.

— Хайде сега, това не е шега работа. Не е добре за един мъж да стои твърде дълго без жена. Соковете му се задържат и преди да се усетиш, той се превръща в раздразнителен, избухлив звяр.

Очите на Брейдън се разшириха, докато оглеждаше Юън.

— Значи това ти се е случило! Ела — каза той, поставяйки ръка върху раменете на Юън. — Най-добре е да ти намерим жена бързо, преди да стане по-лошо.

Устните на Брейдън се извиха язвително, а Юън избута ръката му от рамото си.

— Ще спреш ли с твоите глупости? — Той се обърна към Син. — Най-добре го заведи обратно в Англия, преди аз да му дам начален старт.

Локлан игнорира почти обичайните закачки. Юън и Брейдън не можеха да комуникират помежду си, освен ако не си разменяха обиди.

Вместо това погледна към Син.

— Радвам се, че си дойде вкъщи. Мина толкова много време откакто за последно дръзна да посетиш Шотландия.

Син кимна.

— Ти, Киърън, Брейдън и Юън сте всичко, което някога ми е липсвало от това забравено от Бога място. Не се обиждай, но предпочитам английския лукс пред този суров начин на живот.

— Говориш като истински сасенак[3] — отвърна Юън, лицето му излъчваше отвращение.

Очите на Син се присвиха при тази обида.

— Достатъчно — намеси се Локлан преди Син да успее да реагира. Син не беше мъж, който ще остави да му се подиграват безнаказано и последното нещо, което искаше, бе още пролята кръв между братята си.

Независимо от миналото и всички думи, изречени с гняв, Син винаги бе добре дошъл в дома му.

— Никакви обиди повече — нареди Локлан на Юън, а гласът му бе суров. — Поне не срещу Син. Виж Брейдън е друго нещо, можеш да се чувстваш свободен да го атакуваш.

— О, стига — наежи се Брейдън, — къде остана братската ти любов?

Локлан се усмихна дяволито.

— Това е братската ми любов. Забележи, че аз все още ти се подигравам.

— Да, но съм сигурен, че това не е нищо повече от загриженост. — Брейдън се обърна и огледа очаквателно залата.

Още преди той да изрече думите, Локлан знаеше какво се върти в ума му. Това беше първият път, в който се бе върнал вкъщи, без цяла армия от жени да влети, за да го поздрави, блъскайки се помежду си в усилията си да дарят по-малкия му брат с храна и други неща, които бяха особено щастливи да му предложат.

— Къде са прислужниците, няма ли да ни донесат нещо за ядене? — попита Брейдън.

Локлан отвори уста, за да обясни, но Юън го спря.

— Не, моля те, остави ме аз да му кажа — сините очи на Юън блестяха с необичайна развеселеност.

— Много добре — отвърна Локлан. — Щом ще ти достави удоволствие.

— Да, със сигурност ще е така. — Ухилен доволно, Юън се обърна към Брейдън. — Помниш ли малката сестра на Ангъс и Ейдън, Маги?

Брейдън се намръщи.

— Малката досадница с червена коса, лунички и стърчащи зъби? Как бих могъл да я забравя?

Грубите думи изненадаха Локлан. Никога в живота си, не бе чувал брат си да описва жена по друг начин, освен като красива, а

Маги беше всичко друго, но не и със стърчащи зъби. Но с удоволствие щеше да се съгласи, че е досадница.

— Не си спомням, да е имала стърчащи зъби — каза Локлан.

— Защото никога не те е хапала с тях — отвърна Брейдън. — Аз, от друга страна, съм човек, който изглежда обичаше да напада. Никога не съм знаел защо.

— Трябва да е заради очарователната ти личност — посочи Син сухо.

Юън вдигна ръце и застана пред Брейдън.

— Имате ли нещо против? Бих искал да продължа. — Той погледна първо към Локлан, а след това към Син.

— Продължавай — Каза Локлан.

— Благодаря. — Юън сложи ръце върху раменете на Брейдън, така че да се наслади на реакцията му.

— Както и да е, Маги, с или без стърчащи зъби — той се втренчи предупредително в Локлан, преди да се обърне обратно към Брейдън, — отведе и скри всички девойки.

Брейдън се намръщи още повече.

— От какво ги е скрила?

— От нас, злите, похотливи мъже.

Брейдън гледаше Юън с празен поглед, докато пълното, ужасяващо въздействие на думите, го заливаше.

— Със сигурност се шегуваш. — След това погледна към Локлан за потвърждение. — Той се шегува, нали?

— Не — въздъхна Локлан. — Казва истината. Изглежда жените са решили, че трябва или да се сложи край на враждата ни с МакДъглас, или няма да ни обслужват повече.

— Във всяко отношение — добави Юън за по-голям ефект.

Лицето на Брейдън наистина пребледня, докато се отдръпваше от Юън. Той протегна ръка и сграбчи в шепа наметалото на Син.

— По дяволите косматите пръсти на Сатаната, Син, изглежда съм умрял и съм отишъл в ада.

Син изсумтя.

— Пробвай отново, малки братко. Тук е твърде студено, за да бъде ад.

Брейдън поклати глава невярващо и когато застана пред Локлан, срещна мрачния му поглед.

— Добре, леърде, какво направи, за да ядосаш жените толкова много?

— Аз? — попита Локлан, зашеметен от предположението на Брейдън, че той е сторил нещо на жените. — Не съм направил нищо. Та аз опитах всичко, което успях да измисля, за да ги накарам да бъдат разумни. Заплашвах и ласкаех. По дяволите, дори се опитах да съблазня Маги, но…

Подигравателното сумтене на Брейдън го прекъсна.

— Е, това е половината ти проблем. Мога да те уверя, че да наредиш на една жена да си вдигне полите не е начинът да я вкараш в леглото си.

Локлан усети как челюстта му увисва от възмущение.

— Моля да ме извиниш, но притежавам повече финес.

— Друг път. Забравяш, че съм ставал свидетел на недодяланите ти опити за съблазняване.

— Недодялани? Та аз съм имал повече жени, от теб, пале такова.

Брейдън изви арогантно едната си вежда в израз на подигравка.

— Добре — призна Локлан, след като обмисли въпроса за втори път. Съмняваше се, че дори някой сарацински шейх с харем би могъл да се похвали с повече жени от Брейдън. — Може би не повече от теб, но със сигурност повече от Юън.

— Това не говори много — вмъкна Брейдън. — Левият ми ботуш е имал повече жени от Юън.

— Ей, стига — изръмжа Юън. — Най-добре дръж обидите си насочени към брата, който ще ги търпи. Не приемам любезно такива неща.

Без да му обръща внимание, Брейдън обгърна с ръка раменете на Локлан и го дръпна към себе си, сякаш искаше да му сподели някаква голяма тайна.

— Сега, чуй ме, скъпи мой братко, който ме търпи. Ти си леърд на могъщ клан. Не твоите посредствени опити съблазняват жените, а титлата и красивото ти лице.

— Моите какво? — попита Локлан, обиден от снизходителния му тон.

— Вярно е — продължи Брейдън. — Няма нито една жена сред тях, която не би искала да сподели една нощ с леърд. Не съм ли прав, Син?

— Защо ме питаш? Аз жена ли съм, че да знам?

— Е… — Брейдън не довърши мисълта си. Каквото и да беше в ума му, явно размисли, защото бързо се върна към Локлан. — Както вече казах, титлата и лицето са всичко, от което имаш нужда.

— Да, ама нито едно от тези неща не впечатлиха Маги. Тя ме отпрати незабавно. На този етап, не ми оставя никакъв избор. Ако не се върнат до утре на обяд, ще нападна църквата и ще ги измъкна със сила.

Брейдън го пусна.

— Не искаш да правиш такова нещо. Те са жени, Локлан. Нашите жени.

— Мислиш ли, че не знам това? Майка ни е там с тях. Но какъв избор имам?

Върху лицето на Брейдън се появи замислено изражение. Локлан почти можеше да види как мозъкът му работи. Добре, Брейдън винаги е знаел какво да направи, когато въпросът опираше до жени.

— Ще измисля друг начин — обеща Брейдън. — Какво ще кажеш да влея малко здрав разум на девойката и да върна жените, където им е мястото — в кухните и леглата ни?

Локлан се замисли. Ако Брейдън можеше да сложи край на това по мирен път, то със сигурност си заслужаваше да опитат. Не харесваше мисълта да нарани някоя от жените им повече от Брейдън.

Може би брат му щеше да успее там, където той се бе провалил. Брейдън винаги е бил добър в уреждането на разгорещените спорове по мирен път.

Само веднъж се бе провалил. Локлан трепна при спомена.

Достатъчно трагедии се бяха случили на семейството им. Последното нещо, което искаше, бе да добави още някоя. Щеше да даде възможност на Брейдън да поговори с жените.

Но само една. Не можеше да си позволи повече от това.

— Много добре. Но знай, че както я кара Маги, мъжете ми или ще превземат църквата сами, или ще ме изхвърлят по задник и ще си изберат нов леърд.

— Жени — промърмори Син. — Не мога да повярвам, че са вдигнали този бунт срещу вас, докато на раменете ви тежи семейна вражда, с която да се борите. Последното нещо, от което се нуждаете, е

мъжете да се разсейват от лудориите им, когато трябва да защитават земите.

— Да — съгласи се Брейдън. — Изненадан съм, че МакДъглас не са се възползвали от този бунт.

Локлан погледна през прозореца по посока на църквата. Въпреки гнева си, за миг той се наслади на веселието, обхванало го от новината, която получи.

— Сигурен съм, че щяха да го направят, ако собствените му жени не бяха сторили същото нещо с неговия клан.

— Какво? — попита Брейдън.

— Вярно е — продължи Локлан. — Собствената му жена се присъедини към тях. Разбрах за това само преди три дни. Лейди МакДъглас направи за посмешище съпруга си.

— Тогава, смята ли да преговаря за мир? — попита Син.

— Не. Дори ако се съгласим да приемем условията, нито един от нас няма да посмее. Ако отстъпим пред жените по този въпрос, тогава те ще си помислят, че имат власт над нас и всеки път, когато нещо не им харесва, биха могли да се съберат и отново да се скрият. Тръпки ме побиват, като се замисля за последствията. Можете ли да си представите?

— Да — каза Брейдън с порочна усмивка. — Би било забавно.

Локлан го изгледа заплашително.

— Е, би могло — поправи се Брейдън, пренебрегвайки гнева на Локлан. Насочи уверения си поглед към тримата. — От години повечето от вас ми се подиграват заради факта, че никоя жена не може да ми устои. Е, сега, братя мои, ще бъдете благодарни за дарбата ми.

Никога не бяха виждали погледа на Брейдън по-самоуверен.

— Елате и вижте сами колко бързо ще приключа с този въпрос. Обзалагам се, че ще е минал по-малко от четвърт час, преди Маги да започне да се храни от ръката ми.

— Приемам облога — каза Юън. — Особено след като видях как Маги отпрати Локлан. Ще ти се отрази добре да се провалиш.

— Аз да се проваля? — попита Брейдън невярващо. — Ха! Няма жива жена, която да ми устои.

— По изключение, се надявам да си прав — каза Локлан. — Не мога да ти позволя да загубиш този облог.

— Тогава ела и стани свидетел на моя най-чувствен триумф.

Юън плесна Локлан по гърба.

— Не знам за теб, но това е сблъсък, който нямам търпение да видя.

---

[1] Шотландско наметало от кариран плат. — Б.пр. ↑

[2] Адрианов вал (лат. Vallum Hadriani) — е римско отбранително съоръжение от камъни и торф, което се намира на територията на съвременна Великобритания — в Северна Англия, край нейната граница с Шотландия. — Б.пр. ↑

[3] Sassenach (от шотл.) — презрителен израз за англичанин. — Б.пр. ↑

3

Брейдън МакАлистър можеше да сложи край на всичките й грандиозни планове.

Маги, дъщеря на Блар, замръзна пред прозореца на черквата, когато видя малката група мъже, отправила се към нея. Ако някога четиримата ездачи на Апокалипсиса се появяха от плът и кръв, щяха да бъдат в облика на четиримата мъже, които крачеха гордо надолу по пътя към малката черква, където тя и останалите жени бяха потърсили убежище.

Всяка друга жена би мечтала за това — четирима греховно красиви мъже да се запътят към нея, знаейки, че тя е тази, която искат с такава твърда решителност.

За Маги това бе кошмар.

Бе очаквала да види красивия Локлан отново. С ръста си от сто деветдесет и три сантиметра, той бе един от най-високите мъже в клана. Светлата му коса изглеждаше сякаш буквално е създадена от злато. А когато ставаше въпрос за чертите му, тя се съмняваше, че дори ангелите на небето могат да се сравняват с нежно изваяното му лице или трапчинките в усмивката, която караше много девойки да въздишат.

Но днес нямаше усмивка. Само мрачен, смъртоносен поглед.

По-малкият брат на Локлан, Юън, бе с пет сантиметра по-висок и притежаваше широки рамене и смъртоносна походка, които караха мъжете от клана да изчезнат от пътя му. Мрачното му красиво лице оставяше много жени без думи. И само опасното му изражение спираше всяка жена от порива да го преследва.

Повечето жени се страхуваха от него толкова, колкото и мъжете.

Третият мъж стоеше между тях и бе облечен като англичанин, но тя не го познаваше. Въпреки това, той притежаваше същата смъртоносна аура на братята МакАлистър, а уверената му крачка й придаваше завладяваща и пленителна нотка. Той й напомни за опасен тъмен звяр, преследващ плячката си. А четвъртият…

На него се наслаждаваха очите й, защото познаваше добре Брейдън МакАлистър. Като приятел на по-големите й братя, той често идваше в дома й, докато растеше.

Подобно на някаква влюбена идиотка, Маги винаги го бе обожавала.

Щеше ли да дойде някога момент в живота й, когато само един поглед към него няма да ускорява дъха й? Няма да кара сърцето й да бие учестено?

Всичките братя МакАлистър бяха красиви, но имаше нещо специално в Брейдън, нещо наистина неустоимо. Къдравата му черна коса се спускаше по мускулестите му рамене и Маги бързо си спомни аромата на бъз, полепнал по копринените му кичури. Не че знаеше дали косата му наистина е като коприна. Това бе просто представа за нея, защото предполагаше, че усещането да прокара ръката си през дългите му черни коси ще бъде прекрасно.

Имаше високо чело с фино извити черни вежди, които се повдигнаха, когато се смееше. А той се смееше често — дълбок, гърлен звук, който изпълваше въздуха с музика и топлина.

А устните му…

Пълни и добре оформени, от типа, които една жена сънуваше, че я целуват. Или още по-добре — устни, които с целувката си биха зашеметили всяка жена.

Или поне така бе чувала. За съжаление, Маги никога не бе познала удоволствието, което доставяха устните му. Брейдън винаги бе гледал на нея като на досадно дете, въпреки че бе само с три години и половина по-малка от него.

Откакто бе навършила дванадесет, се опитваше да го накара да я забележи, дори веднъж го бе ухапала, за да привлече вниманието му. Но тя като че ли бе единствената жива жена, към която той наистина не проявяваше интерес.

Брат й Ангъс й бе казал, че лоялността на Брейдън към братята й е онова, което го спира да види в нея жена, но вътре в себе си тя подозираше, че е нещо повече от това. Маги не бе глупачка.

Никога не е била от типа жени, които мъжете преследват за нещо различно от топла храна или съвет как да привлекат някоя друга жена.

Както близнакът й Иън толкова често казваше, Маги бе добър, надежден приятел; жена, към която един мъж може да се обърне за

съвет и никога да не се тревожи, че тя ще го осъди.

В най-добрия случай, тя бе сравнително привлекателна, но не красавица, дори за тези с малко повечко въображение.

Но какво ли не би дала да има смелостта или красотата, с която да накара Брейдън да я забележи само за един миг. Да бъде единствената жена, която може да опитоми дивия вятър.

Въпреки това, днес не бе денят, в който да се опита да спечели вниманието му. В действителност, днес бе възможно най-лошият ден, в който тя някога можеше да го види. Защото в сърцето си знаеше, че е единственият мъж, който то би могъл да пробие защитите й.

А днес тя не можеше да си позволи да изгуби. Дори и от него. Не, трябваше да държи красивия войн далеч от себе си. Разбира се, ако някоя жена може да държи мъж като него на разстояние.

Докато Маги наблюдаваше приближаването на Брейдън, Пеги се появи зад нея, питайки за одеяла.

Въпреки че чу въпроса на приятелката си достатъчно ясно, Маги не можеше да говори. Цялото й същество бе завладяно от най-красивия шотландец, живял някога.

Брейдън вървеше към нейното убежище с уверена, мъжествена походка, която караше всяка девойка да обръща глава. Вятърът духаше срещу абаносовата му коса, като разбъркваше кичури от нея около изсеченото му лице. Той премести лявата ръка върху меча си и раменете му се изпънаха гордо.

Подгъва на черно-зеления му плейд се удряше в загорялата, мускулеста плът на бедрата му. Бедра, които се движеха пъргаво с всяка стъпка, водейки го по-близо до нея. Мили Боже, бе великолепен. Сурова, неукротима мъжественост, чувственост и сила струяха от всяка пора на тялото му.

Брейдън беше мъж, чувстващ се добре в кожата си и уверен за мястото си в света. Никога не се подчиняваше на чужди заповеди, а по-скоро винаги следваше свой собствен път, без да се интересува от последствията.

Днес изглеждаше още по-уверен, от последния път, когато го бе видяла. Бе намислил нещо, с трепет осъзна тя. Можеше да го види в строго стиснатата му челюст, в остротата на погледа му. Разобличи го, той имаше цел.

И в един миг тя разбра какво е намислил.

— Och, balgaire le sililibh tnear! — каза тя под носа си.

— Какво куче с похотливи очи? — попита Пеги от дясната й страна.

— Онзи най-отпред — изръмжа Маги, разгневена от факта, че походката му й въздейства. И още по-лошо, тя не би могла да го избягва!

Пеги застана на пръсти, за да погледне през прозореца.

— О, по дяволите — прошепна тя. — Със сигурност трябва да са поне четирима. И всичките красиви.

Маги изгледа приближаващата се група.

— Казват, че самият дявол е красив мъж, и аз по-скоро бих се срещнала с него, отколкото с Брейдън МакАлистър.

— Дяволът няма да види деня, в който ще може да си съперничи с братята МакАлистър по външен вид — прошепна Пеги. — Мили Боже, Брейдън със сигурност е водачът.

Замечтана усмивка изви устните й.

Само една година по-голяма от Маги, привлекателната Пеги, с гарванови коси се бе омъжила преди четири зими, но очите й все още шареха, изучавайки всеки хубав мъж. И точно сега Пеги бе впила поглед в Брейдън, а очите й бяха по-големи от чинии.

— О, да изглеждаше и моят Рос като него — замечта се Пеги. — Можеш да бъдеш сигурна, че ако си приличаха, точно сега едва ли бих се крила тук с вас. По-скоро щях да съм в дома си, ощастливявайки го…

— Пеги! — скара се Маги. — Намираш се в църква.

Пеги махна с ръка при думите й.

— Добрият Господ знае, че не искам да навредя с мислите си. Просто говоря истината и. Той го знае.

Маги едва чу думите на Пеги, защото вниманието й бе привлечено от останалите жени, които прииждаха от различните пристройки, за да надникнат над стените към приближаващите мъже. Дори от разстояние тя чуваше задъханите въздишки и смеха им, докато се възхищаваха на различни части от телата им.

— Брейдън е вкъщи! — извикаха няколко от тях.

— Мери, как изглежда косата ми? Мислиш ли, че Брейдън ще забележи?

— Светци, този мъж става все по-красив с всяка изминала година!

— Той има най-хубавия задник, който добрият Господ някога е решавал да даде на един мъж. Сега, ако задуха един добър, силен вятър, може да се насладим на доста приятна гледка!

Маги стискаше зъби гневно, докато през ушите й минаваха множество подобни коментари.

Бе дала възможност на леърда да повика вкъщи единствения мъж, който можеше да провали плана й. Трябваше да го очаква. Всъщност, трябваше да бъде подготвена за това. Но идеята й изглеждаше толкова безупречна и при положение че Брейдън отсъстваше, тя не се бе замисляла за евентуалното му въздействие върху сетивата й.

До сега. Причерня й и Маги събра палите си, отправяйки се към портата на църквата, за да се изправи срещу дявола, преди той да се е приближил твърде много.

Тя стигна до портата едновременно с Брейдън. Отвори вратата и го видя да стои там с ръка във въздуха, сякаш за да почука.

— Маги, любов моя — започна той, а на лицето му се появи една от онези прекрасни, очарователни усмивки с трапчинки, които можеха да предизвикат слабост в коленете на всяка жена. Или по-лошо, слабост в главата. Очите му блестяха с увереност. Да, мъжът знаеше, че е неустоим. Но по-лош бе фактът, че и тя го знаеше. — Точно теб дойдох да видя.

— Така и предположих — отговори Маги, гласът й бе леден, въпреки че имаше една предателска част от нея, която се развълнува от думите му.

Погледът му стана дързък и изучаващ, докато смело оценяваше тялото й от върха на главата, която стигаше точно до раменете му, през целия път надолу до ръба на полата й.

— Ох, Локлан — обърна се той към брат си, — не успя да ми кажеш каква хубава девойка е станала Маги през последната година. Защото се съмнявам, че има друга в цял Килагарайгън, която би могла да се сравнява с такава красота.

Локлан не отговори.

Въпреки добрите си намерения, сърцето на Маги подскочи при думите му. През целия си живот бе копняла да чуе това от мъж и по-

специално от Брейдън.

За съжаление, обаче знаеше, че е само обикновено ласкателство. Нямаше дори капка истина в него.

Вдигайки брадичка, тя срещна смелия му поглед безизразно.

— Сигурно ме мислиш за глупачка, щом смяташ, че ще се вържа на захаросаните ти думи, Брейдън МакАлистър.

— Ах! — въздъхна брат му Юън зад него. — Брейдън, не беше прав за зъбите й, изобщо не са стърчащи.

Обръщайки глава, за да погледне гневно брат си през рамо, Брейдън сръчка с лакът гиганта в корема.

— Стърчащи зъби? — попита тя, обидена от самата мисъл. Това беше може би единствената обида, която нито един от братята й не бе използвал по неин адрес. И защо да го правят? Зъбите й бяха толкова прави, колкото изобщо нечии зъби биха могли да бъдат.

Суровият, гневен поглед на Брейдън се разтопи, когато й отправи една от онези безгрижни усмивки.

— Никога не съм казвал, че имаш стърчащи зъби.

— Да, направи го. И аз го чух — заяви англичанинът.

— Не — процеди Брейдън между стиснати зъби, докато хвърляше злобен поглед към англичанина на свой ред. — Не съм казвал такова нещо.

Той направи крачка към нея и вдигна ръката й.

Маги се стегна, тъй като допира изпрати тръпки по тялото й. Усещаше грубите мазоли на ръката му и суровата сила на мъжа, който бе колкото свиреп боец, толкова и причина за женското падение.

Тя наблюдаваше, хипнотизирана, как той вдигна ръката й към устните си и постави целувка малко над кокалчетата на пръстите й. Устните му бяха изключително леки върху плътта й. И докато ги плъзгаше в бавен, изгарящ кръг около опакото на ръката й, я погледна с такъв съблазнителен поглед, че за миг тя се изгуби в желанието, предизвикващо хаос в сетивата й.

В този момент, слабата, несигурна част от нея копнееше да почувства тези устни върху своите. Жадуваше да почувства силните му ръце, обвити около тялото й, привличащи я близо до възхитителната си топлина.

О, Боговете да са й на помощ, тя бе също толкова податлива към него, колкото всички останали жени.

Брейдън прокара език по плътта й в нежна ласка, която едновременно я стресна и погъделичка преди леко да ухапе кожата й със зъби и да премести ръката й малко над сърцето си, което биеше силно под дланта й.

Докато палецът му си играеше с дланта й, изпращайки вълна след вълна от топлина през нея, тя някак успя да овладее порива си да затвори очи и да изстене от удоволствие.

— Разбрали са ме погрешно, любов моя — почти измърка той.

Тялото й едва не се стопи, докато се взираше в топлите му съблазнителни очи. Великолепно зеленикавокафяви, очите на Брейдън можеха да принудят една жена да забрави всичко друго на света.

Ела на себе си, Маги! Дяволът ще отведе останалата част от близките ти, ако се поддадеш на чара му. Въпреки че това бе едно от най-трудните неща, които някога бе правила, тя присви погледа си към него, докато изтласкваше безсрамните си мисли в дъното на съзнанието си.

Трябваше да възвърне контрола върху ситуацията или всички щяха да бъдат загубени.

— Нека позная — каза тя студено, издърпвайки ръката си от хватката му, преди да отстъпи още повече пред изкусното му докосване. — Казал си, че имам сладки зъби? Или може би перлени? — Маги забеляза шокирания му поглед, който той бързо скри. Със сигурност го бе разкрила и той го знаеше.

За един момент, тя се наслади на победата си. Но този миг бе всичко, което получи, защото в следващата минута въздухът се разцепи от нечий вик.

— Маги, ела бързо!

Тя остави входната врата отворена и се втурна през двора на църквата към задната врата, от, където се бе чул писъкът. Стигна до малкия двор навреме, за да види как една от жените, Бриджит, бе нападната от съпруга си, който приличаше на мечка. Мъжът направо се извисяваше над дребничката блондинка, която даваше всичко от себе си, за да не я извлекат от портата.

Няколко жени стояха наоколо, но никоя не се опитваше да помогне. Маги не проумяваше как можеха просто да стоят там и да не правят нищо.

— Достатъчно търпях това, жено — каза Фъргъс, докато затягаше хватката си върху ръката на Бриджит.

— Не, Фъргъс, няма да се прибера вкъщи с теб. — Бриджит се опита да разхлаби хватката му, но той я държеше здраво.

— Няма да търпя повече неподчинението ти — изръмжа той и след това я удари с опакото на ръката си.

Бриджит падна, ридаейки, но хватката върху ръката й я задържа от удар в земята. Фъргъс я грабна, като отново я затегли към портата.

Маги изкрещя, извън себе си от гняв. Без да се замисли за собствената си безопасност, тя се хвърли към глупака и го изблъска от Бриджит.

Освобождавайки Бриджит, която веднага се строполи на земята, Фъргъс залитна само на няколко крачки назад. Маги, от друга страна, се сблъска с масивните му гърди и падна назад, удряйки се в земята, замаяна, като че ли току-що е отскочила от стена.

Бързо се изправи на крака и застана пред мъжа, който се извисяваше с глава и рамене над нея. Собствените й рамене пулсираха и сърцето й биеше от страх. Мъжът наистина бе висок. Много, много по-висок от нея. И около два пъти по-широк.

Въпреки това, Маги никога не би стояла и гледала безучастно как някой бива нараняван. Не и ако имаше дори малък шанс да помогне.

— Оставете я на мира — предупреди Маги.

Фъргъс се отдръпна, за да я удари.

Маги се напрегна в очакване на удара, но преди да успее да докосне лицето й, ръката му бе хваната и той бе принуден да се обърне.

Брейдън сграбчи Фъргъс за предната част на жълтата му риза, с такава ярост, изписана на лицето му, че би потушила гнева дори на див звяр.

— Ако искаш да влизаш в спор с жените, Фъргъс, ще трябва да минеш през мен, за да го направиш. Докато съм жив, няма да ти позволя да малтретираш жена по такъв начин.

Фъргъс сви устни, докато избутваше Брейдън далеч от себе си.

— Бриджит е моя жена. Ще правя с нея, каквото си искам. — Той се обърна към Бриджит, която сега бе на земята и плачеше неконтролируемо, докато Пеги и други две жени я придържаха.

Брейдън и англичанинът застанаха между двамата. От скованите им гърбове, бе очевидно, че са готови да се бият с Фъргъс, ако той

направеше още една стъпка към съпругата си.

— Трябва да се грижиш по-добре за жена си — каза Брейдън. — Ако се държеше с нея по-любезно, тя вероятно не би се заключила с другите.

Фъргъс изсумтя подиграватели.

— Какво знаеш ти за това?

Погледът на Брейдън стана студен и изпрати хладно предчувствие по гръбнака на Маги.

— Знам достатъчно и ако не се вслушаш в думите ми, ще взема една пръчка и ще я завра в задника ти. Сега се прибери у дома, преди да се поддам на това изкушение.

Ноздрите на Фъргъс пламнаха. Очите му горяха и той се взря в студения, смъртоносен поглед на Брейдън.

За миг Маги се уплаши, че ще предизвика Брейдън на бой, но трябва да бе дошъл на себе си, защото премести погледа си от него към мъжете, които го следваха.

Раменете на Фъргъс се отпуснаха и той въздъхна:

— Много добре, ще се върна у дома, но най-доброто, което може да направи тя, е да ме последва веднага.

Фъргъс отстъпи назад.

— Не забравяш ли нещо? — попита Брейдън.

Фъргъс се обърна и се намръщи.

— Какво?

— Дължиш извинение на жена си — намеси се англичанинът преди Брейдън да продължи.

Челюстта на Фъргъс се стегна и той огледа мъжете. Погледът му се плъзна върху Юън, Брейдън, Локлан и англичанина, и разбра, че ще трябва да се бие с всички тях, освен ако не отстъпи. Изпъна ризата си със силно дръпване и погледна към Бриджит.

Маги видя нерешителността в очите му, докато Бриджит не погледна нагоре към него. Бледото й лице бе обезобразено от грозен червен отпечатък.

Фъргъс коленичи до нея, а гневът изчезна от чертите му.

— Съжалявам, скъпа. Не исках да те наранявам. Но и ти не трябваше да ме притискаш така.

Брейдън изрева яростно.

— Остави я, Фъргъс. Веднага!

Маги преглътна уплашено, когато чу тона му. Усети, че Брейдън е само на крачка от това сериозно да нарани Фъргъс. Не, че би имала нещо против, ако го стореше. Хора като Фъргъс заслужаваха да бъдат бити. Винаги бе мразила такива грубияни.

Всъщност, и четиримата от групата на Брейдън изглеждаха така, сякаш едва се въздържат да го наранят. Но Юън беше този, който пристъпи напред и бързо отдалечи Фъргъс от двора.

Маги изчака вратата да се затвори зад Фъргъс, а Юън да се върне обратно и чак тогава се обърна към Брейдън:

— Благодаря ти — каза тя, гласът й носеше дълбочината на нейната признателност.

Брейдън кимна, след което двамата с Локлан се отправиха към Бриджит, за да проверят състоянието й. По-младият брат коленичи до нея и леко докосна подутата й червена буза. Очите му станаха студени и той се обърна към Маги.

— Колко такива нападения е имало, откакто започна това?

— Пет — отговори Локлан вместо нея.

Гърлото на Маги се сви, когато си припомни колко жени бяха пострадали.

— Да. Побоите са причината да потърсим подслон при отец Бийд. Надявахме се, че бъдейки на свещена земя, мъжете ще се поколебаят, преди да нападнат отново някоя от нас.

Англичанинът се присмя на думите й.

— Сякаш това някога е пречело на хода на животните.

Брейдън не обърна внимание на думите на англичанина, докато отправяше студения си поглед към Маги.

— Замисли ли се поне веднъж за глупостта на действията си? — попита Брейдън, а гласът му бе изпълнен с ярост. — Още колко жени ще трябва да пострадат, заради упорството ти?

Гневът на Маги се възпламени от обвинителните му думи. Тя не бе малко дете, нуждаещо се от мъмрене. Осъзнаваше последствията от действията си. И това не се отнасяше само за нея, а и за всички останали жени, които ги заобикаляха.

Те бяха обикновени жени, обект на капризите на мъжете, но дори и така бяха единодушни, че тази мярка е необходима, за да се гарантира благосъстоянието на всички.

Маги изпъна гърба си, докато се изправяше пред четиримата мъже.

— По-голяма злина би била смъртта на мъжете, ако враждата продължи. По-добре да бъдем бити, отколкото нашите синове, братя, съпрузи и бащи да умират.

— Да — съгласиха се жените около нея.

Агнес пристъпи напред от тълпата, за да се изправи срещу Брейдън и Локлан.

— Синините ми изчезнаха само за четири дни — каза тя, докосвайки с ръка гладката си буза. — Но сърцето все още ме боли за най-малкото ми момче, което почина преди три години под меча на МакДъглас. Там винаги ще има дупка, кървяща за него.

Локлан изгледа всички тях.

— Не можете да промените нищо — каза той твърдо.

— Така ли? — попита Маги. — Вие, мъжете, нямате възможност да убивате и нападате МакДъглас докато сте тук, за да преговаряте с нас. Нито можете да обявите война на празни стомаси.

Жените отново се съгласиха с нея.

Брейдън отвори уста да каже нещо, но преди да успее, Маги чу друг силен вик, само че този път, изразяващ радост.

— Брейдън, мъничкото ми детенце! Ти си вкъщи.

Групата се раздели, когато майката на Брейдън, Айлийн се втурна към тях.

Маги забеляза погледът, изпълнен с омраза върху лицето на англичанина, когато видя малката брюнетка за първи път.

Никога в живота си не бе виждала толкова много злоба, насочена към конкретен човек. Намръщена, тя наблюдаваше как англичанинът се насочва обратно към тълпата, където Айлийн не можеше да го види.

Брейдън привлече майка си в здрава прегръдка.

— Ах, майко, хубаво е да те видя.

— А ти — въздъхна тя, като сложи ръце на лицето му и го стисна здраво, миг преди да ги обвие около врата му и да го целуне по бузата, — нямаш никаква представа колко се притеснявах за теб. Само преди минута в параклиса казвах молитви за твоето благополучие.

— Сигурна съм, че той се нуждае от всички молитви, които може да получи — промърмори строго Маги под носа си.

— Е, не бъди такава, Маги — скастри я Айлийн. — Говориш за моето момче, добър и хубав мъж е той.

Че е хубав, Маги не можеше да оспори, но добър…

Е, не можеше наистина да оспори и това. Разбира се, би могъл да е малко по-постоянен и не чак толкова похотлив. Всеки би се съгласил.

— Добре — омекна Маги, — беше мило от негова страна да помогне на бедната Бриджит. Но както виждате, той вече не ни е нужен, така че…

— Майко — намеси се Брейдън, — мислех си, че вие имате нужда от пазител.

Челюстта на Маги увисна. Със сигурност не предлагаше това, което тя си мислеше.

— Пазител? — попита майка му, с невинни, широко отворени очи.

— Да — потвърди той, поглеждайки многозначително към Маги. — Локлан ми каза, че Бриджит е шестата жена, която е била нападната. Мислех си, че може би аз трябва да остана тук, за да гарантирам, че никоя друга жена няма да пострада до постигане на споразумението.

О, той го направи, нали? Маги не можеше да повярва за каква глупачка я смята.

— Обзалагам се, че би го направил — сопна се тя. — Кажете ми, аз съм ли съм единствената от присъстващите, която мисли, че това звучи твърде много като да наемем вълк да пази стадото?

— Не — Айлийн не се съгласи. — Звучи като добра идея. Имаме нужда от мъж на наша страна и ако Юън също се съгласи да помогне… е, как Локлан да спори с това?

Всички се обърнаха към Локлан.

— Определено мога да го оспоря — каза той. — Но от погледите на всички ви, разбирам, че само ще похабя думите си. Ако Брейдън иска да се превърне в предател, така да бъде. Поне няма да ми се налага да слушам хленченето му от готвенето ми и липсата на женската компания.

— Не — отвърна Маги. — Не можем да им позволим да останат тук. Какво ще каже отец Бийд?

— Мисля, че това е благородно намерение — каза свещеникът, докато се присъединяваше към тях. — Не мога да защитя никоя от вас, но може би, след като Брейдън е тук, останалите мъже ще се

поколебаят, преди да навредят на някой друг. Мисля, че Господ е изпратил Брейдън при нас.

По-скоро сякаш дяволът го бе изпратил, за да върши зло, но Маги не посмя да противоречи на свещеника.

— Виждаш ли? — каза й Брейдън. — Имам божественото одобрение.

— Сериозно се съмнявам в това — отвърна Маги, преди да успее да се спре. — Но тъй като изглежда съм единствената тук, която може да види истинските ти намерения, нямам друг избор, освен да отстъпя. — Маги направи крачка към него и сниши гласа си. — Обаче имай предвид, Брейдън МакАлистър, че знам какъв си и ако направиш нещо, което да разруши клетвата, дадена помежду ни, за това да не обслужваме нуждите на мъжете, докато не настъпи мир, кълна се ще…

— Ще направиш какво? — подигра й се Брейдън с очарователните си трапчинки. — Ще ме свариш в масло?

О, със сигурност бе истински демон. Светлоок и красив, изпратен да направи живота й нещастен.

— Не съм толкова безпомощна за колкото ме смяташ.

— В това съм напълно сигурен.

Маги завъртя очи раздразнено. Погледна покрай Брейдън към мястото, на което стоеше майка му.

— За доброто на всички ни, Айлийн, наблюдавай сина си, докато се погрижа за Бриджит. И запомни, той не трябва да получава храна, приготвена от нашите ръце. Остави го до се оправя сам като другите, по най-добрия начин, по който може.

— Както кажеш, Маги, но наистина ли е справедливо да го караме да страда, когато той е тук, само за да ни помогне?

Маги не пропусна смутения поглед върху лицето на Брейдън. Това разсея всички съмнения, които имаше, що се отнася до намеренията му. Майка му може и да беше сляпа относно него, но не и тя.

— Справедливо или не, той няма да получи никаква храна от нас. — Маги се обърна към жените, които все още гледаха Брейдън влюбено. — Нито нещо друго — каза тя многозначително.

Жените се сбутаха и бързо се оттеглиха.

Брейдън изви едната си вежда, докато Маги се отдалечаваше. Тя наистина беше нещо различно. Какво точно, той не можеше да каже в

изискана компания, но никога преди не бе срещал жена като нея.

Не беше пленителна красавица, която би накарала мъжете да прекарат живота си в умилкване около нея. Изглеждаше повече като земна фея. Тъмната й червеникавокафява коса бе победила усилията й да я задържи в плитка и малки кичури от нея се къдреха във всички посоки около лицето й. Хиляди лунички покриваха бледата й кожа, като индийско орехче поръсено върху сметана, а очите й…

Дълбокият кехлибарен цвят гореше с огнен дух. Всъщност, той все още можеше да я види как се хвърля с малкото си тяло към тромавия Фъргъс. Нима не знаеше, че един проклет удар от него можеше почти да счупи крехката й шия.

И по някаква причина, за която не му се мислеше, Брейдън не хареса мисълта, че тя може да пострада.

— Ще отида да ти донеса малко храна — прошепна майка му до него, преди да изчезне с другите жени.

След като всички жени си бяха отишли, Локлан безгласно изрече думите „два дни“, преди и той да си тръгне.

Син отново се присъедини към него, а след това се наведе и прошепна в ухото му.

— Твоят четвърт час изтече и вместо жените да излязат, изглежда ти оставаш.

Брейдън се ухили.

— Тя е малко по-голямо предизвикателство, отколкото си мислех.

— Малко? — изсумтя Син. — Приеми го, Брейдън, тази малка досадница те разкри.

Брейдън се засмя на истинността на това изказване. Да, направи го. Тя знаеше, че той си играе с нея и му го беше казала. Никога преди жена не бе правила това. Дори когато знаеха, че си играе с тях, те се присъединяваха към него.

Но не и Маги. Не, че имаше нещо против. Той обичаше преследването. То правеше победата още по-сладка. В крайна сметка, той щеше да бъде победител. В това не се съмняваше.

— Между другото — намеси се Юън, докато заставаше до Брейдън, — какво казваше по-рано за ухажването на момичето? Не мисля, че да й крещиш пред останалите е особено очарователно.

— Не съм й крещял.

— О, направи го — намеси се Син. — Беше дяволски близо до това да й отнесеш главата е думите си.

Осъзнавайки, че няма смисъл да спори с двамата, Брейдън въздъхна.

— Много добре, ще се опитам да се държа по-любезно с нея следващия път, когато се срещнем.

— Да — каза Син с остър поглед. — Направи го.

В момента, Брейдън се чувстваше така, сякаш е заседнал насред къпинови храсти и навсякъде по тялото му се забиват тръни.

— Ще го направя — процеди той през стиснати зъби. Да, точно така, щеше да се държи по-мило. И когато я накараше да яде от ръката му, те всички щяха да му бъдат задължени.

— Видя ли как те гледаше Брейдън? — попита Пеги малко по-късно, когато тя и Маги напускаха общата стая, където бяха настанили Бриджит.

— Да — каза Маги. — Като котка, дебнеща мишката, която иска да измъчва.

Пеги изсумтя неприлично.

— Едва ли. Този мъж е очарован от теб.

— Всички жени очароват този мъж. Всички, освен мен.

— Маги — смъмри я Пеги, — какво ти става? Не си била толкова сурова към никого.

Маги се спря в тесния коридор. Приятелката й беше права. През целия си живот бе мила с всеки, когото срещаше. Дори и братята й бяха впечатлени от способността й да успокоява кавги и да поддържа баланса.

Но Брейдън винаги я смущаваше. Всеки път, когато се приближеше, сърцето й биеше силно, ръцете й трепереха и сетивата й се замайваха. Той я зашеметяваше и тя губеше контрол.

През цялото време се държеше любезно с нея, но я държеше на почтително разстояние. Нито веднъж не я бе поглеждал и не я бе виждал като жена.

През всичките тези години тя бе копняла, да я забележи. Да й даде някакъв знак, че не е невидима. Но никога не се появи дори намек за това. Никога.

Маги въздъхна и попита:

— Пеги, някога копняла ли си за нещо толкова силно, че да усещаш болка в същината на душата ти заради него?

Пеги сбърчи чело замислено.

— Не съм сигурна, че разбирам какво искаш да кажеш.

Маги се облегна на стената, мислите й станаха хаотични. Много отдавна бе подарила сърцето си на мъж, който не знаеше за нейното съществуване. Бе го наблюдавала как се превръща от неопитен младеж в женкар, с когото трябваше да се съобразява. Всеки път, когато чуваше разкази за подвизите на Брейдън, сърцето й се късаше по малко. С всяко негово завоевание, тя осъзнаваше, че той се отдалечава от нея.

След известно време бе осъзнала, че нищо, което прави, няма да привлече вниманието на Брейдън. Нито тортите и сладкишите, които бе приготвяла специално за него в дните, когато знаеше, че ще посети дома й. Нито дори скъпия парфюм, който Ангъс й бе е донесъл преди години от пътуването си в Ирландия. Сладък, прекрасен парфюм, който бе ползвала заради Брейдън.

Е, добре де, той бе забелязал това. Киха, докато очите му се насълзиха.

Но в крайна сметка, бе принудена да признае, че любовта й бе напълно и съвършено несподелена.

За нея Брейдън бе всичко — луната, слънцето, въздуха, който дишаше. И сега се бе завърнал, като рецитираше мили думи и я докосваше с тези чудни свои ръце. Целуна ръката й по начин, какъвто никоя неомъжена, добродетелна жена не би позволила и въпреки това беше безсилна да го спре.

За нея това бе една сбъдната мечта. Но за него, бе средство по пътя към целта.

Без значение колко й се искаше да се преструва, че не е така, тя знаеше истината. За него бе просто завоевание, което може да бъде добавено към другите. Или по-лошо, пречка, която да премахне, така че брат му да може да продължи враждата.

Той я забеляза днес, само защото брат му го бе накарал. Маги не таеше заблуди за този факт.

Въпреки това, тя не беше някаква дреболия, която да бъде пренебрегвана. Бе интелигентна, способна жена и отказваше да бъде

използвана, от който и да е мъж. Не бе го допуснала зад защитите си и той нямаше да успее да провали мисията й.

Поглеждайки към Пеги, тя си обеща, че никога няма да стане жертва на предателското си тяло. Бе способна да контролира чувствата си. Трябваше да бъде!

— Познавам Брейдън откакто бях на две години — каза тя тихо, — и нито веднъж през това време не ме е погледнал повече от веднъж. Не намираш ли странен този внезапен интерес?

— Не — отвърна Пеги. — Ти си много хубава.

Маги изсумтя.

— Затова ли мъжете не ме ухажват?

— Мъжете не те ухажват, защото имаш шест братя. Не си ли виждала погледите, които отправят на всеки мъж, който се приближи до теб?

Маги се замисли за това. Братята й бяха малко арогантни. Тя бе най-малката от седем деца и те винаги я пазеха както тирани съкровище.

Все пак това не променяше нищо.

— Брейдън иска само едно нещо — настоя Маги.

Пеги скръсти ръце пред гърдите си.

— И то е?

— Да ни върне в домовете ни.

— Не искаме ли всички това? — попита Пеги.

— Да, разбира се. Но ние искаме да се върнем, след като прекратят тази вражда. Ако Брейдън постигне своето, ние ще се предадем и кръвопролитията ще продължат.

Пеги поклати глава.

— Със сигурност той не може да е толкова жесток.

— Наистина ли мислиш така?

— Но Айлин…

— Тя го вижда пред себе си като любяща майка. Сляпа е за намеренията му.

— Тогава какво ще правим?

Това бе въпрос, на който Маги не бе сигурна, че може да отговори. Но едно нещо знаеше: Земята ще престане да съществува, преди тя някога да се поддаде на сладките думи и горещите погледи на Брейдън.

Сърцето й може да беше влюбено в него, но главата не беше. Докато владееше ума си, тя нямаше да му позволи да й въздейства.

Маги бе единствената жена на тази земя, която никога нямаше да се развълнува от очарователния му външен вид. И ако бе научила нещо, живеейки с шест момчета, то това бе как да се справя с мъжете.

Да, Брейдън нямаше представа с какво се е захванал.

— Какво ще правим ли? — Маги повтори въпроса на Пеги. — Ще ти кажа. Най-после ще видим как дявола си получава заслуженото. Ако Брейдън иска да остане тук, добре. Но ти обещавам едно: нито миг няма да се наслади на престоя си тук.

Брейдън се зарадва изключително много, когато видя Маги да напуска общата спалня и да се насочва към малката ниша, където стоеше той, скрит в сенките.

След като тя отиде да нагледа Бриджит, Локлан тръгна обратно към замъка, а Юън и Син се заеха да помогнат на отец Бийд с поправката на теча в нефа[1].

Останал сам, Брейдън реши да изчака плячката си.

И каква сладка хапка бе тя, толкова огнена и страстна. Всъщност усети желание да оближе устните си, предвкусвайки капитулацията й.

Да, тя щеше да е толкова вкусна. Такова невероятно лакомство, чакащо да бъде опитано. Нямаше търпение да я вкуси.

Лек бриз повя на поляната, погалвайки непокорните къдрици на гъстата й червеникавокафява коса. Дланите го сърбяха да разпусне тези буйни коси, да прокара пръсти през тях и да ги разстеле по белите й рамене, за да наблюдава как се спускат по голия й гръб и галят нежните й бедра.

Дори по-лошо, би могъл да вкуси слънчевата светлина в косата й, да усети топлината от проникването в нея, докато я държи гола и извиваща се над него, а той спуска ръката си надолу, за да си поиграе с малките червеникавокафяви къдрички, покриващи друга част от нея, която той изпитваше огромна нужда да изследва.

Слабините му се стегнаха при тази мисъл. Без съмнение тя щеше да отвърне подобаващо. Имаше шесто чувство за тези неща и то му подсказваше, че Маги ще бъде наистина невероятна.

Да, щеше да го язди силно и бързо, и да му достави безкрайна наслада.

Той се усмихна в очакване тя да се приближи към него.

Кафявата й рокля бе съвсем обикновена и износена, а върху нея носеше плейд в червено и черно. И все пак в походката й имаше толкова гордост, такава самоувереност, че един мъж трябваше да е глупак, за да не я забележи.

А неговите глупави дни бяха приключили.

— Маги — повика я той щом тя мина покрай него.

— Мили Боже! — ахна тя, слагайки ръка на гърдите си. — Да не се опитваш да ме изплашиш до смърт.

— Не, мислех, че ме видя.

Съмнение затъмни очите й, когато го погледна подозрително.

— Да те видя спотаил се в сенките, като някой зъл звяр, тръгнал на лов за праведни души? Ха! Без съмнение си ме чакал тук, Брейдън МакАлистър и не се преструвай, че не е така.

Брейдън се разсмя на възприемчивостта й. Как го правеше? Как бе способна да прозре тактиките му. Усмихна се така, че се появиха трапчинките му, на които никоя жена не бе устояла досега.

— Тъй като изглежда ме познаваш толкова добре, тогава ми кажи, какво си мислех.

Тя присви очи и го постави на място с проницателността си.

— Нямам идея, но съм сигурна, че включва някоя жена, лежаща бездейно по гръб.

Прямотата й го изуми. Но само за секунда. За него бе освежаващо да открие жена, която говори толкова открито за мислите си.

— Не бездейно — отвърна той, снишавайки гласа си с една октава и се наведе достатъчно близо до нея, за да може най-накрая да усети богатия аромат на диви цветя в косата й.

Той се протегна и леко докосна брадичката й с палец и показалец в нежна милувка, предназначена да изпрати тръпки по цялото й тяло. И съдейки по изумения поглед на кехлибарените й очи, би казал, че е успял, макар че тя се опитваше с всички сили да не му позволи да го види.

— Предпочитам жените ми да бъда малко по-активни.

Очите й потъмняха, докато устните й се разтвориха едва-едва в покана.

Да, това, от което се нуждаеше тя, бе една хубава целувка. Целувките му бяха карали жени да припадат в ръцете му, дори ги бяха

отвеждали до върха. Една хубава целувка и всичко това щеше да приключи. Жените можеха да се върнат по домовете си, а Маги…

Е, той имаше планове за малката досадница. Планове, които включваха да му се издължи, задето го бе ухапала преди години. Само че сега изпита наслада, като си представи как белите й зъби потъват в кожата му.

Наведе се по-близо, разтваряйки устни, за да вкуси дъха й.

Точно, когато бе сигурен, че ще приеме целувката му, тя отстъпи назад, отвори широко очи и го прикова с леден поглед.

— И за колко жени говорим? — попита го изневиделица.

Брейдън премигна, без да разбира напълно въпроса й, докато съзнанието му се съвземаше от бързото й отдръпване.

— Моля?

— С колко жени предпочиташ да се забавляваш едновременно? — попита тя. — От това, което ми каза Мег, очевидно си бил заедно с нея и сестра й, последния път, когато си бе у дома. — Поклати глава срещу него като изкуфяла стара мома, караща се на някое дете. — Нямаш ли срам?

Болката в погледа й не можеше да се сбърка с нищо друго. Брейдън се намръщи на това, което видя, без да може да разбере какво бе предизвикало чувството.

— И защо би ти казала подобно нещо?

— Мисля, че по същата причина, поради която ти би разказал на братята си. Поради някаква безбожна причина тя се гордее с този факт. Толкова е горда, че се хвалеше с това точно вчера. — Маги събра полите си и се опита да го заобиколи. — Сега ако ме извиниш, имам задължения, които трябва да свърша, а в тях не се включва да се чифтосвам с такива като теб.

Шокиран от думите й, Брейдън остана с отворена уста и й отвърна със същата реплика, с която й бе отговарял цял живот:

— За Бога, жено, от къде си научила подобен език? Какво ще каже Ангъс, за тази твоя уста?

Тя спря, стискайки здраво в ръце диплите на полата си и отново се обърна към него. Очите й бяха помрачени от ужасна тъга. Той видя сълзите само за секунда, преди тя да ги отблъсне, премигвайки и преглъщайки с усилие.

Когато Маги проговори гласът й беше дрезгав.

— Той няма какво да каже, откакто един от мечовете на МакДъглас го накара да замълчи завинаги, преди два месеца.

Неочакваната новина преряза сърцето му и сви болезнено стомаха му. За момент Брейдън не можеше да си поеме дъх от усещането.

— Ангъс е мъртъв? — попита той. Тя кимна, а очите й блестяха.

— Не — каза Брейдън, а гласът му бе изпълнен със скръб. — Как може да се случи това? Как може един войн и толкова добър мъж да си отиде?

Една сълза се спусна надолу по дясната й буза. Тя я изтри бързо, облизвайки устни.

— По същия начин, по който загинаха и останалите. Заради безсмислената вражда, която не би трябвало въобще да започва!

С натежало сърце, Брейдън се опита да възприеме новината.

След смъртта на баща им, когато Ангъс бе само на шестнадесет години, той стана основната опора за Маги и братята й. Всички членове на клана помагаха на семейството, с каквото могат, но винаги гордият Ангъс бе отказвал предложената помощ: Това е моето семейство и аз ще съм този, който ще се погрижи за него. Да бдя над тях е моя отговорност и удоволствие.

Старият му приятел бе един от най-добрите войни, които някога бе познавал. Бяха се упражнявали заедно повече пъти, отколкото можеше да преброи. По-често дори бяха пили и ходили по фусти. Откакто Брейдън се помнеше, Ангъс МакБлар бе като още един брат за него.

— Как? — попита той.

Тя проговори с несигурен глас.

— Загина докато пазеше гърба на Иън.

Брейдън пое дълбоко дъх, за да намали болката, която усети. Иън бе брата близнак на Маги. Двамата бяха истинска напаст като малки.

Спомняше си как Ангъс подмяташе Иън на раменете си, докато калпазанинът бягаше след Маги с намерението да я тормози.

Момко, ако не се научиш да уважаваш мъничката си сестричка, ще ти одера кожата. Колко пъти бе чувал Ангъс да заплашва малкия си брат? И колко пъти бе виждал Ангъс да обвива ръце около Маги и Иън, за да им даде любовта, от която се нуждаеха?

Винаги ще бъда тук до теб, малка Бърборке. Няма да позволя на никой да ти навреди. Докато съм жив ще те пазя.

Това бяха единствените думи, които бе чувал Ангъс да повтаря по-често от заплахите.

— Какво стана с Кейт? — попита Брейдън, мислейки си за жената на Ангъс и двете им малки деца.

— Тя оцеля. Едва. Майка й я взе, за да живее за известно време при тях. Сега прекарва времето си, разкъсвана между това да проклина Ангъс и да се моли на Господ всичко да е само един лош сън.

Брейдън поклати глава при мъката, която долови в тона й. Мили Боже, каква ли болка изпитваше Маги сега. Ангъс беше единственият човек, на когото винаги бе разчитала.

Сега какво щеше да стане с нея?

Повечето жени биха рухнали под тежестта на подобна скръб. В действителност повечето мъже също. И той се запита как се справяше тя. Как бе намерила сила да измисли подобен план, за да прекрати враждата, която бе коствала живота на брат й?

Видя я в нова светлина и в него се надигна силно уважение към нея.

— А Иън?

— Той едва оцеля. — Тъгата напусна очите й, а на нейно място пламна буйна ярост. — Сега глупакът иска да отмъсти за брат ни.

Брейдън можеше да разбере много добре това чувство. Нищо друго нямаше да му достави такава радост, като това да убие онзи МакДъглас, който бе отнел живота на приятеля му. И в този миг той разбра защо Маги бе стигнала до тук.

— Значи това е причината за всичко това. Тук си, за да защитиш Иън.

— Тук съм, за да защитя всички мъже, които все още са живи. Ако на вас ви се отдаде шанс, ще свършим като МакНатънови — и единствените останали живи от мъжки пол, ще са малки момченца и старци.

Той протегна ръка към нея.

— Маги…

— Да не си посмял да ме докоснеш — каза тя, отдръпвайки се от ръката му. — Няма да те оставя да ми замаеш главата, за да може брат ти да поведе още от мъжете ни към смъртта. Повдига ми се от всичката

тази смърт. Останаха ми четирима живи братя и се кълна във всички светци, че ще ги запазя живи или ще умра, докато се опитвам.

Ето това вече го накара да кипне. Държеше се така, сякаш всичко бе по вина на Локлан.

— Ако си спомняш — отвърна той, — не ние започнахме враждата. МакДъглас го направи като нападна Кен Холоу. Забрави ли жените и децата, които бяха убити?

— Разбира се, че не съм ги забравила. Ако ти си спомняш, брат ми Ейдън бе един от по-косените онази нощ. Мислиш ли, че мога да забравя подобно нещо?

— Не, разбира се, че не би могла.

Брейдън обхвана лицето й с ръце, за да й предложи утеха. Очакваше, че тя ще се отдръпне или ще застине. Вместо това, тя просто се вгледа в него с огромните си кехлибарени очи.

В този момент видя уязвимостта й. Несигурността. И искаше да я успокои по някакъв начин. Не просто с физическа близост. Не, искаше да я накара да се почувства по-добре отвътре.

— Маги, съжалявам за Ангъс и Ейдън, наистина.

Тя постави ръката си върху неговата и го погледна със сълзи в очите.

— Тогава се присъедини към нас, Брейдън и направи това, което трябва. Знаеш, че враждата не маже да продължи. Помогни ни да я приключим.

Куражът й го изуми. Хитрината и непоколебимостта, които бяха нужни, за да постигне това безизходно положение също. Тази жена наистина бе невероятна.

— Кажи ми, как направи това? — попита той. — Как накара жената на леърд МакДъглас да се съгласи с плана ти?

Десният ъгъл на устните й се повдигна в примамлива полуусмивка.

— Промъкнах се в земите им. Тъй като съм просто жена, нито един мъж не се замисли да ме спре. Когато стигнах до замъка на МакДъглас, се престорих на слугиня и отидох в дневната на лейди МакДъглас, за да я изчакам да се появи. Щом ме изслуша, тя се съгласи да ми помогне да спрем това.

Той се замисли, но онова, което премина през съзнанието му, въобще не му хареса. Разказът на Маги имаше всички основни

съставки на замислено предателство.

— И от къде си сигурна, че тя не те лъже? Дори сега те може би планират да нападнат, докато Локлан е потънал в грижи, заради теб.

— Не — отвърна Маги. — Аз й вярвам. Тя е добра жена и всичко, което иска, е съпругът й да се вразуми. Желае мир, колкото и аз самата.

Колко му се искаше на Брейдън, всичко да е толкова просто. Но той знаеше, че ще е нужно нещо повече от няколко дни без секс и храна, за да накара Роби МакДъглас да се укроти. Този мъж бе жаден за кръв и не просто нечия кръв.

В действителност, нищо по малко от невъзможното не би го укротило.

— За жалост, малко цветенце, никога няма да се получи.

Маги се намръщи срещу него.

— Какво имаш предвид?

Брейдън свали ръка от бузата й. Беше време да обясни фактите около враждата на девойката. И все пак не искаше да я види обезкуражена. Толкова се наслаждаваше на духа й, че почти не искаше да я вижда как се предава. Но нямаше избор.

Пък и крайният срок наближаваше.

— Знаеш ли какво започна враждата? — попита той.

— Ти сам го каза, нахлуването на МакДъглас в Кен Холоу.

Брейдън кимна.

— А знаеш ли защо го направи?

Тя поклати глава.

— Спомняш ли си дъщерята на МакРей, Айзабел?

Тя се намръщи още повече, докато се опит ваше да си спомни.

— Девойката, заради която се биха братята ти?

Брейдън трепна при напомнянето й. Ако дяволът някога се бе крил зад ангелско лице, то това бе в образа на Айзабел, дъщерята на Кайд. Толкова красива, че да не можеш да я опишеш, тази жена бе съсипала живота на всеки мъж, до когото се бе докоснала.

— Да — отговори трудно той, заради буцата в гърлото му, предизвикана от мъчителните спомени, които го изгаряха. — Тя бе обещана на Роби МакДъглас, но не го понасяше и заплаши, че ще се самоубие, ако баща й я принуди да се омъжи за него. Брат ми Киърън я доведе тук, за да избяга от гнева на баща си.

Стомахът на Брейдън се сви при спомена за онзи ден. Айзабел бе влязла в залата, бе хвърлила един поглед на Юън и мигновено бе решила, че той ще бъде по-добър защитник от Киърън.

— Айзабел не избяга ли с Юън? — попита Маги.

— Да, направи го — отвърна той с дрезгав глас. В деня, след като Юън и Айзабел избягаха, Киърън се бе самоубил.

След по-малко от шест месеца Юън се бе върнал у дома с новината, че Айзабел го е напуснала посред нощ, заради някакво богато англичанче.

Новината за случилото се с Киърън, бе съсипала Юън.

До ден-днешен, Брейдън не би се радвал на нищо така, като на това да пресече пътя на Айзабел, за да прати безмилостната й душа обратно в ада, където бе мястото й.

Но сега не беше време да мисли за това, което бе направила Айзабел. Сега трябваше да поправи най-новите поражения, които постъпките й бяха предизвикали.

Стегна се, за да посрещне реакцията на Маги, докато й обясняваше:

— Поради тази причина МакДъглас продължава да ни напада. Той иска Локлан да му предаде Юън, за да го накаже. МакДъглас няма да се откаже, докато не пролее кръвта на Юън, за това, че му е отнел Айзабел, дори когато копелето би трябвало да е благодарно на Юън, че му е спестил живот, пълен с нещастие, който съм сигурен, че щеше да му осигури тя.

Вместо да се обезкуражи от думите му, Маги сякаш се успокои. Тя кимна сериозно.

— Добре е, че взех нещата в свои ръце, нали? В противен случай това никога няма да приключи.

Брейдън се вгледа в нея невярващо и усети внезапна нужда да сложи пръст в ухото си, за да го отпуши. Със сигурност не бе чул добре.

— Няма да приключи, Маги. В крайна сметка единият или другият клан ще нападне жените и ще ги завлече обратно в домовете им. Не разбираш ли, че планът ти никога няма да проработи?

Тя вдигна упорито брадичка. Решимостта й блестеше ярко в очите й.

— Трябва да успее. Рано или късно единият от леърдите ще се вразуми.

— Рано или късно единият от леърдите ще нападне.

— Те не биха посмели да нападнат майките, жените и дъщерите си.

— А Бриджит?

— Това е различно.

Брейдън пое дълбоко въздух, за да се успокои, преди да каже нещо, за което после ще съжалява. Как може една толкова интелигентна жена да бъде толкова глупава?

Това щяха да бъдат два много дълги дни, ако продължи с тези небивалици. Щеше да й бъде за урок, ако я остави да се оправя сама. Всъщност щеше да се радва да я остави да се пребори с Фъргъс сама.

Но не можеше да го направи. Както не можеше да я остави да посрещне сама гнева на Локлан.

— Тогава е хубаво, че съм тук, за да те защитавам — каза най-накрая той, — тъй като със сигурност ще искат да те обесят заради безразсъдността ти.

Тя го погледна подозрително.

— Не се преструвай, че си тук като защитник. Знам за какво си дошъл. Тук си, за да съблазниш някоя от нас, така че жените да спрат да ме слушат и да се върнат у дома.

Брейдън се усмихна, за да прикрие бодването на съвестта си.

— И какво би те накарало да мислиш така?

— Защото знам какъв похотлив негодник си ти.

— Винаги си очаквала най-лошото от мен, малко цветенце, нали?

В очите й се появи странно изражение докато го наблюдаваше. Ако Брейдън не я познаваше по-добре, щеше да реши, че е разочарование.

— Имаше време, когато очаквах само най-доброто от теб. — Настойчивият й глас накара сърцето на Брейдън да трепне. А когато Маги завърши изречението си, той се почувства сякаш бе забила кама в корема му. — За жалост, след това възмъжа.

— Какво имаш предвид?

Тя поклати глава.

— Няма значение. Кажи ми колко време мислиш да продължиш този фарс и да се преструваш на наш защитник?

Брейдън реши да бъде честен с нея. Имаше право да знае точно какво щеше да се случи с нея, ако продължи да упорства.

— Локлан ми отпусна два дни. Ако не успея да те принудя да излезеш от убежището си до тогава, той ще разбие стените и ще остави мъжете да се разправят с теб.

— Няма да посмее!

Брейдън кимна сериозен.

— Ще го направи. Трябва да разбереш в каква позиция си го поставила. Точно сега мъжете започват да се съмняват в способностите му на лидер. Ако не може да обуздае жените скоро, тогава ще бъде принуден да вземе драстични мерки.

Маги усети как сърцето й се свива при думите му. Какво щеше да направи, ако я принудят? Бе разчитала, че мъжете няма да ги наранят, но при всяко следващо нападение, убедеността й намаляваше.

Може би просто трябваше да отвори портите и да се прибере у дома.

За едно двадесет и две годишно момиче бе твърде трудно да се справи с тази ситуация. Всъщност бе твърде трудно дори и за осемдесетгодишна жена.

Потърка очите си с ръце, в опит да измисли някаква алтернатива. Някакъв начин да прекрати всичко това.

Какво трябваше да направи? *Ти си добро девойче, малка Бърборке, с добро сърце*, чу тя гласа на Ангъс в ума си. *Знам, че мога да ти се доверя, че винаги ще постъпваш както е редно.*

Само да имаше силата да го направи. Изморена от борбата, от неспирните оплаквания на жените и от несигурността на собствения си ум, тя погледна към Брейдън.

Слънчевата светлина хвърляше тъмночервеникави отблясъци в черната му коса, очите му блестяха със същата покоряваща топлина, с която я успокояваше, още когато тя бе съвсем малка, а той момче. Дори сега си спомняше вътрешния мир, който й бяха дарявали младежките му прегръдки някога.

Как й се искаше да може да му повярва. Нуждаеше се да се довери на някого. Дори това да бе скандален мошеник в главата, на който се въртяха само жени.

— Кажи ми — попита тя, — защо си тук, а не помагаш на Локлан да подготви нападението си срещу нас?

В очите му пламна силно чувство, нещо, което тя не можеше да разпознае.

— Тук съм, за да бъда сигурен, че никой няма да те убие, като отмъщение за действията ти.

Маги затаи дъх при думите му, думи, които бе очаквала да чуе през целия си живот. Възможно ли бе, след всичкото това време, той да изпитва чувства към нея?

Смееше ли дори да се надява на това?

— И защо би го направил? — попита тя.

— Ти винаги си била гордостта на Ангъс. Не бих могъл да си простя, ако позволя нещо да ти се случи. Дължа му поне това.

Думите му раниха сърцето й дори по-дълбоко, отколкото си мислеше, че е възможно.

Какво очакваше, любовно обяснение ли? Маги, достатъчно умна си, за да знаеш… Ти си прекалено обикновена, за да ти обърне внимание.

Отново с разбито сърце, тя кимна.

Два дни. Оставаха й два дни, за да измисли нещо.

И тя щеше да го направи.

По някакъв начин.

Или щеше да си плати прескъпо.

— Благодаря ти — прошепна му, потупвайки го леко по ръката. — Сигурна съм, че след два дни ще се нуждая от закрилник.

— Значи ще продължиш с това, чак до крайния срок, който ти постави Локлан?

Тя кимна, искайки да може да измисли алтернатива. Но нямаше такава. Без значение, колко трудно бе, тя трябваше да стигне до края.

— Нямам друг избор. Ако отворя вратите и оставя всички да си отидат, ще стана за смях до края на живота си. Ето я онази луда Маги, дъщерята на Блар, която се мислеше за велик водач сред жените. Тя ги поведе, нали? Право обратно към домовете им, където да бъдат клани и изнасилвани посред нощ от МакДъглас и мъжете му.

Той се протегна към нея.

— Маги…

— Не, Брейдън — каза тя, отдръпвайки се от него. — Ние двамата имаме една и съща цел — да спасим живота на братята си.

Тя погледна към него, позволявайки му да види вълнението в сърцето й.

— Но ми кажи само едно. Ако ти се предам и Локлан върне жените у дома, кой ще гарантира, че при следващата битка няма да загинете ти или Юън? Дали тогава Локлан все още ще се чувства като победител? Или ако той, или Юън загинат? Къде ще е скъпоценната ти мъжественост, когато стоиш над гробовете на братята си?

Преди да може да я спре, тя го остави да стои на средата на двора, замислен над думите й.

Брейдън я наблюдава докато влизаше в залата за хранене.

По дяволите, ако девойчето не бе право. Вече познаваше болката от загубата на един брат и последното нещо, което искаше, бе да погребе още един.

---

[1] неф или кораб (на фр.) е издължено помещение, част от интериора (обикновено в сгради от типа на базиликите), ограничено от една или от двете си дълги страни с редове от колони или стълбове, отделящи го от съседните помещения. — Б.пр. ↑

4

Трябваше да има друго решение на тази лудост. Нещо, което да позволи и на Локлан, и на Маги да запазят честта си.

Стискайки зъби, Брейдън прекоси двора, излезе през задната врата на църквата и се върна в замъка. Щеше да говори с Локлан. Брат му със сигурност бе по-разумен от Маги.

Ако не друго, можеше поне да се опита да принуди Локлан да се откаже.

Все пак той бе Брейдън МакАлистър, несравнимият пазител на мира в семейството. Разправяше се с твърдоглавите си братя цял живот. Ако можеше да осигури мир помежду им, тогава със сигурност можеше да разреши този малък спор.

Така де, колко трудно ще е да донесеш мир на хора, които го желаят? Ами Киърън?

Стомахът му се сви при този спомен. Нито Киърън, нито Юън искаха да участват във враждата, която предизвика Айзабел. Дори се бяха опитали да се разберат мирно помежду си преди тя да постави ултиматума си.

Затваряйки очи, Брейдън се опита да потисне самотния образ на плейда в зелено и черно, обвит около семейния меч на Киърън, лежащ върху скалата над камъните, където брат му бе скочил в морето.

Упорито се бе опитвал да предотврати борбата между братята си. Стараеше се да убеди Киърън, че ще има и друга жена, която ще обича толкова силно.

Ти не знаеш нищо за това, Брейдън. Сърцата не могат просто да спрат да обичат и когато един мъж намери жената, от която се нуждае, той ще направи всичко, за да я задържи. Всичко!

Да, това бе истина, която бе наблюдавал повече от веднъж отблизо. Любовта правеше мъжа слаб. Принуждаваше го да върши нелепи, непростими неща и в случая на Киърън, бе коствала самата му душа.

Поради тази причина Брейдън никога нямаше да си позволи да обича една жена. Никога нямаше да бъде такъв глупак.

Никога.

Неговият живот му принадлежеше и щеше да направи всичко, за да е сигурен, че никоя жена няма да има контрол над него. Освен това той се наслаждаваше на безгрижното си съществуване и нямаше желание да го променя.

В момента единственото нещо, което желаеше да промени, бе патовата ситуация между двама твърдоглави глупаци. По някакъв начин щеше да върне жените при семействата им до сутринта. Тогава Локлан отново щеше да контролира мъжете си, а Маги…

Е, той имаше съвсем различен план за нея. План, който нямаше търпение да пусне в ход.

Изтощен и обезсърчен, Локлан бутна вратата на крепостта си, очаквайки празна залата, в която да може да седне тихо и да разсъждава над събитията от деня.

Това, което откри, щом тежката врата се отвори, бяха около четиридесет враждебно настроени мъже, които го наблюдаваха, сякаш той е единствената причина за нещастието им.

— Това не може да е на хубаво — измърмори под носа си той.

Локлан спря и се намръщи. Никога през живота си не бе виждал по-сърдито изглеждаща група. Напомняха му на ято гъски, готови да се изправят пред фермер, носещ брадва. Единственият проблем с този образ бе, че Локлан нямаше брадва.

Или пък нещо друго, с което да се предпази.

А гъските бяха неспокойни. Скупчиха се около него, гласовете им се издигаха и резонираха от каменните стени, докато викаха едновременно.

Локлан вдигна ръце, за да ги накара да замълчат. Вместо това те станаха още по-шумни. Фъргъс пристъпи напред и извика на другите да замълчат. За учудване на Локлан, те се подчиниха и в този момент той разбра, кой е водачът на ятото гъски.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита Локлан. — Какво правите всички тук?

— Дошли сме за отговори — каза Фъргъс над мърморещите гласове. Видях как ти и братята ти си гукахте с жените и сега си мисля, че вие искате да запазите жените само за себе си.

Локлан остана с отворена уста от изумление.

— Не може да говориш сериозно.

— Какво друго да си мислим? — попита Дейвис. Тридесетгодишен, с гъста светлокафява коса и слабо телосложение, Дейвис обикновено бе един от мъжете в клана, на който можеше да се разчита. Но по яростното изражение на лицето му, Локлан можеше да познае, че Фъргъс бе успял да постигне доста, докато бе отсъствал.

— И всички ние знаем, че Брейдън МакАлистър никога не спи сам — продължи Дейвис, — а сега ти си го оставил заключен в църквата с нашите жени. Сигурно дори в момента, докато си говорим, той е в някой тъмен ъгъл с някоя от жените ни, увита около него. И Господ да е на помощ и на двама ви, ако това е моята жена.

Дейвис погледна упорито към Локлан.

— Къде ти бе умът, когато реши да го оставиш там? Мисля, че е време да си изберем нов леърд! Някой с поне малко здрав разум.

— Да! — извикаха останалите в един глас.

Локлан можеше да усети как кръвта му започва да ври. Наистина, Брейдън бе малко необуздан щом ставаше въпрос за жени, но дори скандалният му брат знаеше къде да тегли чертата на порочността си.

Поне през повечето време.

Нито Фъргъс, нито Дейвис имаха право да укоряват Брейдън. Това бе работа на Локлан.

— Оставих Брейдън там, за да накара жените да се приберат — обясни Локлан.

Поне половината от мъжете изсумтяха с погнуса.

Дермонт излезе напред. В светлосивите очи на само малко по-ниския и по-възрастен от Локлан мъж гореше гняв.

— Повече от десетилетие пазя дъщерите си от развратния ти брат, а сега очакваш да повярвам, че вече не е подредил жените в редичка и не избира с коя от тях — или пък с всички заедно — да стопли леглото си? Чие малоумно решение бе да бъде изпратен там изобщо?

Думата „мое“ не се отрони от езика на Локлан. Нямаше нужда да влошава нещата повече, отколкото бяха в момента. Никой от мъжете му не бе готов да се вслуша в здравия разум.

Локлан прокле мълчаливо бушуващия нагон на брат си и красивото му лице. По-добре щеше да бъде, ако имаше брат, който прилича на трол, покрит с брадавици, вместо такъв, непрестанно преследван от нежния пол.

Мъжете отново започнаха да му викат.

Локлан вдигна ръце, за да ги накара да замълчат.

Опитвайки се да успокои страховете им, той заобяснява плана на Брейдън възможно най-добре и се помоли да го изслушат.

— Брейдън отиде в църквата, за да изведе Маги. Тя е единствената жена, след която е хукнал; останалите са в безопасност.

Избухна горчив, жесток смях.

— За какви глупаци ни мислиш? — попита Дейвис. — Никой от нас не би взел Маги дори в най-добрия й ден. Сега, защо брат ти ще я преследва, когато може да има най-красивата сред тях?

Студената обида предизвика внезапна тишина в залата.

Всички очи бавно се насочиха към четиримата братя на Маги, които бяха дошли заедно с останалите. Стивън, Иън, Дънкан и Джейми изглеждаха сякаш бяха готови да убият всеки мъж в стаята.

— И какво точно имаш предвид с това, Дейвис МакДауд? — попита Джейми с тих, зловещ глас.

Дейвис запелтечи, докато наблюдаваше четиримата разгневени братя, обединили се в защита на малката си сестра.

— Нищо лошо. Аз просто… нали и сами знаете, никой мъж тук дори не я е ухажвал.

Думите му само накараха лицата на братята да станат още по-червени, а телата им по-сковани, докато те наблюдаваха мъжете около себе си.

— И какво й има на малката ми сестричка? — пое предизвикателството Дънкан.

— Първо, не е кой знае колко хубава — отговори Фъргъс. — И второ, й има нещо на главата. Виж какво направи с жените! Да не споменавам, че ме нападна в църквата, когато отидох да видя жена си.

Думите му предизвикаха пълен хаос в залата, когато четиримата братя изръмжаха, разярени и нападнаха мъжете от клана. Локлан се присъедини към свадата, опитвайки се да умиротвори мъжете си. Проклятия и викове гърмяха из залата заедно със звука на юмруци, удрящи се в плът и разбиващи се мебели.

Локлан никога през живота си не бе виждал подобна схватка.

Желанието, да мине през залата и да свали меча си от полицата над камината, бе много силно, но в действителност не желаеше да нарани някого от тях. Просто искаше да се научат на малко сдържаност.

Докато Локлан се мъчеше да издърпа братята от свадата, петима мъже се нахвърлиха върху него наведнъж. Преди Локлан да може да се измъкне от мускулестите им ръце, те го наобиколиха и го събориха върху един стол пред огнището.

— Какво правите? — настоя да разбере Локлан, щом трима от мъжете го задържаха на място, докато другите двама донесоха въжета.

Отговорът бе ясен.

След още няколко минути четиримата братя на Маги бяха настанени до него и петимата бяха овързани като птици преди заколение.

Проклинайки всички, Локлан се мъчеше да се измъкне от въжетата, които го държаха в стола. Ако изобщо някога се измъкнеше от това, те щяха да си платят прескъпо за действията си.

Фъргъс и останалите мъже гледаха към тях със злобни усмивки.

— Сега е време да си изберем леърд, който може в действителност да се оправи с…

— Какво в името на косматите пръсти на Сатаната става тук?

Лицето на Фъргъс пребледня при звука на този рев.

Локлан се успокои и издиша облекчено при появата на Брейдън.

Но облекчението му бе краткотрайно.

Тълпата се отправи отмъстително към Брейдън. Гневните им гласове отново достигнаха оглушителна височина.

Докато не прозвуча силно изсвирване. Мъжете се умълчаха и направиха път от Брейдън до Локлан и братята на Маги.

С яростно изражение, Брейдън пристъпи напред и заоглежда тълпата.

— Някой ще бъде ли така любезен да ми обясни, защо брат ми, вашият леърд, е завързан за този стол?

Вълна от смутени възгласи премина през мъжете. Освен Фъргъс. Той пристъпи напред, за да се опълчи на Брейдън.

— Искаме въпросът с жените да бъде решен.

— И мислите, че да вържете Локлан за някакъв стол, е най-добрият начин да се постигне това?

Локлан се усмихна. Сега, когато Брейдън бе тук, той си позволи да види абсурдността на ситуацията.

Фъргъс изглеждаше засрамен.

Клатейки глава, Брейдън се запъти към стола на Локлан. Но големият, як Инъс се отцепи от тълпата и застана на пътя му.

— Брат ти няма да ходи никъде докато жена ми не се върне у дома, да се грижи за децата ни, да топли леглото ми и да ми готви храна, която става за ядене.

— Да — извика Фъргъс. — Аз предлагам да убием леърда и да си върнем жените.

Мъжете бързо подеха вика на Фъргъс.

— Да убием леърда, да убием леърда.

Локлан затаи дъх, страхувайки се от това, какво може да направи подивялата тълпа. По дяволите, трябваше да грабне меча си, когато бе имал тази възможност.

— Еей! — извика Брейдън отново, в опит да ги усмири. — Напълно ли сте полудели? Това е вашият леърд. Мъжът, на когото всички вие сте дали клетва, че ще го следвате и защитавате с живота си?

— Той стои между нас и жените ни!

Брейдън пое дълбоко дъх, докато се обръщаше към морето от разгневени мъже. Положението бързо излизаше от контрол. Ако не го овладееше скоро, не можеше да се каже какво би сторила тълпата.

Света майко божия, какво бе започнала Маги?

— Нека бъдем разумни за миг, хора — отново се опита Брейдън. — Убийството на Локлан няма да върне жените обратно. Те са дали клетва една пред друга, която няма нищо общо с неговия живот.

— Добре, тогава — отвърна Фъргъс. — Ще го убием, ще изпратим Юън на МакДъглас и ще върнем жените си у дома до края на седмицата.

— Да!

— Да, друг път! — изрева Брейдън. — Ако убиете братята ми ще трябва да се разправяте с мен.

Фъргъс изсумтя, докато хвърляше хладнокръвен поглед към тялото на Брейдън.

— Това заплаха ли е? Ти, сам-самичък срещу всички нас? Брейдън също му отвърна с хладнокръвен поглед.

— Да. Аз съм сам мъж с гарнизон от войници, които са се разположили удобно в земите ми в Англия. Обучени рицари и войници, готови да потеглят при моя заповед. Ако падне дори косъм от главата на Локлан, мога да ви обещая, че ще изпратя всеки от вас в гроба.

Това ги накара да се замислят. Най-накрая Брейдън бе открил единственото нещо, което достигаше до тях през ината им.

— Знаеш ли Фъргъс — каза Дейвис, — той наистина притежава онези земи, които обвързват МакАлистър с Англия и английският крал може да не реагира добре, ако го нападнем, особено сега, когато МакАлистър са в мирни взаимоотношения с крал Хенри.

— Тогава какво искате? — Фъргъс попита Дейвис и всички останали. — Да пуснем леърда и просто да чакаме? Писна ми да чакам. Децата ми плачат за майка си.

— Той е прав за това — каза Инъс. — Аз самият чух челядта му да плаче.

— Вижте — прекъсна ги Брейдън. — Аз се опитвах да спечеля доверието на Маги.

Инъс се изплю на земята.

— Ако питате мен, да изгорим вещицата.

— Да! — извикаха в един глас мъжете. — Да изгорим вещицата! Да изгорим вещицата!

— Да изгорим вещицата заедно с грозните й обувки! — извика Инъс.

Брейдън се намръщи.

— Ами, те са си грозни — отбранително отвърна Инъс.

— Ще престанете ли? — извика Брейдън. — Първо искате да убиете брат ми, а сега е ред на Маги. И обувките й. Има ли нещо друго, освен кръвопролитие, което да реши този проблем?

Малоумниците в действителност се спряха и се замислиха. И по лицата им, Брейдън можеше да види точно, колко усилия им костваше това.

— Заклевам се във всички светци — измърмори Брейдън под носа си. — Дори да е последното нещо, което ще направя, ще накарам Маги да си плати задето ни причини всичко това.

Какво трябваше да направи сега? Бе дошъл тук, за да се спогоди с Локлан, не с целия клан.

— Е — Фъргъс най-после се обърна към него, — какво мислиш, че трябва да направим?

Брейдън нямаше абсолютно никаква идея, но тъй като един от мъжете държеше меч прекалено близо до гърлото на Локлан, не смяташе, че сега е времето да каже това на глас.

— Ще се върна и ще говоря с Маги. — Което щеше да е като да говори на стената. Или пък на тези мъже. И, разбира се, той нямаше никаква идея какво да й каже, тъй като вече знаеше мнението й по този въпрос.

Брейдън стисна зъби раздразнено. Как, по дяволите, щеше да оправи тази каша?

А и вече се бе уморил да се разхожда напред-назад от замъка до църквата. Стига толкова. Въздишайки отвратено, той запристъпва отново между мъжете.

— И по-добре гледай да не пипаш сестра ни! — извика след него Дънкан. — Или ще трябва да се разправяш с нас, Брейдън МакАлистър.

Брейдън се спря насред пътя, обърна се и погледна развеселено към братята на Маги.

— Може ли да се оправям със смъртните заплахи една по една, моля?

Дънкан присви устни, докато се бореше с въжетата, с които бе вързан. Но за щастие, момчето сдържа езика си.

Брейдън спря, когато достигна петимата до огнището. Не можеше да си тръгне и да ги остави вързани така.

Обърна се към Фъргъс.

— Пусни ги и аз ще…

— Няма да правя нищо подобно — отвърна Фъргъс, прекъсвайки го. — Откъде да знам, че наистина ще говориш с вещицата и ще доведеш жените?

— Имате думата ми.

Фъргъс изсумтя.

— Ако беше нещо, което не е свързано с жени, можеше и да я приема. Но тъй като е, ще задържим брат ти вързан, където е, докато не се върнеш с жените след себе си.

Защо ли това не го успокояваше ни най-малко?

— А ако Маги откаже? — попита Брейдън.

Фъргъс кръстоса ръце на гърдите си.

— Ще ти дадем четири дни да я убедиш. Ако за това време жените не се върнат в домовете ни… — Гласът му заглъхна.

Фъргъс хвърли поглед към мъжете, които го наблюдаваха.

— Ами, ще трябва да се свържеш с онази английска армия, за която спомена, поне така си мисля. Ако те убием тук, няма да могат да дойдат, за да бъдат командвани от един дух.

Това бе малък пропуск в логиката му, който Брейдън не бе взел предвид. И бе дяволски неподходящо време Фъргъс да открие мозъка си и да започне да го използва.

— Четири дни? — повтори Брейдън.

— Да. Четири дни.

Ами, това бе стъпка в положителна посока при смъртната заплаха, висяща над Локлан. Той се зачуди за кратко какво може да направи, за да спечели още два дни. Ако имаше късмет можеше да спечели достатъчно време, за да измисли някакъв начин да се измъкне от тази каша.

— Добре — съгласи се Брейдън. — Ще доведа жените след четири дни.

Разбира се, че ще го направиш. Защо просто не им обещаеш, че можеш да вървиш по водата, докато ги водиш? Или да превърнеш рибите в самуни хляб.

Млъкни, имам достатъчно грижи и без да ми досаждаш.

И той наистина бе притеснен. Защото в момента съдбите на Локлан, Юън и Маги зависеха от него. И за първи път в живота си Брейдън започваше да се съмнява, че е способен да се справи със ситуацията.

5

— Това е! — извика Пеги, изправи се от масата за вечеря и се запъти към вратата. — Достатъчно. Отивам си вкъщи и този път никой няма да ме спре.

Маги сграбчи ръката на Пеги, когато тя мина покрай нея и я задържа до себе си.

— За какво е всичко това?

Пеги посочи към масата, където бе седяла преди малко и към старата жена до мястото й.

— Омръзна ми от старата Една. Не прави нищо друго, освен да скърца със зъби, докато се храним. Омръзна ми. Отвратително е!

— А на мен ми омръзна да не мога да виждам дечицата си — намеси се Мери от мястото си в левия ъгъл. — Не съм виждала синовете си толкова дълго, че се страхувам, че ще ме забравят. Като си знам Дейвис сигурно нито пере дрехите им, нито ги мие. И се обзалагам, че домът ми е по-мръсен от кочина.

Вайкането и оплакванията бяха подети от останалите жени. Недоволството им сякаш отскачаше от стените и звънеше в ушите на Маги.

Изведнъж голямата зала й се стори много по-малка, а ярките стени все по-близко и по-близо.

Маги усети внезапна нужда да сложи ръце върху ушите си и да извика.

Дори Айлийн започна да се оплаква. А до сега тя я подкрепяше най-много.

— Горкият Локлан сигурно си няма идея как да се справи със замъка — каза Айлийн. — Никога не му се е налагало да готви или нещо подобно. Той е нашият леърд и не би трябвало да му се налага да върши такива неща.

— Тишина! — извика Маги.

За нейно изумление, те се умълчаха и я погледнаха, сякаш си е изгубила ума. В този момент Маги също се питаше дали не са прави.

Сигурно трябва да е била луда, за да смята, че подобно начинание ще има успех.

— Айлийн — обърна се тя към майката на Локлан. — Сигурна съм, че нашият леърд е съвсем добре. Той е голям мъж и отговаря за всички нас. Мисля, че поне той сред всички други мъже, ще измисли как да направи една проста овесена каша.

Айлийн не изглеждаше толкова убедена, но заби брадичка в гърдите си и отново седна. Маги пое дълбоко дъх и огледа жените.

— Колкото до вас останалите, засрамете се! По колко пъти на ден трябва да се занимаваме с това?

— Така е — каза раздразнено Мери, избирайки най-хубавите парчета от печеното пиле. — Но ти ни каза, че мъжете няма да изкарат и седмица без нас. Е, мина доста повече от една седмица, а краят не се вижда.

— Да! Мъжете ни се нуждаят от нас — изплакаха в един глас те.

— Аз се нуждая от мъжа си!

От групата се разнесе смях.

Маги повдигна вежда при последния коментар, без да може да разпознае гласа.

Благодарна за почивката от сериозността на момента, тя въздъхна.

— Знам, че всички сте изморени. Аз също се чувствам така.

— Тогава ни остави да си идем у дома — помоли й се Пеги.

Маги се изправи на крака.

— Наистина ли искате да се върнете по домовете си и да дадете мечовете в ръцете на мъжете и синовете си, за да се запътят към някоя битка и да умрат?

Сред жените настана тишина. Маги кимна.

— Така си мислех и аз.

— Но Маги — каза Една, — какво ще стане ако откажат да приключат това? Колко още ще чакаме? Имам градина, която трябва да обработя и плодовете, които да съхраня за зимата. Скоро ще сме прекарали цял месец тук, докато задълженията и семействата ни са пренебрегнати. В кой момент ще се предадем?

— Да! — отново се намеси Мери. — Всички ние знаем, колко твърдоглави са мъжете. Те по-скоро ще подпалят църквата, отколкото да признаят, че са сгрешили.

— Какво ще правим, ако наистина дойдат за нас? — попита друга жена. — Колко ще изчакат, преди да ни накажат за всичко това?

Маги затвори очи от безсилие докато жените даваха глас на собствените й страхове и въпроси. Въпроси, на които тя нямаше абсолютно никакъв отговор.

Когато бе започнала всичко това, никога не бе очаквала всекидневна борба само за да запази жените на своя страна.

Как може да не виждат това, което виждаше тя?

— Скоро ще свърши — увери ги Маги. Стомахът й се сви щом си припомни краткия срок, който Брейдън й бе дал. Господ да й е на помощ тогава, защото бе сигурна, че другите жени ще се приберат у дома почти недокоснати, но не се знаеше какво щяха да й причинят мъжете, заради постъпката й.

— Кога? — попита Една.

— Скоро. Моля ви да ми се доверите за още няколко дни.

Една я изгледа подозрително.

— Доверието ми е почти на изчерпване, девойче.

Маги можеше да разбере това, тъй като и нейното търпение бе на изчерпване, дори изчезваше напълно.

— Дайте ми още няколко дни, за да видя какво мога да направя.

— Добре — съгласи се Пеги, връщайки се на мястото си до Една. — Но не искай нищо повече от това. Имам дом за поддържане.

Маги кимна с натежало сърце. Светците да са й на помощ, но нямаше никаква идея как да се справи с положението.

Това, от което се нуждаеше, бе помощ.

Разрови из ума си, но виждаше само една възможност.

Колкото и да не й се искаше да го признае, нуждаеше се от Брейдън. Знаеше, че той е единственият, който може да намери решение. Ако някога се бе раждал мъж, създаден за преговори, това бе Брейдън.

Но й присядаше само при мисълта, че трябва да търси отговор при самия дявол. Дори и сега можеше да види наперената му походка. Арогантността му.

Мислеше се за безпогрешен и сега тя щеше да повдигне самочувствието му.

И все пак нямаше друг избор. Животът на братята й и на много други хора зависеше от нея.

Вземайки твърдо решение, тя се запъти да открие негодника.

Брейдън вървеше по добре познатия му път към църквата, докато размишляваше върху случилото се и какво му оставаше да направи. Слънцето тъкмо бе започнало да залязва и ако не бе толкова вбесен, щеше да бъде спокойна, хладна вечер. Такава, в която бе най-добре да си намериш някое склонно момиче и да прекараш с нея тихите часове на нощта.

Но тази нощ в ръцете му нямаше да има такава жена, която да издава сладки, блажени въздишки в ухото му.

Тази вечер той трябваше да се разправя с Маги. И още по-лошо с твърдоглавието й, защото не се съмняваше, какъв ще бъде отговорът й, когато я помоли, отново, да предаде жените на Фъргъс и останалите.

Щеше да се провали, както ако помоли слънцето да не изгрява. Или стените покрай него да дишат.

Брейдън стисна зъби, изпитвайки желание да започне да блъска глави една в друга. Нямаше ли край тази безизходица?

Защо не можеше някой друг да е отговорен за това?

Какво си бе мислил Фъргъс, когато реши да нападне Локлан?

Когато Брейдън влезе в малката църква, за да открие другите си двама братя, можеше да се закълне, че кръвта му кипна. Всеки нерв в тялото му се сви и той се нуждаеше от цялата си сила, за да не блъсне вратата на църквата и да я избие от пантите й.

Залязващото слънце се промъкваше в стаята през двата големи прозореца със стъклописи, които изобразяваха раждането и смъртта на Христос. Безброй цветове покриваха с петна стария каменен под, докато той вървеше към вътрешността на църквата.

Там имаше желязна поставка за свещи, отляво на нефа, където работеха братята му. Син държеше подвижната стълба, докато Юън стоеше на предпоследното стъпало, поправяйки покрива. Брейдън тръгна към тях и бързо им разказа последните прекрасни новини.

— Сериозно ли говориш? — попита Син, веднага щом Брейдън приключи с разказа си.

Юън слезе от стълбата.

— Какво имаш предвид с това, че са взели Локлан в плен?

— Чу ме — отговори Брейдън. — Веднага щом Фъргъс си тръгна оттук е обиколил домовете, събрал е мъжете и ги е подтикнал. Когато Локлан се е върнал в замъка, са го наобиколили.

— Тези копелета! — изрева Юън. — Дай ми един меч и аз…

— Какво? — попита Син, прекъсвайки го. — Ще окъпеш всички със своята кръв? Осъзнавам, че си малко по-голям от нормален мъж, но ние все още сме само трима срещу колко?

— В залата бяха поне четиридесет.

Син поклати глава.

— Прекалено много са, за да се бием.

— Сасенак — Презрително се обърна към него Юън.

Преди Брейдън да може да мигне, Син сграбчи яката на Юън и издърпа главата му докато погледите им се срещнаха. Мрачният, зъл поглед, изписан на лицето на Син, би накарал всеки друг мъж да се подмокри.

— Да не си посмял отново да ме обидиш, братко — процеди Син, а в тихия му глас се долавяше дяволски гняв. — Забравяш кой от нас бе изхвърлен от Шотландия и предаден в ръцете на враговете ни. Аз съм се бил за живота си, докато твоя задник е бил глезен от предан баща и любяща майка. Ако имаш желание да разбереш от първа ръка на какво са ме научили, тогава грабвай скъпоценния си меч и ела отвън.

За първи път в живота си Брейдън видя несигурност да се прокрадва в очите на Юън.

А на Брейдън вече му бе дошло до гуша. Изръмжавайки към Син, той ги раздели, като освободи хватката на Син от ризата на Юън и пристъпи между тях.

— Исусе, Мария и Йосиф, няма ли един-единствен човек в целия град, който да може да изкара поне секунда, без да остави чувствата си да вземат надмощие над него? Остави го на мира, Син, или кълна се, че в настроението, в което съм в момента ще откъсна главата от раменете ти и ще я използвам за табуретка.

Лицето на Син бе маска на пълно неверие, когато погледна скептично към Брейдън.

Малко, ако имаше въобще, бяха мъжете, които се бяха изправяли срещу Син, защото се страхуваха от рицарските му умения и

сприхавия му нрав. И ако Брейдън не бе толкова ядосан, щеше да се разсмее на изражението върху лицето на Син.

Но точно в този момент, не можеше да открие веселие в нищо.

Възвръщайки безразличието си, Син отговори остро:

— Повярвай ми, няма нищо, което да желая повече от това да обагря в червено меча си с шотландска кръв, но ако нападнем замъка, първата жертва ще е Локлан.

Брейдън кимна.

— Точно с това ме заплашиха, преди да тръгна.

На челюстта на Син един мускул потрепери докато обмисляше проблема.

Когато проговори отново, гласът му бе злокобен:

— Нека не забравяме, че се занимаваме с мъже. Мъже, които са разгонени и гладни. В тяхното състояние са способни почти на всичко.

— И така, какво ще правим? — попита Брейдън.

Син потърка брадичката си докато мислеше.

— Колко време ти дадоха?

— Четири дни. Ако жените не са се прибрали до тогава, ще убият Локлан и ще нападнат църквата.

— Четири дни — повтори Юън. — Е, това ни дава достатъчно време, за да отровим повечето от тях.

Син се изсмя рязко.

— Напомни ми да те взема при следваща си обсада, малки братко. Харесва ми начина, по който работи умът ти. Въпреки това, ако отровим мъжете, тогава жените ще хукнат да ни убиват, заради деянието ни.

— Той е прав за това — съгласи се Брейдън. — Все пак те се крият тук, за да защитят мъжете си.

Между тях настана тишина докато всеки се опитваше да измисли нещо, за да прекрати безизходното положение.

— Опасявам се, че нямаме изгледи за помощ — най-накрая каза Син. Той посрещна погледа на Брейдън. — Ти просто трябва да направиш това, което започна. Съблазни Маги.

Колко просто звучеше това. Ако беше някоя друга, а не тя, Брейдън не би се съмнявал в успеха си. Но в този момент съблазняването й бе почти извън въпрос.

— Това вече не е толкова лесна задача.

— Защо така?

Брейдън въздъхна.

— Нали осъзнаваш, че ако продължа да я притискам, след като тя ми каза, че прави това, за да предпази братята си, ще реши, че съм истински маймунски задник.

Син го погледна учудено.

— Да не би да ми казваш, че никога не си прелъстявал жена, която те е мислела за маймунски задник?

— Не — отговори Брейдън, ужасен от самата идея за това, което намекваше Син. — Жените ме обичат.

— Щастливец — каза сухо Син. — Повечето от нас трябва да се потрудим за партньорките си в удоволствието.

Брейдън го погледна комично.

— Аз не съм повечето мъже, а ти не си забавен.

— Всъщност съм, но това е друг въпрос. Точно сега, трябва да останем съсредоточени. Ти работи по съблазняването на Маги, а аз ще видя дали има някакъв начин да измъкнем Локлан жив.

— Нека ти помогна — предложи Юън.

Син поклати глава.

— Прекалено си голям, за да се скриеш. Веднага ще те забележат.

Брейдън кимна в съгласие.

— Той е прав. Ще свършиш, блъскайки си главата някъде, а ако се наложи да се скриеш, никога няма да събереш цялото си тяло в някое скришно кътче или пролука.

— Аз съм едва два-три сантиметра по-висок от Син — каза Юън.

— Да — съгласи се Син. — Но аз имам доста по-голяма практика да се прикривам от теб.

— Добре тогава — примирено каза Юън и погледна към Син. — Ти отиваш да огледаш терена, аз ще поправя покрива, а на Брейдън му се пада цялото забавление.

— Това не ти ли напомня за детството? — саркастично попита Син.

Брейдън изсумтя.

— Напълно, като изключим това, че Локлан е завързан.

Син повдигна вежди.

— Като се замисля — каза Брейдън и най-после се усмихна, — май сме правили и това един-два пъти, нали?

— Само един-два пъти — отговори Син и се отдалечи от тях.

Щом стигна до вратата на църквата, той спря на прага и погледна брат си многозначително.

— Брейдън, не ме разочаровай!

6

— Брейдън, толкова съм разочарована от теб! — извика Маги, докато се взираше в него.

Неприличното му предложение все още звънеше в ушите й. Този мъж със сигурност се бе побъркал.

Но по-лошото от небрежната му покана да прекара нощта в леглото му, бе фактът, че сърцето й наистина желаеше да се съгласи с това, което бе неприемливо.

Как можеше сърцето й да иска нещо, което разумът й знаеше, че е лошо и невъзможно?

Объркана и разочарована от себе си заради противоречивите си чувства, тя си го изкара на източника на всичко: Брейдън.

Защо, за Бога, бе решила, дори за миг, че той е този, който ще й помогне?

О, наистина щеше да й помогне. Но само ако помощта включваше съвкупление. Да върви по дяволите. Не я интересуваше дори и да бе най-красивият мъж на света или дори това, че тя бе, ако смееше да си признае, привлечена от него. Поне физически.

Този мъж бе самият дявол!

В нея бушуваха гняв и болка. И като си помисли, че в действителност бе започнала да го харесва отново.

Той беше толкова мило момче. Нейният герой. Колко пъти бе идвал да я спасява в миналото?

Повече, отколкото можеше да преброи. В онези дни щеше да вземе в обятията си и да се бие или да изплаши, който и от братята й да я преследваше. Бе гледала на него като на свой герой.

Как онова мило, скъпоценно момче се бе превърнало в такъв мъж? Мъж, който нямаше душа.

— Как можеш да дойдеш при мен и да опитваш това, след като ти обясних причината заради, която сме тук? — попита тя. — Нямаш ли срам?

Брейдън въздъхна вътрешно, желаейки той да е вързан към някой стол, а Локлан да е тук, за да спечели Маги.

„Аз съм маймунски задник. Така ми се пада, като слушам Син. Трябваше да се досети. Единственият съвет, който Син можеше да даде, и който струваше нещо, бе по отношение на войната, не на жените.“

Изминалият ден го бе изтощил. Нямаше ли край?

Поемайки си дълбоко дъх, той опита отново.

— Маги, любов моя, не разбираш ли, че Локлан не може просто да ти се предаде? Ако направи това, ще изглежда слаб пред мъжете си, а кой мъж ще последва леърд, победен от едно момиче?

Маги се загледа в него. Как можеше и той да е глупав като останалите?

— Проклети да сте всички мъже с вашата гордост — каза Маги през стиснати зъби. — Точно тя доведе двамата ми братя до гроба. Никой от вас ли не може да си признае, че е сгрешил?

Усмихвайки се чаровно, Брейдън се протегна и докосна бузата й с нежен жест, който предизвика тръпки по цялото й тяло.

— Ако трябва да бъдем честни, ние сме сложни зверове, но не повече от вас жените.

По-силна от докосването му, леката закачка в зеленикавокафявите му очи разтърси нещо в нея и я накара да копнее за времето, когато двамата не бяха на различни страни.

Щеше да бъде толкова лесно да му се предаде.

Но не можеше. Не и когато целта й беше толкова важна. Не и докато предаването пред него в крайна сметка щеше да доведе до разбиване на сърцето й.

— Това не е нещо, с което да се шегуваш, Брейдън — отговори тя по-рязко, отколкото бе възнамерявала. В действителност, не бе толкова ядосана на Брейдън, колкото на себе си, задето го остави да й въздейства по този начин. — На риск е поставен животът на много хора.

— Да, така е. Дори на повече, отколкото предполагаш.

Тя се намръщи заради тона на гласа му.

През лицето му премина сянка и тогава тя осъзна, че той крие нещо.

— Какво имаш предвид?

Отпускайки ръка, Брейдън се поколеба за няколко минути преди да проговори отново.

— Кланът е готов да пролее кръв, за да върне вас, жените отново у дома.

Маги стисна зъби вбесена. Мъже! Колко нетърпими бяха всички те. Изглежда, че вечното нещастие на жените бе да бъдат свързани с неблагоразумни глупаци.

— Всичко ли при мъжете трябва да се свежда до кръвопролитие? Не може ли някой от вас просто да проведе един разговор?

Той наклони глава по отвличащ вниманието, примамлив начин, който изложи на показ трапчинките му.

— Ако правехме това, щяхме да сме жени и нямаше да ни обичате толкова.

— Да, но можеше да ви харесваме повече.

Той повдигна въпросително вежда. Въртейки очи, Маги не разбираше как е възможно да бъде толкова равнодушен по този въпрос.

— Как може да се шегуваш с това? — попита тя. — Не се ли тревожиш да не умреш в битка?

— Не, скъпа — отвърна нежно той. — Никой от нас не е. Ние сме планинци. Родени да се бием и да се забавляваме с девойките. Лично аз, предпочитам второто, но както добре знаеш, никога не съм избягвал някоя битка.

Раздразнена от думите му, Маги се опита да измисли начин, по който да се справи с това. Как може да накара Локлан да прекрати враждата?

— Тогава какво да направя?

— Предай се — просто каза той.

— Така нищо няма да се промени.

— Ще се промени. Локлан може да договори мир с МакДъглас.

— Но ще го направи ли?

Тя забеляза несигурността в очите му. И обмислянето му. Почти можеше да види как работи умът му и се запита каква ли лъжа ще измисли, за да я залъже.

Най-накрая той проговори:

— Не, дори аз не съм такъв звяр, че да те излъжа за това. Не и когато е толкова важно за теб. Локлан не може да прекрати враждата, докато МакДъглас се опитва да убие Юън.

Тя предполагаше точно това.

И все пак, уважаваше Брейдън, че постъпи почтено. Може и да бе негодник и измамник, но щом ставаше въпрос за лъжи, теглеше чертата там. Добре бе да се знае, че в порочното му тяло е останал поне малко морал.

Но в момента това не й помагаше особено много.

Как можеше да прекрати всичко, ако…

Маги застина, когато в съзнанието и се появи една идея. Беше съвсем абсурдна, но не повече от тази да събере жените и да ги накара да не се подчиняват на мъжете си. Със сигурност щом можеше да убеди лейди МакДъглас да я последва, можеше да накара Роби МакДъглас да я изслуша, нали?

Все пак цялата тази вражда бе започната заради една жена, а сега, когато бе женен за друга, защо би продължил враждата заради Айзабел?

Вероятно той също търсеше начин да се откаже, без да се посрамва.

Да, това бе една възможност.

Маги остави идеята да се оформи в съзнанието й. Колкото повече мислеше, все по-разумно й изглеждаше.

Това действително бе една възможност. И ако бе истина, тогава може би като се срещнеше с МакДъглас щеше да го накара да види безсмислието от продължаването на враждата.

Нали?

Най-малкото, което можеше да направи, бе да се опита.

Вземайки решение, тя срещна погледа на Брейдън.

— Щом не мога да убедя Локлан да прекрати това, тогава ще трябва да отида при МакДъглас, за да го вразумя.

Брейдън се разсмя на думите й.

— Да не си се побъркала?

— Не, говоря сериозно. Ако му обясня, той ще…

— Ще се изсмее в лицето ти, след това ще отсече главата от раменете ти и ще я окачи на стената си.

— Ще го накарам да разбере.

Брейдън я зяпна, скован от неверие. Никога през живота си не бе срещал някой като Маги. Със сигурност не можеше да откъсне поглед от нея. За жалост, беше напълно полудяла.

И ако се съдеше по вирнатата й брадичка, той можеше да види, че вече е взела решение точно както Фъргъс. Нямаше да има никакъв начин да я разубеди.

Все пак той усети нуждата да опита.

— Има ли нещо, което мога да кажа, за да те спра да извършиш тази лудост?

— Нищо.

— Дори и ако изтъкна факта, че МакДъглас най-вероятно ще изтръгне сърцето ти и ще го хвърли на кучетата?

— Това не променя нищо. Трябва да опитам.

— Помислих си, че ще го кажеш — въздъхна Брейдън. — Мога ли да прибавя още една грижа към купа?

Маги застина при думите му, ужасена от онова, което може да каже. Всеки път, щом той придобиеше това изражение, й подмяташе още някое трудно препятствие. А точно сега тя се бе изморила да ги прескача.

— Какво?

— Ако с останалите жени не се предадете до края на седмицата, изтощените мъже ще убият Локлан и ще нападнат църквата.

Тя остана с отворена уста щом чу думите му. Със сигурност се шегуваше, но искреният му поглед й каза, че говореше сериозно.

— Какво?

— Истина е. Докато си говорим, Локлан е вързан за един стол в замъка.

Ако ситуацията не бе толкова страшна, тя идеше да се засмее на образа, който се появи в главата й. Но това не бе смешно. Изобщо не бе.

— Ох, вие мъже! — сопна се тя, разгневена при мисълта какво са направили.

— Мрази ни, щом трябва, но не мога да оставя брат си да умре, както и ти не би оставила това да се случи на някой от твоите братя.

— Не, и аз не бих могла да продължа да живея в мир, ако го убият — тихо каза тя. Навеждайки глава назад, Маги затвори очи и разтърси глава. Бе изморена, изтощена и обезсърчена.

Кога нещата бяха станали толкова сложни?

Е, това не променяше нищо. Просто й оставяше по-малко време да направи някое чудо. И Господ да й е на помощ, но тя щеше да го

направи, щеше да направи някое чудо. Или щеше да умре докато се опитва.

Най-малко четирите дни щяха да й дадат време да стигне до МакДъглас.

Поне се надяваше да е така.

— Ето вземи това. — Тя издърпа от кутрето си пръстена, който баща й й бе подарил за десетия й рожден ден. Беше малка златна халка с отпечатани диви цветя върху нея. Всички жени от клана знаеха, че й принадлежи и в нейно отсъствие, той щеше да говори от нейно име.

— В края на седмицата дай пръстена ми на Пеги и й кажи да заведе жените у дома.

Брейдън задържа златната халка в ръката си. Металът все още пазеше топлината й. Беше такова малко бижу, толкова крехко и деликатно и в същото време здраво и неподдаващо се на натиск. Толкова много му напомняше на собственичката му.

Той си спомняше времето, много отдавна, когато двамата с Маги бяха приятели. Когато го бе спасила от нападението на група жени от клана, които го чакаха да премине покрай тях по пътя си към къщата й, за да го нападнат.

Честно казано, не можеше да си спомни даден момент в живота си, в който да не е познавал нея и ината й.

Никога досега не бе осъзнавал колко голяма част от миналото му бе свързано с нея. Не и докато не си представи как тя се запътва към МакДъглас и я убиват.

Поради някаква причина, мисълта за нейната смърт му причини по-силна болка, отколкото трябваше.

Брейдън й върна пръстена.

— Наистина ли вярваш, че ще остана тук и ще те оставя да се противопоставиш на МакДъглас сама?

— Разбира се. Те ще са подозрителни към мъж, който не познават, но една жена…

— Ще изпъква доста, тъй като всичките им жени са се скрили. Не е ли така?

Маги отвори уста да каже нещо, след това я затвори. Напълно бе забравила за това. Този път пътуването й из земите на МакДъглас нямаше да бъде толкова лесно. Ще бъдат подозрителни към всеки

непознат, а като сама жена сред тях, докато собствените им жени ги отбягваха…

Не искаше да мисли за това.

— И може ли да отбележа — продължи Брейдън, — че ако разберат коя си, животът ти ще е без стойност. Без съмнение досега всички знаят името ти и го проклинат с всеки свой дъх.

— Много добри попадения — отвърна тя, умът й заработи, докато се опитваше да измисли алтернатива.

Не се сещаше за нищо друго.

Просто щеше да се наложи да поизмени първоначалния си план как да стигне до МакДъглас.

— Ще се преоблека като младеж, като мъж.

— Един младеж, никога не би пътувал сам — каза той. — Някой трябва да дойде с теб.

Как й се искаше да има придружител, но всеки би познал Брейдън… е, тя не искаше да си помисля какво можеха да направят от клана МакДъглас на брата на техния враг.

Бе започнала всичко това сама и щеше да го приключи по същия начин.

— Брейдън…

— Не — твърдо каза той. — Съмнявам се МакДъглас да те изслуша, а когато поиска главата ти, заради всичко това, ще се нуждаеш от някой, който да те измъкне от там.

— Ти не може да се биеш срещу всички тях.

— Ще бъдеш изумена от това, което мога да направя, когато животът ми е поставен на карта.

В действителност нямаше да бъде изненадана. Беше го виждала да тренира достатъчно често, за да е наясно със способностите му да защитава себе си и останалите.

И все пак фактът, че бе готов да рискува живота си заради нея, означаваше много за Маги. Брейдън може и да беше арогантен мъж, но обикновено не беше глупав.

— Защо ще рискуваш живота си заради мен? — попита тя.

— Нямам идея. Но хайде ела, трябва да ти намерим някакви дрехи и да дадем на Юън пръстена и заръките ти.

— Да не си полудял? — попита Юън, след като го бяха намерили извън църквата, където поставяше стълбата под един малък навес.

— Кой е полудял? — попита Син, присъединявайки се към тях.

Юън се обърна към Син, поглеждайки го отвратено.

— Брейдън ще води Маги да се срещне с МакДъглас, за да го убеди да прекрати враждата.

Син се завъртя с лице към Брейдън.

— Да не си полудял? — попита той невярващо. — Ще те набучи на някой кол, преди да си изминал и половината път до замъка му.

— Не, няма — каза Маги, след което им разказа плана си.

Щом свърши, Син поклати глава.

— Никога няма да се получи.

— Простете ми — тихо каза Маги. — Не искам да бъда груба, сър, но аз дори не знам кой сте и не виждам как този въпрос ви касае.

— Това е брат ми Син — тихо прошепна Брейдън в ухото й.

Маги отвори широко очи, а устата й образува малко „О“. Всеки в клана знаеше ужасния разказ за това, как Син бе отведен насилствено от замъка.

Дори по-лошо, историите разказваха как, докато хората на краля се борили да качат младежа на един кон, баща му им обърнал гръб и безчувствено затворил вратите на замъка, оставяйки сина си на своите врагове.

В мига щом вратите се затворили, Син спрял да се бори, изпънал гръб и напуснал с клетва никога повече да не се върне.

Ангъс бил там, когато това се е случило и историята винаги я бе притеснявала. Как може някой баща просто да обърне гръб на собствената си кръв и да го остави?

Сега тя съжаляваше за острите думи, които му бе казала. Без съмнение, Син бе чувал и по-лоши, но тя не искаше да прибавя още към това, което бе изстрадал той.

— Прости ми — обърна се тя към Син. — Но е минало доста време от последната ни среща.

Син кимна едва забележимо, но не отговори. И сега, когато бе наясно кой е той, попита:

— Откъде знаеш, че планът ми няма да проработи?

Порочна, почти зла усмивка изви устните на Син.

— Защото като става въпрос за планиране на атаки, нямам равен. Щом кажа, че няма да стане, може да заложиш живота си на това, че ще е така. Никога не съм грешил.

По гръбнака й премина тръпка. Дали в тези думи имаше нещо скрито. Нещо, което я изплаши.

— Като говорим за планове — прекъсна го Брейдън, — как мина разузнаването покрай Локлан?

Син поклати глава.

— Безнадеждно е. Държат него и още четирима други, вързани в средата на залата, където всички могат да ги държат под око. Дори и ако влезем през прохода, ще ни видят и ще имат достатъчно време да убият и петимата или пък нас.

— Какви други четирима? — попита Маги. Брейдън изтръпна при въпроса й. Опа. В притеснението си за Локлан, бе оставил другото да се изплъзне от ума му.

Той се обърна смутено към Маги.

— Да не забравих да спомена малкия факт, че Фъргъс е вързал и четиримата ти братя заедно с Локлан?

Тя го изгледа с присвити очи.

— Какво? — извика тя. — Какво имаш предвид…

— Всичко е наред, Маги — увери я Брейдън. — Нищо няма да им се случи.

— Защо не ми каза?

— Не мислих, че ще промени нещо.

— Е, със сигурност променя! Няма да отида никъде, докато те не са в безопасност.

Маги трепна веднага щом думите излязоха от устата й. Отново бе в капан.

— Няма начин да ги измъкна, нали?

Брейдън поклати глава.

— Не, освен ако не отвориш вратите на църквата и не оставиш жените да си идат у дома.

Тя въздъхна.

— Щом е така, най-добре да се придържаме към първоначалния ми план.

— Тогава аз ще дойда с теб — намеси се Юън.

— О, да, това ще свърши страхотна работа — подигра се Син. — Ако има друг човек, до когото МакДъглас би се радвал да се добере повече, отколкото до Маги, това си ти. Планът е много добър.

— Ако обичаш, би ли се въздържал от сарказъм? — сопна се Юън.

— Може ли, ако обичате, да се въздържате от това да се биете? — намеси се Маги. — Цяло чудо е, че някой от вас е преживял детството. — Погледна първо към Син, след това към Юън.

— Знаех си, че трябваше да си остана в Англия — каза Син под носа си. — Но не, аз просто трябваше да се върна с Брейдън и да напъхам проклетия си нос там, където не му е мястото. Ако имам малко здрав разум, ще се върна у дома още сега и ще ви оставя да се оправяте сами с малоумието си.

Брейдън не му обърна внимание.

— Юън, задръж пръстена на Маги и в края на седмицата го предай и спаси Локлан. Това ще удържи мъжете да не предприемат някакви действия срещу МакДъглас или хората му, докато успеем да стигнем до тях. Когато освободиш Локлан му кажи какво правим и се увери, че той няма да подготвя каквато и да било атака срещу МакДъглас, докато не е сигурен, че сме мъртви.

Юън кимна бавно с неохота.

— Двамата с Маги ще потеглим веднага щом се смрачи.

— Какво да направя, ако жените усетят отсъствието й през следващите четири дни? — попита Юън.

— На сутринта кажи на майката игуменка какво сме направили. Тя ще ти помогне жените да не станат подозрителни.

— Само помни — предупреди го Маги, — трябва да ни осигуриш и четирите дни, за да успеем да стигнем до МакДъглас. Ако пуснеш жените по-рано, някой от мъжете може да нападне МакДъглас и това ще доведе до смъртта ни още преди да сме стигнали до замъка.

По лицето на Юън се четеше страха за тях, но в крайна сметка се съгласи. Син изръмжа.

— Предполагам, че сега е момента да хвърля рицарската си ръкавица и да се присъединя към това самоубийствено приключение.

Брейдън повдигна учудено вежда.

— В смисъл?

— Нали не мислиш, че мога да те пусна да отидеш сам, малки ми братко. При голямата вероятност МакДъглас да реши да ви убие на място, ще се нуждаеш от още един меч.

— О, ето къде аз трябва да бъда саркастичен — каза Юън. — Може ли да отбележа колко ще биеш на очи с английските си дрехи, докато се размотаваш из земите на МакДъглас?

Брейдън кимна.

— Той е прав, Син.

Изражението, което се изписа на лицето на Син, би разтреперило дори Голиат.

— По-скоро ще облека рокля, отколкото да сложа плейд върху тялото си.

— Тогава ще трябва да останеш тук — отвърна Брейдън.

— Ще съм си добре и в собствените си дрехи.

— Не — твърдо възрази Брейдън. — Няма да го допусна. Не успях да спася Киърън, както и не можах да спра баща ни да те изпрати при англичаните. Но мога да предотвратя това и ще го направя. Няма да загубя още един брат. Не и докато съм жив.

Син се вгледа в него напрегнато докато потупваше с палец бедрото си.

— Знаеш ли, че в главата ми един глас не спира да ми повтаря да се върна в Англия. Без съмнение ще ми се иска да съм се вслушал в него.

Син сви презрително устни и се обърна към Юън.

— Намери ми някакъв проклет плейд и ще го облека.

Брейдън сдържа смеха си при погнусата, изписана върху лицето на Син.

— Сега, като уредихме това — каза Брейдън, — следващият въпрос е как да преминем през земите на врага до самото сърце на територията на МакДъглас?

Маги се усмихна.

— Толкова се радвам, че попита.

Часове по-късно, докато слънцето залязваше над тучните, надиплени хълмове на шотландските възвишения и тъмнината се разстилаше над света, Маги стоеше в малкия двор зад черквата. Цялото пространство беше заобиколено от храсти и рози, на чиято грижовна поддръжка отец Бийд посвещаваше по-голямата част от деня си. И тези рози ухаеха прекрасно всред ранния привечер.

До далечната стена беше поставена една-единствена пейка и ако се заслушаше внимателно, Маги можеше да долови гласовете на

жените от близката обща спалня. Слаб смях долетя по вятъра и извика усмивка на устните й.

Тук навън беше прелестно и тя обожаваше родните планини. Въпреки че слънцето бе потънало зад най-далечния хълм, по тъмносините облаци се преливаха розови, лилави и пурпурни следи, а в небето започваха да проблясват първите звезди на нощта. Над земята се спусна приятна прохлада и нощните животни захванаха тихата си, лека песен.

Маги беше наблюдавала спускането на вечерта хиляди пъти през живота си, но никога то не я бе поразявало, както днес. И тогава се помоли, когато всичко свърши, да се върне, за да наблюдава още един прекрасен залез от земите на МакАлистър.

Преди няколко седмици, когато измисли плана си, нямаше представа, че той ще я доведе дотук. Нито че Брейдън МакАлистър ще се обяви за неин защитник в тази странна верига от събития.

Той беше добър човек — да си рискува живота заради нея. И макар че й беше казал, че го прави само заради Ангъс, искаше й се да си мисли, че има нещо повече.

Може би дори би се натъжил, ако нещо й се случи.

Каква глупачка си да си мислиш подобни неща. Мъжът има по-големи грижи, с които се занимава от една невзрачна повлекана като теб.

И все пак Маги мечтаеше. Бленуваше за невъзможни неща с мъж, който бе откраднал сърцето й.

Но най-вече си спомняше как много отдавна, когато беше девойче на седем години, даде сърцето си за пръв път на своя герой…

— Помощ, спасете ме! — крещеше тя, като тичаше колкото крачката й държаха, през голямата зала на главната кула на господаря. Тропотът на подметките й отекваше високо и над него се чуваха само уплашените й викове.

Трябваше да избяга. Трябваше да се махне преди големият, гневен звяр зад нея да я настигне.

— Със сигурност ще ме убие — викаше тя, търсейки с поглед някого, който да я спаси от страховитото изчадие на Сатаната. — Моля, моля, нека не умирам! Дете съм още, рано ми е да умирам.

— Никой няма да те спаси от мен — изръмжа демонът. — Тъй че по-добре се спри, за да те убия, както трябва.

Маги преглътна с мъка и затича още по-бързо. Къде бяха отишли всички възрастни? Къде беше татко й?

Ужасена, тя хвърли поглед през рамо и видя как близнакът й Иън почти я достига.

— Помо…

Маги не успя да довърши думата. Изневиделица се появиха две ръце и я обвиха. Тя помисли, че баща й най-сетне е дошъл да я спаси, но после осъзна, че спасителят й беше само малко по-висок от нея и че неочакваната й тежест го беше накарала да се олюлее.

Двамата със спасителя й залитнаха надясно, килнаха се към една от бродираните драперии, закачени на стената, омотаха се в нея и накрая се стовариха на земята. В ушите й проехтя силен звук от раздиране на плат — драперията се откъсна и с пърпорене се приземи върху тях.

Дебелият плат от червено памучно кадифе я покри цялата. Маги се опита да се освободи от драперията, но беше безнадеждно увита в нея. И което беше още по-лошо, движенията й вдигнаха праха от тъканта и тя закиха.

Това никак не беше добре! Чуваше дишането на Иън току до себе си. А ако я хванеше, младият й живот със сигурност щеше да свърши.

— Излизай оттам, грубиянска жено! — изръмжа Иън, като дърпаше плата в опит да се добере до нея.

— Не съм жена на грубиян — викна тя на свой ред. — Още съм малка да се омъжа, а и не харесвам грубияни.

От дълбините на плата се надигна мелодичен смях.

— Едва ли някой от вас знае какво точно иска да каже — заяви гласът.

Маги веднага позна кой я беше спасил. Сърцето й замря, а очите й се разшириха, щом чу гласа на най-младия син на господаря.

Боже милостиви, седеше върху Брейдън МакАлистър!

Отново.

В бързане да стане, тя, без да иска го удари с лакът в стомаха и с коляно в ребрата. Той простена и я подхвана за ръката.

— Полека, девойче — каза й меко. — Остави ме да измъкна и двама ни, преди да си ми навредила още повече.

— Простете ми, милорд — побърза да се извини тя. — Не исках да ви убия.

— Още не съм умрял — засмя се отново той. — Макар че почвам да подозирам, че присъствието ти може да е опасно за момчешкото здраве.

Маги прехапа устна при спомена за последната им среща, едва седмица по-рано. Тогава тя беше на едно дърво и събираше ябълки, когато се появиха Брейдън и брат й Джейми. Тя се наклони прекомерно и се изтърси от дървото право върху главата на бедния Брейдън.

Оттогава Джейми й викаше развален плод и я беше предупредил да стои надалеч от сина на господаря, преди да го е убила.

Тя се опитваше да спази заръката му, защото много харесваше Брейдън. Той често й носеше дрънкулки, когато идваше при братята й Джейми и Ангъс и за разлика от тях, никога не се опитваше да я стиска в желязна хватка или да я кара да яде червеи, или други подобни позорни неща.

Брейдън успя да освободи и двамата с няколко дръпвания на плата.

Първата гледка пред очите на Маги беше вбесеното лице на Иън, който се хвърли към нея.

Тя писна и хукна да бяга, но Брейдън я издърпа до себе си с една ръка, докато с другата възпираше Иън.

— Хайде, полека — обърна се той към двамата. — За какво е тая гоненица?

Иън показа кончето си, което имаше само три крака.

— Тя ми счупи коня и аз ще й счупя главата за наказание.

— Беше, без да искам — побърза да се защити Маги. — Казах ти, че не беше нарочно. Паднах, докато го държах, защото искаше да ме удариш.

— Нямаше да искам да те ударя, ако не си играеше с него, смрадливо, мишесто женчо!

Брейдън отметна глава и се разсмя с мощен глас.

— Женчо ли? — попита той Иън. — Момче, знаеш ли изобщо какво значи тази дума?

Иън нацупи долна устна.

— Да, тате постоянно я казва.

— И какво значи?

— Страхлив.

Брейдън поклати глава.

— Иън, ти на колко години стана?

— На седем, като нея.

Той така изплю последната дума, все едно Маги беше най-долното създание на света.

— Добре, значи, в бъдеще като искаш да обидиш някого, да знаеш, че „женчо“ е мъж, който върши женската работа и не става за обида на малката ти сестричка.

— Така ли — намуси се Иън. — Добре, обаче е мишеста.

— Не съм мишеста — възрази Маги. — Ти си жабешка пишка.

Брейдън се задави при тази обида.

— Къде, за Бога, сте се скитали вие двамата, за да научите такива думи?

— Най-вече сред по-големите ни братя — обясни Маги.

— Някой трябва да поговори с Джейми и Ангъс — заяви Брейдън, като върна коня на Иън. — Слушай сега, Иън МакБлар, в моята стая имам изрисуван кон. Ако ти го дам, обещаваш ли да не закачаш сестра си?

— Само ако тя обещае да не го пипа — отвърна той и очите му хвърляха искри, когато се обърна към нея. — Никога.

Маги стисна устни и усети как очите й парят от напиращите сълзи при тези думи. Тя не беше лошо момиченце и не искаше да повреди играчката му.

— Не съм виновна. Исках само да го подържа.

Тя погледна към Брейдън.

— Никога не ми позволяват да си играя с играчките им. А откакто мама умря миналата зима, нямам нищо ново за игра.

— Защото си момиче — извика презрително Иън. — Момичетата не си играят с коне. Не заслужават.

Маги се протегна да го удари, но Брейдън отново я спря.

— Иън, виж какво — обърна се към момчето той. — Трябва да си по-внимателен с Маги. Сестрите са скъпоценни дарове.

— Откъде знаете? Вие имате само братя.

— Точно затова. Ако имах такова безценно цвете за своя сестричка, щях да се грижа за него. Пази я.

— Ами вземете я тогава — изсмя се подигравателно Иън. — Дайте ми коня и ви я подарявам.

Маги вдигна очи към Брейдън, а по бузата й се изтърколи една сълза.

— Не искам да преча — каза му тя. — Искам само да си играя с тях, но те ме мислят за досадна. Казват, че не мога да играя на нищо, защото съм момиче. — От очите й се търкулнаха още сълзи. — Мразя, че съм момиче. Мразя, мразя, мразя!

Брейдън я придърпа и прегърна силно.

— Тихо, тихо, цветенце. Няма нищо лошо в това, че си девойче. Господ те е създал такава и един ден братята ти ще разберат какъв чудесен дар са получили.

За пръв път от седемте й години на света Маги повярва в това. Щом Брейдън я харесваше, значи не може да е чак толкова лоша.

Братята й просто се държаха лошо.

— Какво правите вие двамата тук? — разцепи въздуха гневният глас на баща й. Маги се отдръпна от Брейдън и срещна разгневеното лице на татко си.

Той тръгна към тях, хвана я за ръка и протегна другата към Иън.

— Нали ви казах да стоите в каруцата, докато свърша работата с господаря?

Маги преглътна. Затова несъмнено щяха да ядат бой. И всичко само защото искаше да си поиграе мъничко, вместо да седи в миришещата стара каруца.

Животът беше толкова несправедлив!

Баща й се извини на Брейдън и бързо върна двете деца в двора, където чакаше каруца.

Маги бързо отиде отзад в празната част и седна върху малка купчинка сено, а Иън се настани отпред. Татко им ги остави със заплашителното предупреждение да не помръдват никъде повече.

С натежало сърце тя подви крака под мръсната си жълта рокля и видя как баща й изчезва в конюшнята.

Какъв ужасен, злочест ден! Защо никога не слушаше татко си? Може би Ангъс все пак бе прав. В нея навярно наистина се бе вселил демон.

Въздъхна и остана с наведена глава и поглед, забит в сключените си ръце, молейки се татко й да не я бие твърде силно.

След няколко минути пред насълзените й очи се появи един изрисуван кон.

Тя ахна и вдигна глава — пред нея стоеше чудесното, усмихнато лице на десетгодишния Брейдън.

— Нарекох го Конър — съобщи той. — Но каза, че иска да си поиграе с някое дребно момиченце за малко. Смята, че с девойчето ще е по-забавно, отколкото с лошо голямо момче.

— Благодаря, милорд — прошепна тя и притисна коня до гърдите си. Играчката беше боядисана в топъл тъмнокафяв цвят и имаше големи черни очи. Маги никога не беше виждала по-красива вещ. — Ще ви го пазя.

Брейдън кимна и даде бял кон на Иън.

— Иън, не забравяй какво обеща. Нямаш право да убиваш сестра си.

— А да я ударя може ли?

— Ако я удариш, си взимам коня.

— Добре де — изсумтя той.

Маги се загледа в отдалечаващия се Брейдън и в този миг осъзна, че обича младия господар.

Той бе нейният герой.

Здраво стиснала коня в ръце, тя се закле, че няма да стане жена на някой грубиян. Един ден щеше да бъде…

Един ден щеше да бъде жена на Брейдън МакАлистър.

Маги се усмихна при този спомен.

От този ден бяха изминали петнадесет години, а в някои отношения беше като вчера.

Оттогава с нея и Брейдън се бяха случили толкова много неща. Толкова много неща бяха застанали между тях и обещанието й да се омъжи за него.

Само дето повечето от тези „неща“ бяха други жени. Жени като високата, красива Нера, която бе хванала окото на Брейдън, когато той стана на петнадесет.

Но колко мъчно й бе за онези дни в детството, когато ходеше за риба или да плува с Брейдън и братята си.

Сега искаше да може да се върне само за миг във времето, когато животът й беше лесен.

— Е, готова ли си?

Маги подскочи, като чу гласа на Брейдън зад себе си. Така се бе унесла в мислите си, че дори не го беше усетила да приближава.

Избута спомените в дъното на съзнанието си и се обърна към него.

— Готова съм, но чаках теб.

Застанал до тъмната черква с вързоп през рамо, той изглеждаше особено красив. Угасващата светлина играеше по лицето му и подчертаваше още повече скулите му. Но дори и това не отнемаше от съвършенството на загорялото му лице.

В този момент Маги искаше да е равна нему жена. И нейната форма да е съвършена като неговата, да има дълги абаносови коси и млечнобяла кожа без следа от лунички.

Ако беше, тогава може би…

Маги отхвърли тази мисъл. Беше, каквато беше, и това нямаше как да се промени. Отърси се от мечтателните си мисли, взе собствения си вързоп от земята до себе си и тръгна към него.

Докато вървеше към него, Брейдън я преценяваше. Дотогава, от уважение към приятелството си с Ангъс, не й беше обръщал много внимание. Но тази вечер я видя по напълно нов начин. Като жена.

С притиснати гърди, за да си придаде по-мъжки вид, му напомняше на някакво вълшебно създание, останало някъде между детството и женствеността. Даже бе направила талията си по-широка.

Дори и така обаче той ясно си спомняше сочните извивки на тялото й.

Гърдите й бяха идеалния размер за мъжката длан и макар талията й да не бе модно тънка, беше достатъчно малка, за да радва окото, и изваяна като на истинска жена.

В крайчеца на устните му заигра малка усмивка, когато погледът му се спусна по полата на черно и червено каре, която беше увила около кръста си. Както при него, тя стигаше точно над коляното и добре показваше краката й.

А тя имаше привлекателни крака. Силни и оформени. Добре можеше да си представи как плъзга ръка надолу по гладката кожа, докато опитва силата им с езика си по извивката на прасеца, към задната част на бедрото и след това нагоре, към…

При тази мисъл се спря. Брейдън изруга, осъзнал, че никой не би сбъркал точно тези крака с мъжки.

— Какво има? — попита тя. Брейдън я посочи.

— Краката ти.

Очите й се свиха предупредително за миг, след което тя изруга на свой ред.

— Не съм пиле! — тросна се тя с такова озлобление, че той се стъписа.

— Моля?

Тя пусна вързопа на земята, наведе се така, че да вижда коленете си и задърпа края на полата по-надолу.

— Имах шестима братя, както знаеш, така че нямам нужда от такива като теб да ми обясняват какво не ми е наред по тялото. И каквото и да говореха Иън, Джейми и Дънкан, като бяхме малки, краката ми не са като на хилаво, полуумряло пиле.

Брейдън се опита да не се смее, но изобщо не можа да се сдържи. Гледката на Маги, подръпваща полата си, докато жестикулира с остри, сковани движения, силно наподобяваше някаква домашна птица. Дори говорът й, с кратките, гневни фрази, му напомняше за кудкудякане.

Но ядовитият поглед, който му хвърли, като се изправи, успешно уби хумора му.

Поне докато не направи фаталната грешка да погледне към ботушите й. Думите на Инъс прозвънтяха в ушите му, докато се опитваше да не забелязва, че оръфаните кафяви ботуши са ужасно грозни.

„Изгорете вещицата заедно с грозните й обувки.“

Брейдън спря да диша, но смехът продължи да бълбука в него, докато не му остана друг избор, освен да се разсмее или да се задави. Отметна глава и даде воля на смеха си.

Маги стисна отпуснатите си ръце в юмруци и го изгледа свирепо.

— Благодари се, че съм жена, Брейдън МакАлистър, иначе щях да ти извадя меч.

И вероятно щеше да го победи, особено в тези грозни ботуши.

От тази мисъл се разсмя още по-силно.

— Звяр такъв! — извика тя, секунда преди нещо мокро да го зашлеви по главата.

— Какво ста…

Брейдън свали нещото от главата си и видя мокър парцал.

— Радвай се, че нямах нещо по-твърдо във вързопа, защото щях да използвам него.

— Стига да не са обувките ти — отвърна той, като потисна нова вълна смях. — Всичко друго бих преживял, освен тях.

— Обувките ми ли? — попита тя, а гневът й отслабна под объркването.

Брейдън прочисти гърлото си в борба със себе си.

— Не се смеех на краката ти, цветенце. А на нещо, което Инъс каза по-рано.

В очите й заигра подозрение.

— Заклеваш ли се?

— Кълна се в напълно неразкаяната си душа и ако не бях сигурен, че ще намериш нещо по-твърдо от парцала, с което да ме плеснеш, щях да ти покажа за точно колко непилешки смятам краката ти.

Бузите й порозовяха от комплимента и тя се огледа свенливо.

— Тогава какво щеше да кажеш за краката ми?

— Че са твърде женствени, за да се виждат. Ще трябва да смъкнем полата ти и да подплатим… — той не се сдържа и отново се разсмя, — ботушите ти.

— Така ли било — отвърна Маги тихо. — Тогава, извинявай за мокрия парцал. Дано не те е заболяло.

Тя пристъпи да вземе парцала от ръката му.

— Не ме заболя — отвърна той и го пусна. Ръката й леко досегна неговата и за миг той не можеше да мисли за нищо друго, освен за нежната мекота на кожата й, лека като фея върху неговата. Без да иска, погледът му отново се спусна към голата плът на краката й и умът му премина през няколко интересни ситуации, в които с радост би попаднал с нея.

Да, тя бе много страстна, почти чуваше дълбоките й гърлени стонове, докато й показваше какво всъщност означава наслада.

Вдигна очи към гърдите й и връзките, с които беше стегната жълтата й риза. Наум можеше да се види как протяга ръка и ги развързва, открива превръзката върху гърдите и след това ги освобождава, за да ги докосне.

Тялото му се сгорещи и скова, а устата му се наля със слюнка от желание да вкуси кожата й.

— Знаеш ли какво, Маги…

Брейдън се спря, преди отново да й направи неприлично предложение. Всяка друга жена щеше да стане негова веднага, но за да получи тази, трябваше да играе играта по-бавно. Майсторски.

Тя не беше от тези, които щяха просто да паднат в обятията му и да поискат да ги целува.

— Какво? — попита тя, като сгъна парцала и го върна в кожена чанта във вързопа.

Смени темата, предупреди умът му. Веднага!

— Защо си го взела? — попита Брейдън с целенасочено усилие да смени посоката на мислите си.

— В случай че потрябва. Винаги си взимам мокър парцал за миене и такива неща.

Брейдън не разбра, но той не разбираше много неща у жените. А у Маги имаше твърде много, които не се поддаваха и на най-добрите му мисловни умения.

Той остави въпроса за парцала и се осмели да хвърли бърз поглед към грозните ботуши.

— Ще трябва да намерим нещо да подплатим ботушите ти. Имаш ли… — той се спря, защото най-сетне беше погледнал към главата й и забеляза косата й.

Лунната светлина проблясваше в кичурите, които смяташе, че е сплела или увила около главата си. И едва сега, когато беше толкова близо до нея, най-сетне видя как всъщност изглеждаха тъмнокестенявите й коси.

— За Бога, жено, какво си направила? — попита той, невярващ, докато прокарваше пръсти през остриганите кичури. Меката коса се увиваше около пръстите му, докато Брейдън внимателно галеше косата й.

— Не исках косата ми да ни издаде.

Брейдън се почувства сякаш го бяха зашлевили през лицето с нещо много по-твърдо от парцала й. Косата й едва стигаше до тънките й рамене. И тогава забеляза сълзите по миглите й.

Той сложи длан на бузата й и ужасно му се прииска да я притисне към себе си за утеха.

— Маги.

— Просто коса — прошепна тя. — Пак ще порасне.

— Но беше прекрасна коса. Коса, която един мъж мечтае да държи в ръце и в която да зарови лице.

Очите й проблеснаха на лунната светлина, когато го погледна.

— А ти мечтал ли си за това?

Като сложи и двете си ръце на бузите й, Брейдън отговори на въпроса й с целувка.

Маги простена от пламенната нежност на прегръдката му. Никой преди не я беше целувал и мисълта, че човекът, който най-сетне го стори, беше Брейдън, я развълнува повече от всичко друго в целия й живот.

Небеса, но беше магично. Допирът на тези силни, красиви устни върху нейните, докато ръцете му я прегръщаха и притискаха по-силно към твърдите му като скала гърди. Беше по-хубаво дори от най-сладките й мечти. И цялото й тяло завибрира от вихъра на възбудата.

Той ухаеше на сладък, презрял плод от бъз, и имаше вкус на бира и мед. На първични, земни желания, и в този миг тя разбра защо жените се оплакваха толкова много, когато оставаха без съпрузите си.

Кой би искал да се раздели с това дори за секунда? Тя искаше да умре веднага. Точно в този миг на чисто блаженство. Дори да доживееше до хиляда години, никога нямаше да забрави вкуса на устата му, усещането за здравите му ръце около нея, докато сетивата й се вихреха от земния аромат на тялото му.

В този един кратък миг той беше неин. И тя се радваше в него.

Главата на Брейдън се завъртя от усещането за устните й под неговите. Дъхът й се смеси с неговия, докато езикът й плахо изследваше устата му. Личеше си по колебанието й, че той бе първият, покорил устните й, и тази мисъл подсили удоволствието.

Да, тя беше борбена и смела девойка и го примамваше по начини, които му бяха непознати.

— Маги — прошепна Брейдън, долепил устни до нейните, вкусвайки усещането за тези две срички на езика си, докато мечтаеше да вкусва още по-интимни части от тялото й. Бавно. Отмерено.

Да, искаше да я положи на земята и да я люби до края на нощта, и в момента можеше да убие МакДъглас заради липсата на косата й. Как му се искаше да бе узнал навреме, за да я спре. Никога преди жена не бе правила това за него и то само защото не искаше да го издаде.

Това бе много по-голяма жертва, отколкото заслужаваше един негодник като него.

Брейдън премина с устни от нейните до челюстта й, след това продължи надолу по врата. Вдиша сладкия аромат на кожата й и пи от лунната светлина и топлината на плътта й.

Тя спусна ръце по гърба му и изтръгна стон от гърдите му, когато той вдигна края на полата й и откри точно какво носеше тя под нея.

Нищо.

Тази мисъл почти го накара да полудее. О, той щеше да я има. Веднага. В този миг.

Той сграбчи полата в юмрук, докато прокарваше език по нежната падина на гърлото й. Едновременно усети и чу как тя изстенва, като отметна глава назад и изпъшка за още.

— Да не преча?

Гласът на Син проряза удоволствието на Брейдън и почти мигновено го потуши.

Дявол го взел този мъж!

Брейдън с нежелание вдигна глава и видя Син, застанал в сенките. Присви очи към брат си, като му се искаше последният да се бе научил да се появява в по-подходящи моменти през всичките тези години, в които бе воювал.

Син посрещна погледа му невъзмутимо, с едва доловима усмивка.

— Ако искаш, може да се поразходя до църквата набързо и да се върна. Това ще е достатъчно време да свършиш работата, нали?

Брейдън пусна полата на Маги да падне около бедрата й и хвърли на Син комичен поглед при тази обида към издръжливостта му.

— Може би за теб да. Аз обаче предпочитам да задоволявам жените си.

Брейдън усети как Маги се сковава в ръцете му миг преди да се отдръпне.

— Вече е тъмно. Най-добре да тръгваме.

Брейдън стисна челюсти, но когато Син излезе от сенките в кръга ярка лунна светлина, забрави за гнева си, преборен от нова вълна смях.

Маги го погледна навъсено.

Брейдън не можеше да говори, успя само да посочи краката на Син, които бяха почти блестящо бели под полата му.

— Да умреш ли искаш? — небрежно попита Син.

— Не — задави се Брейдън. — Но човече, виждал ли си краката си?

Син издаде ниско гърлено ръмжене и понамести вързопа на рамото си.

— Да, и знам, че са по-бели от гълъбова опашка. Ако имам късмет, слънцето ще ги изгори добре сутринта и докато стигнем до някой, който да го е грижа, ще станат що-годе нормални.

Син посочи Маги с глава.

— Но предвид как изглеждат нейните, съмнявам се някой да им обърне внимание.

Тази мисъл веднага освести Брейдън.

— Да, и аз си го помислих. Ще трябва да й намерим по-големи ботуши и да ги подплатим с нещо.

Син му метна един чифт кафяви ботуши и две износени плейда.

— Винаги предвиждам нещата.

— Добро момче — отвърна Брейдън, като подаде ботушите и плата на Маги. — Сигурно си много полезен при обсадите, които англичаните толкова обичат.

— Справям се — отговори Син и се огледа из малкия двор. — Та къде са ни конете?

— Ще вървим — отвърна му Маги и седна на земята да смени старите си износени ботуши с новите. — Така ще бием по-малко на очи.

Потресеното, ужасено изражение на лицето на Син беше комично.

— Ще вървим ли? — задави се той. — Леле, девойче, да не се опитваш да ме убиеш?

Брейдън се изсмя на диалекта, използван от Син.

— Братко, слушай какво ти казвам и ако срещнем някого, когото не познаваме, дръж си устата затворена. По-вероятно е диалектът да те издаде, отколкото краката.

Брат му го изгледа свирепо.

— Не ща да чуя нито дума повече за краката ми. Сигурен съм, че до утре вечер ще са приемливи дори за теб.

— Да се надяваме. Защото както стоят нещата сега, не знам кой от двама ви пръв ще ни докара до бесилото.

Син хвърли любопитен поглед към краката на Маги.

— М-да, но между нас двамата несъмнено предпочитам нейните крака.

Брейдън се усмихна похотливо, като също ги огледа и се зачуди колко ще трябва да чака, преди да им се наслади напълно.

Маги се изправи на крака и се изчерви.

— Ще спрете ли най-сетне? Има ли дори минута, в която мъжете не мислят за жени?

— Да — отвърна Брейдън с усмивка. — Обикновено е в минутата и половина, в която се храним.

Тя поклати глава.

— А Локлан се чудеше защо избрах този начин да стигна до войните му.

Преди Брейдън да успее да отговори, в общата спалня от другата страна на двора се отвори врата.

Маги ахна и се скри в сенките. Мъжете бързо я последваха.

Пеги не им обърна никакво внимание. Тя пресече двора до параклиса и изчезна вътре.

— На косъм — прошепна Маги. — Най-добре да потегляме, преди някой да ни види.

Брейдън кимна сериозно и ги поведе през малката странична порта, която Фъргъс беше използвал по-рано през деня.

Преминаха бързо покритото с пирен бърдо зад черквата и навлязоха в гъстата гора, която отделяше земите на МакАлистър и МакДъглас. Никой не проговори, докато се отдалечаваха все повече от всеки, който би поискал да ги спре.

7

Почти два часа по-късно и дълго след като бяха навлезли зад щита на гъстите, тъмни дървета, Маги се осмели да проговори.

— Мислите ли, че има вероятност да успеем да убедим Роби МакДъглас да промени мнението си относно враждата? — попита тя двамата мъже.

— Никаква — отвърнаха те почти едновременно.

Веждите й се свиха в дълбока гримаса.

— Тогава защо се съгласихте да дойдете?

Брейдън я погледна мрачно. Страхуваше се от този въпрос и въпреки че знаеше, че навярно е по-добре да излъже, сърцето му не позволи да бъде нечестен с нея. Маги вероятно беше единствената жена, която никога не беше лъгал и поради някаква причина искаше да си остане така.

— Защото — каза той, — ако не успееш, знам как да спра враждата веднъж завинаги.

— И как по-точно?

— Планирам да убия Роби МакДъглас.

Тя се препъна при тези думи, след това спря рязко на място с отворена уста.

— Не, не може да говориш сериозно.

— Разбира се, че говоря сериозно — отвърна Брейдън. — Искаш да се сложи край на враждата и това е единственият сигурен начин, който знам.

Маги усети как в очите й напират сълзи. Как е могъл?

А през цялото това време мислеше, че отива с нея, само за да я пази.

„Глупачка такава, помисли си ядно. Трябваше да се сетиш, че не го прави заради теб. Наистина ли си мислиш, че го е грижа дали си жива или мъртва?“

Но не можеше да го изрече гласно. Вместо това прошепна:

— Мислех, че постъпваш рицарски. Каза, че не можеш да ме оставиш да ида сама.

— Маги, чуй ме. Единствената причина, поради която изобщо ти позволявам да дойдеш с мен, е, че те познавам достатъчно добре и знам, че и без това щеше да тръгнеш след нас. Така поне мога да те наглеждам. Повярвай ми, понаучих някои неща за теб, докато растеше.

— И аз научих доста неща за теб, Брейдън МакАлистър, повечето от които ме оставиха обляна в сълзи. Но при всички мъчителни уроци никога не съм мислила, че един ден ще те видя как тръгваш да убиваш някого.

Думите й жегнаха съвестта му. Брейдън нямаше намерение да убива МакДъглас като престъпник. Щеше да е честен двубой. Но когато напуснеше земите му, враждата щеше да е приключила.

По един или друг начин.

— Ако се отвращаваш да свършиш, каквото трябва, жено, предлагам ти да се скриеш у дома на сигурно.

Тя се обърна към Син в безсилието си.

— Би ли го вразумил, моля?

— Защо? — попита Син. — Един път и аз да съм напълно съгласен с него. Мислех, че за теб животът на МакДъглас е нищожен в сравнение с този на семейството ти.

Маги се ужаси.

— Значи просто ще идеш при него и ще му прережеш гърлото, наистина ли?

Тъмният поглед на Син беше безизразен.

— И по-лоши неща съм правил в живота си.

Брейдън трепна от тона му, защото знаеше много добре какви неща бе вършил брат му. Той го потупа по гърба.

— Маги — тихо й каза Брейдън, — ще направя нещо, макар да знам, че е глупаво. Ще ти дам време да говориш с Роби МакДъглас. Ако успееш, да се пролива повече кръв би било излишно. Но ако не…

Гневът потъмни очите й.

— Благодаря ти, че направи тази добавка — заяви тя с язвително подражание на обичайния тон на Син. — Да видим дали съм разбрала правилно. В момента на раменете ми тежат животите на нашия господар, брат ви Юън и четиримата ми живи братя, както и надеждите на всички жени от нашия клан и този на МакДъглас, а сега

и самият живот на Роби МакДъглас е в моите ръце. Пропуснах ли нещо?

— Има още някои неща — добави Син сухо. — Ако не успееш, сигурно ще те убият заедно с мен и Брейдън. Ако МакДъглас убие Брейдън, сигурен съм, че Локлан ще посвети остатъка от живота си на премахването на всички МакДъгласови от лицето на земята. Ако аз умра, крал Хенри също ще се подразни и тъй като той не изпитва особено топли чувства към шотландците, но пък изпитва такива към мен, не се знае как може да отвърне на удара. Доколкото познавам краля, няма да е никак приятно.

Брейдън се прокашля.

— И тук вероятно е добре да спомена, че Син е сред главните съветници на краля и близък негов приятел.

Маги завъртя очи към небето.

— Милостива божия майко — промърмори тя. — Как успяхте да ме направите отговорна за война между две нации?

— Да, но само ако не успееш.

Маги изправи рамене и тръгна напред през гората.

— Добре тогава. Непременно ще успея. — А под нос добави: — Надявам се.

Когато най-сетне спряха за през нощта, пълната луна бе високо над главите им. По земята се носеше гъста, призрачна мъгла, докато навсякъде около тях играеше и се менеше хладната бяла светлина, струяща през дърветата и храстите под странни ъгли. Брейдън вдиша дълбоко и се наслади на чистия въздух с лек дъх на пирен и бор.

Беше от онези нощи, в които излизат феи и други вълшебни създания, а по-земните същества я използват за тихи, необезпокоявани прегръдки.

Беше и от онези нощи, в една, от които преди години Брейдън беше докарал малката Маги до бесни писъци от уплаха.

Той се усмихна при този спомен.

Маги беше на не повече от десет и една нощ тръгна с него и Ангъс, когато двете момчета се измъкнаха от малката й къщичка, за да търсят драконово съкровище. Намериха обаче едно червенокосо дяволче, което щеше да ги издаде, ако не й позволяха да дойде с тях.

Като по-умни й казаха, че може да дойде, само ако върви с тяхното темпо.

Ангъс я водеше бавно, докато Брейдън изтича напред под предлога, че ще гледа за тролове и феи. Като се скри от поглед, той се преви, за да изскочи зад нищо неподозиращата Маги.

Тъкмо наближаваха пещерата, към която бяха тръгнали, когато Брейдън я ръгна и извика.

Уплашена до смърт, тя запищя като прокобница, събори го с бърз ритник в слабините и избяга вкъщи, като през целия път крещеше и махаше ръце над главата си.

И до ден-днешен той се кълнеше, че още усеща болката от ритника. Но колко смешна беше тя, хукнала през гората с крясъци, че драконът я гони.

Зачуди се дали Маги си спомня случката. Дори да беше така, тази нощ не даваше знак за това. Просто изглеждаше изтощена и очите й се затваряха.

Мълчаливо се настаниха до едно тясно поточе на малка поляна с трева и пирен. Брейдън подаде вързопа на Маги, а Син отиде да събере дърва за огън.

Маги извади сушеното месо, сиренето и меховете бира и направи малка вечеря за всеки от тях.

Когато Син намери достатъчно дърва, Брейдън запали огън, а брат му почисти подметките на черните си кожени ботуши от кал и мокри листа с една пръчка.

— Как мислиш, колко далеч стигнахме? — попита Маги, преди да постави парче сирене.

Син изсумтя.

— Понеже сме на крака, предполагам, че няма и половин левга[1].

Брейдън метна шепа сухи листа към брат си.

— По-черногледо може ли?

— Може, но заради дамата се опитвам да се държа прилично.

Най-лошото бе, че Брейдън знаеше, че брат му говори истината. И Бог да им е на помощ, ако Син дадеше пълна свобода на хапливия си език. Можеше да накара и Йов да скочи от някоя скала.

Брейдън предпочете да не обръща внимание на брат си и отговори на въпроса на Маги.

— Сигурен съм, че сме минали няколко левги. Последният път за колко време стигна до лейди МакДъглас?

Тя се поколеба, сякаш мълчаливо обмисляше нещо.

— Четири дни — отговори най-накрая.

— Четири дни? — Син изруга. — Защо никой не ми каза, преди да тръгнем? Никой от вас ли не е чувал за коне?

Брейдън поклати глава — този гняв беше типичен за брат му. Сложи още едно дърво в огъня, след това се изправи и отиде да седне до Маги.

— Само те закача.

— Как ли пък не! Ако Бог искаше да вървим пеш, щеше да направи конете по-дребни.

Стъписан от логиката му, Брейдън се намръщи.

— В това няма никакъв смисъл.

— Ами ако не бях толкова уморен от вървенето, щях да измисля нещо по-умно — тросна се Син.

— Извинете — прекъсна ги Маги, — вие винаги ли така си говорите?

— През повечето време — отговори Син, преди Брейдън да успее да каже нещо.

— Ами моля ви да спрете. Не мога да търпя повече тази нощ.

И те прекратиха разговора, докато ядяха леката си вечеря.

Маги бе признателна за тишината — не че наистина толкова я дразнеха със закачките си.

Всъщност понякога беше забавно.

Но тя се опасяваше, че единият може да се разгневи от заяждането и да се сбият, както се случваше често с братята й. Неизброими бяха вечерите, които започваха с някоя друга добронамерена шега и свършваха с истинска война, когато някой от братята й избухнеше и нападнеше друг.

Син и Брейдън бяха достатъчно едри и опасни, за да нанесат сериозни повреди на злочестото същество, което ги разгневи. Съмняваше се, че едно бързо заливане с вода би ги успокоило, както ставаше с братята й.

Най-вероятно, ако се опиташе да го направи, щяха да се нахвърлят върху нея. А това би било много страшно.

След като приключиха със скромната си вечеря от хляб и сирене, Брейдън засипа огъня, а Син застана на пост накрая на лагера. Маги

измъкна голямото си вълнено наметало на зелено и жълто каре от вързопа си и се настани точно до огъня.

За нейно раздразнение Брейдън легна до нея. Близо до нея.

— Какво правиш? — попита тя, като се обърна да го погледне.

— Съчетавам топлината на телата ни — отвърна небрежно той, като се притисна към гърба й.

— На мен не ми е студено — заяви тя бързо. И наистина при тази близост с него тялото й сякаш гореше.

— Какво? — попита Брейдън със закачлива нотка в гласа. — Да не се страхуваш от мен?

— Не — отвърна честно тя. Страхуваше се от себе си. Както и от особените чувства, които предизвикваше присъствието му.

— Няма да те нараня, цветенце — увери я той, като приглади кичур от орязаната й коса.

Небеса, беше толкова приятно да усеща ръката му в косата си. Силните му пръсти правеха дяволски неща със скалпа й.

Той нежно я обърна отново да легне надясно, с лице към огъня и настани тялото си точно зад нейното, без да я докосва, но толкова близо, че тя усещаше топлината, която то излъчваше към нея.

— Просто затвори очи и заспивай — насърчи я той, а дъхът му раздвижи косата й.

Все едно това беше възможно при всичката тази топлина, която туптеше из цялото й тяло. Никога не се бе чувствала толкова жива и будна.

Всяка частица от съществото й усещаше Брейдън. Кожата на врата й, където падаше дъхът му меко и ритмично. Гърбът й, където телесната му топлина я затопляше цялата.

Но най-лошото беше, че го усещаше в сърцето си. Защото тъкмо там я караше да се чувства в безопасност. Там, където копнееше за мечта, която никога не можеше да се сбъдне.

При тази мисъл гърлото й се сви.

И през болката тя искаше да се наслади на нощта. Да си представи, че за един миг той беше неин и те лежаха заедно като любовници.

С тази мечта, изпъкваща в ума й, тя се опита да се отпусне. Но това бе толкова невъзможно, колкото и спането.

Ядосана на себе си и глупавите си мечти, тя сложи глава на ръката си и насила затвори очи. След няколко минути ръката й изтръпна. Останалата част от тялото й остана болезнено в съзнание. Тъй като не искаше да издаде пред Брейдън колко много я смущаваше присъствието му, тя се опита да сгъне наметалото си на малка възглавница.

Раменете я заболяха.

Маги продължи да мести глава и ръце в опит да се намести по-удобно. Без успех. Точно когато се примири, че няма да спи тази нощ, Брейдън докосна ръката й.

— Ето — прошепна той и придърпа гърба й към себе си. — Облегни се на мен.

Тя поиска да възрази. Не, трябваше да възрази, но не можеше. Не и когато с него бе толкова хубаво.

Неохотно му позволи да я сгуши до гърдите си.

Така вече беше удобно.

Лежеше с глава върху бицепса му, където усещаше силния мускул, който я пазеше от твърдата земя. Въпреки че тялото му изглеждаше твърдо като стомана, от него ставаше чудна възглавница.

Маги затвори очи и се отдаде на дяволското усещане за увития около нея Брейдън и богатия му мъжествен аромат. Той я обвиваше с присъствието си като стигаше до самата й душа.

И въпреки това не можеше да заспи.

Още по-лошото бе и тя го знаеше, че Брейдън е наясно с факта, че тя лежи сковано в прегръдката му. Всъщност дори усещаше погледа му върху себе си, въпреки че упорито стискаше очи.

Ако бе по-смела, никога не би лежала така безучастно, докато мъжът на мечтите й я пристиска толкова близо. Но не знаеше какво друго да направи.

Какво трябваше да стори, за да го накара да я види като жена? И по-точно, да я види като единствената жена за него? Не искаше да е поредната женска от дълга върволица женски, искаше да е единствена.

Да, искаше да укроти дивия вятър. Да докосне сърцето му там, където друга жена не бе стигала.

Но това бе невъзможно.

Дори ако се осмелеше да бъде дръзка с него, ужасяваше се от мисълта, че може да й откаже. Как после ще го погледне, ако той я

отблъсне или по-зле, ако се изсмее на жалките й опити?

О, Маги, каква полза? Помниш какво стана последния път, когато се опита да го впечатлиш.

Мислите й се върнаха в деня, когато стана на четиринайсет. Беше се облякла особено внимателно за сутрешната служба, защото на този ден за пръв път в живота си се почувства наистина жена.

И знаеше, че Брейдън ще бъде в църквата.

Докато се мъчеше да се облече непрестанно си повтаряше, че това ще е денят, в който Брейдън най-сетне ще я забележи. Още щом я зърне в най-хубавите й дрехи, ще разбере, че най-сетне е пораснала и че е единствената жена, която ще желае. Единствената, която ще обича.

Тя дори си представяше как той ще падне на едно коляно пред целия клан и ще се закълне във вечна, безсмъртна любов към нея, докато всички момичета, които я бяха обиждали, щяха да гледат със завист. След това двамата щяха да заминат заедно с конете си и да заживеят щастливо.

Убедена в успеха си, Маги грижливо уви косата си около главата и сложи най-хубавата рокля и наметало на майка си. Е, да, жълтата рокля й беше малко голяма и твърде зряла за нея, но в очите й беше красива и я караше да се чувства женствена. Сложи дори специални обувки с токове, за които беше платила на обущаря две дузини яйца.

Когато се качи при братята си в каруцата, с която отиваха в църквата, те се намръщиха при вида на дрехите й, но не казаха нищо.

Нямаше и нужда. Другите момчета от клана казаха предостатъчно.

— Гледайте — посочи Дейвис още щом тя пристигна в църквата и слезе от каруцата. — Хилаво петнисто пиле с кльощав пилешки врат, облечено в чувал за зърно с три размера по-голям.

Останалите подхванаха „Кът, кът“ и до ден-днешен презрението им отекваше в душата й.

Подгониха я обратно до каруцата, където братята й се намесиха и ги разгониха, но вредата вече беше сторена. Красивата й коса беше паднала около раменете и един от токовете й се беше счупил. Роклята на майка й беше изцапана, а наметалото — скъсано.

В онзи момент тя се мразеше. Мразеше как изглежда и мразеше факта, че майка й не беше там да й помогне да се нагласи по-добре. Да прилича повече на дама.

Единственото хубаво нещо в този ден беше отсъствието на Брейдън. Поне не беше станал свидетел на унижението й.

Не, Брейдън никога не би я харесал. Особено след като единствената красива част от тялото й, косата, я нямаше. Въздъхна със съжаление и преглътна сълзите, които напираха в очите й.

Брейдън наблюдаваше Маги. Нещо я тревожеше и сърцето му се късаше за всичко, което бе изстрадала в младия си живот.

Винаги е била силна. Още си спомняше как изглеждаше тя, когато погребаха баща й. Беше най-студеният ден на зимата, а тя стоеше там с пълни със сълзи очи, докато леденият вятър пронизваше опечалените, но нито една сълза не падна. Ангъс беше толкова разтърсен, че едва вървеше. Тъкмо Маги помогна на братята си да се върнат у дома. Маги се погрижи за тях.

Брейдън отиде да поднесе съболезнованията си и когато заобиколи малката им къща, я намери свита на две от мъка. Но още щом го видя, тя се изправи, изтри сълзите си и се овладя със сила на волята, която и до днес го удивяваше.

Божичко, какъв тежък живот бе имала. Братята й и повечето момчета от клана безмилостно я закачаха и тормозеха. Баща й порицаваше всичко, което тя правеше, за да го зарадва.

И въпреки това тя бе най-отдадената и добросърдечна жена, която познаваше.

Без да се замисли, той протегна ръка и нежно погали косата й. Копринените, червеникавокафяви кичури милваха пръстите му и възбуждаха глада му за нея.

Нея ли искаш или просто имаш нужда от жена?

За пръв път в живота си Брейдън се поколеба.

Никога преди не беше мислил за това, но и не се беше налагало досега. Винаги жените идваха при него, търсеха го и безрезервно му предлагаха телата си.

Но Маги беше различна. Не го беше преследвала. Напротив, винаги се беше отдръпвала, почти като от страх.

Тази вечер това го притесняваше.

Той се наведе напред и вдъхна цветния аромат на косата й, оставяйки да го залее и да завладее сетивата му. Бе сладка и успокояваща като топъл летен повей.

Брейдън се остави на импулсите си и плъзна ръка от косата й надолу по ръката и се сгуши още по-близо до топлината й.

Очите на Маги рязко се отвориха. Ръката му не беше ли… Да, беше! Ръката му се плъзгаше надолу по бедрото й, докато той вдъхваше косата й. Редно ли е да прави така? Не, жено, знаеш, че не е. Трябва да си омъжена за някой, за да му позволиш да ти души косата и да те опипва.

Да, но докосването му беше приятно. Даже чудесно. Маги!

Разкъсана между желанието си да го остави да прави, каквото е решил, и съзнанието, че това е нередно, Маги се прокашля.

— Брейдън, дръж се прилично.

— Държа се — измърка той до ухото й.

„Видя ли?“, заяви съзнанието й. Каза, че се държи прилично.

Но тя не вярваше на нито един от двамата. Не им вярваше и за миг.

— Не — заяви тя, забелязвайки, че гласът й звучи особено. — Опипваш ме.

— Само малко те опипвам.

О, той нямаше срам! Малко опипване значи!

Ако не го спреше сега, кой знае до какво можеше да се стигне…

Всъщност тя знаеше точно до какво ще се стигне, и въпреки че сърцето й го искаше, разумът й съзнаваше колко тежки ще са последиците от такова нещо. Нямаше да се превърне в поредното му завоевание. Независимо от чувствата си към него, нямаше да се остави да я използва.

С единствената мисъл да се спаси, тя сграбчи здраво ръката му и я премести върху стомаха си, точно под гърдите, за да я държи неподвижна.

— Така значи — прошепна Брейдън в ухото й с дрезгав, дълбок глас. — Тук ме искаш, нали?

Премести ръката си съвсем малко нагоре и обхвана превързаната й гърда с длан.

Маги остана без дъх, когато през нея се втурна мощна вълна от желание. В центъра на тялото й се появи непозната болка и трябваше да впрегне всички сили, за да не простене.

— Брейдън! — задавено го смъмри тя. — Не бива да правиш така.

— Не бива ли? — попита той и потърка лице в косата й.

Тя затвори очи, докато дъхът му я гъделичкаше по тила. Беше толкова приятно и точно в този миг тя толкова силно искаше той да я целуне, че трябваше да вложи цялата си воля, за да не потърси устните му.

— Брейдън — опита отново тя, — ако не ме пуснеш, кълна се, че ще спя със Син.

Той замръзна при тези думи. След това се разсмя.

— Какво смешно има? — намръщи се тя.

— Брат ми по-скоро ще се скопи, отколкото да легне с шотландка.

— Ох, ама си и ти — сгълча го тя и се претърколи по гръб, за да изгледа ядно и него, и красивата му трапчинка. — Нямах това предвид и ти много добре го знаеш. Ужасен си. Зъл. Непоправим!

Усмивката му стана по-широка и тъмният глад в очите му не й убягна.

— Всъщност са ми казвали, че съм доста добър. Особено ако става дума за…

Маги сложи ръка върху устните му да заглуши края на това изречение.

— Чух достатъчно. И няма да те оставя да ме обладаеш тук в гората подобно на някаква блудница. Аз съм добро, почтено момиче и смятам да си остана такова.

И тогава се случи нещо ужасно. Тя осъзна колко меки са устните му под пръстите й. След това си спомни усещането за тези меки устни, докато целуваха нейните.

Рай. Целувката му беше истински рай.

Сепната от тази мисъл и от факта, че волята й започва да поддава, тя отдръпна ръката си и сви пръстите в юмрук.

По челюстта му заигра мускул, докато я гледаше. Свали очи върху устните й и тя прочете дилемата, изписана върху лицето му.

Най-сетне той въздъхна и се отдръпна.

Маги си пое дълбоко въздух, облекчена, когато той се настани няколко сантиметра встрани от нея.

— Кажи ми — попита тихо той, — как успя да минеш цялото това разстояние първия път съвсем сама?

Какъв странен въпрос. Защо ще…

Тя се спря при тази мисъл, защото забеляза една част от тялото му, която беше доста по-голяма, в сравнение с преди. Лицето й пламна.

Той се опитваше да се разсее и освен ако не искаше да влоши нещата, тя трябваше да направи каквото може, за да му помогне.

— Тогава яздих — помърмори под нос, за да не чуе Син.

Брейдън се засмя тихо.

— Яздих през деня, а първата нощ отседнах при братовчед си. После, когато стигнах земите на МакДъглас, яздих по пътищата и плащах за настаняване.

— И ти отне четири дни? — попита той.

Маги се изчерви отново, като си спомни думите си от по-рано за това колко дълго е било пътуването.

— Не, само два дни. Предполагам, че ще ни трябват четири пеша.

Маги хвърли уплашен поглед към Син.

— Не исках да казвам на Син как съм пътувала, за да не го ядосам още повече, задето сега вървим пеша.

— Много си умна за годините си. — Брейдън се наведе леко напред и отново прокара пръсти през косата й. — Знаеш ли, че косата ти е мека като коприна?

Не отново! Ако това продължеше, тя щеше да бъде безнадеждно изгубена. Маги прехапа устна, стана й приятно от комплимента му.

— Не — прошепна тя. — Никога не съм докосвала коприна.

Очите му отново потъмняха, когато приближи глава до нейната.

— Много ми се иска да те увия в коприна — довери й той на ухо, като с това изпрати хиляди тръпки по гръбнака й. — Да, в тъмнозелен чаршаф, на който ще изпъква млечната ти кожа и светлите кичури в косата ти. Повярвай ми, няма нищо по-чувствено от коприна, плъзгаща се по голото ти тяло.

— Брейдън!

В усмивката му нямаше и капка разкаяние. Маги поклати глава.

— Не можеш да се сдържиш, нали?

— За какво да се сдържа?

— Да не флиртуваш с всяка жена, която срещнеш.

— Кой казва, че флиртувам?

— Аз казвам, защото знам, че ако Нера или Адена бяха тук сега, щеше да изчезнеш с някоя от тях и хич нямаше да се сетиш за мен.

Той отдръпна глава, сякаш тя го беше зашлевила.

— О, хайде, Маги, не знам кого обиди най-много с това изказване. Наистина ли си мислиш, че бих…

Брейдън се спря, защото се замисли искрено върху думите й. И в този миг научи нещо за себе си, което не му хареса.

Тя беше права. Не можеше дори да предположи колко пъти е бил с една жена и друга, по-привлекателна от нея, беше „отвличала вниманието му“.

— Та какво казваше? — попита тя.

— Нищо — отвърна той и отправи поглед към тъмната гора. За пръв път в живота си чувстваше вина за нещо, сторено в миналото.

Маги легна отново на твърдата земя и той я наблюдаваше как се мъчи да се намести, така че да й е удобно.

Без да иска Брейдън се замисли какво ли би направил, ако тук имаше по-привлекателна жена. Дали щеше да хукне след нея при първа възможност и да не обърне повече внимание на Маги? Нима наистина бе толкова повърхностен? Най-болезнената част от всичко това беше, че не знаеше със сигурност дали би го направил, или не.

Наистина беше задник и негодник. И за пръв път в живота си му се искаше да е различен.

Защо не прилича повече на Локлан? Солиден и верен. Или на Юън.

Не, помисли бързо. Не на Юън. Юън бе почти отшелник, а това не прилягаше на Брейдън. Но можеше да прилича на Син. Той бе почтителен и дискретен и жените му се лепяха толкова, колкото и на Брейдън.

Погледът му неволно се върна върху Маги, която лежеше сковано на земята. Тя заслужаваше много повече от негодник като него. Заслужаваше мъж, който може да я обича — и то само нея. Истината бе, че тя имаше нужда от такъв мъж.

А в сърцето си Брейдън съзнаваше, че никога не би могъл да бъде този мъж. Беше неспособен да се отдаде само на една жена. Никога. Прекалено много обичаше свободата си. Прекалено много обичаше жените си.

Затова трябваше да стои далеч от нея. Защото в крайна сметка не можеше да й предложи нищо повече от разбито сърце, а не искаше да допринася повече мъка в живота й.

И все пак в ума му се носеха мислите за Маги. Мисли за целувката им по-рано. Мекотата на бледата й кожа под дланта му. Звукът на дъха й, шептящ в ухото му.

Още по-лоша бе представата за нея, гола под него, с потъмнели от желание кехлибарени очи, докато го обгръща с цялото си тяло и насърчава бедрата му с ръце, а той потъва дълбоко в нея.

Желанието му за нея бе достатъчно да го подлуди. Никога преди не беше чувствал толкова силна, мамеща необходимост да разбере точно как изглежда страстта на дадена жена. Но с Маги искаше да знае. Не, това бе почти потребност да разбере дали е така пламенна и страстна и без дрехи, както с тях.

Като се наведе съвсем малко напред, Брейдън затвори очи и вдъхна сладкия, женствен аромат на косата й и закопня да проследи с пръсти млечната кожа на бузата й.

Твърде добре си спомняше страстта й. Вкусът на дъха й, смесен с неговия, докато той разграбваше устата й и покоряваше девствените й устни.

В този момент не искаше нищо повече от това да покори и останалата част от нея и да я обяви за своя.

Тялото му се размърда бясно при тази мисъл.

Но да, тя бе девойка, която се опитва бавно. Бликнала от жизненост скъпоценност, която искаше да изследва със седмици.

Погледът му премина по дължината на тя лото й, увито в наметалото. Само няколко парчета плат разделяха телата им. Разделяха го от онази нейна част, за която жадуваше най-силно.

Би било толкова лесно да вдигне крайчеца на наметалото и да се зарови дълбоко в нея. Да слуша стоновете й на наслада, докато я учи на най-стария, най-интимния танц, който можеха да споделят мъжът и жената.

Защо никога досега не я бе забелязвал, през всичките тези години? От какво е бил така заслепен?

Поривът на убежденията й не можеше да се опише с думи. Никога не бе срещал такава жена и въпреки това във всичките му спомени нямаше време, в което да не я е познавал.

— Знаеш ли, цветенце, можеше и да си на сигурно в леглото си тази нощ.

— Да — прошепна тя, взряна в огъня пред себе си, — можеше. Но това няма да помогне да се спрат убийствата. Всичко бих дала, за да се прекрати тази вражда.

— Освен да ми позволиш да убия Роби МакДъглас.

Тя притихна, разсъждавайки над думите му.

— Може би те съдих твърде строго — прошепна накрая. — Може би трябва да го мразя заради смъртта на братята ми. Ако не беше той и кръвожадността му, те щяха да са още живи. Но някъде дълбоко у него трябва да има частица, която желае всичко това да свърши толкова силно, колкото и ние. След пет години борби трябва да се уморил, нали? Ти не се ли умори?

Той не отговори.

— Брейдън?

— Мисля.

Тя се обърна, за да го погледне с невярващо лице.

— Нима още искаш да се биеш?

— Има си предимствата.

Гняв се разгоря в очите й и тя изръмжа гърлено, след което го блъсна по рамото. Брейдън се разсмя и се престори, че се боричка с нея.

— Да ида ли да се разходя? — прекъсна играта им гласът на Син.

— Не — побърза да отговори Маги и се дръпна. — Само се опитвам да убия брат ти.

— Чаровен както винаги, а Брейдън?

— Дръж си езика, Син.

— С радост, но с моя късмет, някоя от вашите огромни шотландски буболечки ще кацне върху него. Освен това ръката ми става мокра и шуплеста, като го държа.

Брейдън завъртя очи, като му се искаше да има нещо, което да запрати по Син. Маги се засмя тихо.

— Лека нощ, Брейдън — каза тя, като легна в предишната си поза.

— Лека нощ, цветенце — прошепна той.

Но вътре в себе си знаеше, че нощ без нейната целувка, не може да бъде добра.

Няколко часа по-късно Маги се събуди рязко и намери ръцете на Брейдън обвити покровителствено около нея. По някое време през

нощта се бяха приближили още повече и сега тя лежеше обгърната от него до огъня.

В центъра на тялото й туптеше особена, непозната нужда и тя се наслаждаваше на странното усещане на мъжественото му бедро, притиснато между нейните. О, но това бе дяволско лошо чувство! Усещане, което бе сигурна, че една млада жена не бива да изпитва с мъж, който не й е съпруг.

Отначало не разбра какво я е събудило, докато не осъзна, че Син е точно зад тях. Той се наведе и внимателно побутна Брейдън, за да го събуди.

Маги бързо затвори очи и се направи, че спи.

— Ти си наред, малкия — прошепна Син.

Тя усети как Брейдън се сковава, като се събуди, и се зачуди дали и той като нея бе потресен от позата им.

Той внимателно се освободи от тялото й и за нейно удивление сложи сгънато наметало под главата й, за да не е на земята. Нежността на този жест я трогна дълбоко.

Двамата мъже стояха над нея и тя усещаше погледите им върху себе си. Беше й неудобно от вниманието им и понечи да каже нещо, но по някаква причина се възпря да издаде, че вече не спи.

— Не мога да повярвам, че си е отрязала косата — прошепна Брейдън.

— Безспорно е необикновена.

— Да. Не съм срещал друга като нея.

— Мнозина биха я нарекли мъжкарана.

Брейдън изсумтя.

— А аз бих ги нарекъл глупаци. Нищо мъжко няма в нея.

Син не отговори, но Маги чуваше как си прави легло от другата страна на огъня.

След няколко минути някой сложи още едно наметало върху нея. Маги открехна очи и видя как Брейдън се изправя и застава пред нея. Наведе се и внимателно прокара ръка през косата й, след това придърпа наметалото до брадичката й.

Добротата му я трогна толкова дълбоко, че за миг тя остана без дъх.

— Брейдън, ще застанеш ли на поста или смяташ още да я поглезиш? Брейдън се обърна и погледна брат си.

— Малко глезене няма да й е излишно, според мен.

И с това си тръгна.

Когато останаха сами и Брейдън зае поста си далеч от тях, Син я заговори:

— Знам, че си будна.

Маги припърха с клепачи и отвори очи, срещайки черния му поглед от другата страна на огъня.

— Предполагам, че и Брейдън разбра.

— Не, ако знаеше, никога нямаше да говори свободно за теб.

Тя се намръщи.

— Тогава откъде знаеш?

— Интуиция, наблюдение — отвърна Син тихо. — Неща, които трябваше да развия, за да оцелея. Брейдън далеч не е толкова подозрителен.

Думите му я объркаха. Защо ще каже такова нещо?

— Мен ли подозираш?

Суровият му поглед я смрази до пръстите на краката.

— Жено, подозирам всекиго, който действа безкористно. През целия си живот съм срещнал една шепа хора, които са били наистина добри към другите. Почти всички останали помагат само когато знаят, че ще имат някаква полза.

Още по-объркана от преди, тя надигна глава и се взря в него.

— Мислиш, че искам нещо от Брейдън ли?

— Убеден съм.

— И какво по-точно?

— Искаш него.

Шокирана от думите му, Маги отвори уста да възрази.

— Не отричай — спря я той, преди да е започнала. — Виждам го в очите ти всеки път, когато го погледнеш.

Маги хвърли поглед към мястото, където седеше Брейдън, в края на гората, и се запита дали чувствата й бяха толкова очевидни и за него. Вътрешно се надяваше, че не е толкова проницателен. Защото ако той знаеше какво чувства тя, значи съзнателно се е правил, че не я забелязва, през всичките тези години, и това я нараняваше дълбоко, до самата й душа.

— Признавам, че го харесвам — започна тя неохотно, — но това не означава, че го искам. Човек може да смята някоя змия за красива,

но само глупак ще поиска да я улови.

Син вдигна вежда.

— Това било значи.

Главата започна да я боли от опитите да разбере какво си мисли Син и да разгадае загадъчните му забележки.

— Какво?

— Страхуваш се от Брейдън.

— Да — призна тя. — Не съм глупачка. Брейдън не е мъж, който ще стои до жена си. Ще ме вземе и после ще избяга да се весели с първата девойка, която завърти главата му. Нямам намерение да бъда като майка си, да плача сама в леглото, докато мъжът, когото обичам, е цяла нощ навън с някоя друга.

Син облегна глава на ръката си.

— Имате доста големи очаквания за нашето време, милейди. Повечето жени приемат факта, че мъжете винаги ще търсят други.

— Аз не съм като повечето жени.

Той се усмихна и кимна.

— Така е. А сега по-добре заспивай.

Маги затвори очи. Но онова, което видя в тъмнината зад клепачите си, силно я смути. Пазеше два ясни спомена за майка си. В единия я прегръщаше силно и й пееше. Другият беше за една тиха лятна нощ, след като майка й се бе разболяла.

И през онази нощ Маги се опитваше да заспи, но плачът на майка й я събуди. Уплашена от шума, тя се измъкна от леглото и отиде до завесата, която разделяше нейното легло от това на родителите й. Майка й плачеше в ръцете на лелята на Маги.

— Как може да е с нея, докато аз умирам? — ридаеше тя с разкъсваща мъка в гласа, която Маги помнеше до ден-днешен. — Можеше поне да почака да ме заровят.

— Зная — успокояваше я лелята. — Мъжете са си такива. Знаеш, че е така.

Майка й умря само няколко часа по-късно. Сама в леглото си, чакайки съпруга си да се върне при нея.

А по-лошото бе, че баща й не се ожени за жената, която беше посетил онази нощ.

— Но Блар, ти знаеш, че те обичам. Ще се грижа за децата ти, ако ми позволиш — умоляваше го Сила пред къщата им една нощ, три

месеца след смъртта на майка й.

— Сила, ти си добро момиче, но сега не мога да се оженя за теб. Не и след всичко това. Всеки път, щом те погледна, се сещам за нощта, в която тя умря. Трябваше да съм тук с нея, а не навън с теб. Не мога да понеса тази вина.

— Да — ридаеше Сила. — Не трябваше да си с мен. Изобщо не трябваше да те слушам, като ми разправяше, че знача нещо за теб.

И с тези суми Сила избяга в тъмнината, а баща й влезе в малката им къща.

Погледна Маги, застанала в сенките и по лицето му тя позна — баща й бе разбрал, че е чула всичко. Мина покрай нея, без да каже и дума и отиде да си легне.

Баща й, като Брейдън, беше добър мъж, но все пак мъж. И Маги предпочиташе да умре стара мома, отколкото да бъде на мястото на майка си или на Сила.

Не. Бе мечтала за Брейдън през целия си живот, но вече беше време да се откаже от тези безразсъдни мечти. Брейдън принадлежеше на света, а тя…

Тя принадлежеше само на себе си.

Маги отправи поглед, изпълнен с копнеж към мястото, където седеше Брейдън, на няколко метра от нея.

— Лека нощ, любов моя — прошепна тя. — И сбогом.

Тази нощ я мъчиха сънища с Брейдън. Сънища за сладката му целувка. За ръцете му, които я притискаха към него.

Никога няма да те оставя, цветенце. Искрените му думи караха сърцето й да пее.

Сънува, че двамата имат дом, че наоколо им търчат дечица.

И след това в сънищата й се появиха по-неприлични неща. Неща, които беше дочувала от разговорите на братята си, когато я мислеха за заспала.

О, виждаше как Брейдън смъква дрехите й, гали тялото й и я целува, докато тя не загуби разума си. Усещаше как ръцете му се плъзгат по голата й кожа, обхващат тялото й, а устните му си играят с чувствителната плът на врата й.

— Брейдън — прошепна тя, докато тялото й гореше от потребност, която тя почти не разбираше.

Желаеше го.

И тогава от далечината чу жестокия смях на мъжете от селото й, които се подиграваха на единственото момче, което й бе обърнало внимание през целия й живот.

Мислех, че дори твоите стандарти са по-високи, присмиваха се те на Дейвид. Маги се събуди с рязко движение, а натрапчивият смях звънтеше в главата й.

Объркана, тя се огледа и видя как Брейдън и Син си шепнат на около метър от нея. Посрещна я миризмата на прясно опечен заек.

С разтреперани ръце, Маги се опита да прогони спомена за съня. За присмеха на момчетата в онзи ден, когато Дейвид й помогна да изпълни една заръка на Ангъс.

Едва навършила седемнайсет, добротата на Дейвид, който понесе тежката й кошница към отец Бийд, я трогна дълбоко, но останалите момчета му се подиграваха.

„Дейви, ако си падаш по кранти, имам една за продан.“

Маги запуши уши, за да заличи спомена. В мигове като този се чудеше защо изобщо я е грижа дали мъчителите й ще загинат от меча на МакДъглас. Повечето мъже около нейната възраст бяха заслужили такава съдба заради страданията, които бяха стоварили върху нея през годините.

Но още щом й хрумна тази мисъл, тя се засрами от себе си. Не заслужаваха да умрат заради лошотията си, но честно казано, Маги не би имала нищо против да види камшика да играе по гърбовете им пред всички за наказание.

И в този момент осъзна защо винаги бе обичала Брейдън толкова много. От всички мъже в клана той бе единственият, който никога не й се бе присмивал или подигравал.

Нито веднъж.

— Добре ли си? — попита Брейдън иззад Син, когато я видя да се надига.

Маги кимна и спусна ръце от ушите си.

Особено след като двама от тези трима бяха Брейдън и Син.

Не се знаеше какво би направил всеки от тях, ако го предизвикат и определено не искаше да научи.

Брейдън й подаде със от заека.

— Яж и се измий и после тръгваме. Денят е още млад и ни предстои дълго пътуване.

Маги кимна. Нахрани се бързо, след това се усамоти за няколко минути в гъстата гора, за да облекчи нуждите си и се върна при мъжете.

Те вече бяха угасили огъня и грижливо бяха прибрали всичко във вързопите. Маги се пресегна за своя, но Брейдън го метна на рамо. Тя се усмихна.

— Оценявам жеста, Брейдън, но ако срещнем хора, сигурно ще им се види странно, че носиш и моя вързоп.

— Права е — съгласи се Син. — Така преобличане го й като момче се обезсмисля.

— Добре тогава — съгласи се Брейдън, но преди да й го върне, прехвърли половината съдържание в своя вързоп. — Няма нужда излишно да се уморяваш.

Сърцето на Маги ускори ход от това внимание. Да, лесно беше да обичаш мъж като Брейдън. Добър, внимателен. Да можеше и верността към жените да е сред многобройните му достойнства.

— Добре ли си? — попита Брейдън, като й върна вързопа. — Сякаш нещо те тормози.

„Да тормози ме красавецът, който преследва сънищата и сърцето ми.“

— Добре съм — отговори тя и го награди с усмивка. — Просто си мисля за задачата, която ни предстои. — Както и за факта, че когато всичко това свърши, тя щеше да се върне в къщичката си сама, а той щеше да замине да…

Маги не довърши мисълта си. Не можеше. Син я погледна многозначително и съчувствено, след което ги поведе през гората към земите на МакДъглас.

Прекараха остатъка от сутринта и по-голямата част от следобеда във вървене. Вместо да спрат за обяд, ядоха комати хляб в движение и почти не си говориха, придържайки се предимно към старата гора.

Беше средата на следобеда, когато по тила на Маги се появи странно изтръпване и пропълзя по скалпа й. Разтърси я особена тръпка на студ.

Сякаш някой ги наблюдаваше. Тя обърна глава да огледа тъмните дървета и храсти, но не видя нищо. Не чу нищо. И все пак…

Отначало не личеше мъжете да са забелязали нещо странно. Докато Маги не видя напрежението в гърбовете им. Как и двамата

вървяха с ръце върху дръжките на мечовете си.

Да, те също го усещаха.

— Брейдън…

— Стивън? — рязко я възпря той и това, повече от всичко останало, потвърди съмненията й. Някой ги наблюдаваше и двамата със Син го знаеха.

— Нищо — отвърна тя, като понижи глас с една октава.

Но не видя и не чу нищо.

Това продължи много дълго и тъкмо бе започнала да си мисли, че въображението й преиграва, когато стигнаха до малко възвишение в гората. Точно когато наближиха едно огромно тисово дърво, иззад него небрежно се показа човек.

Беше едър, широкоплещест мъж, но по-нисък от придружителите й. Влажната му тъмна коса висеше безжизнено около мускулестите рамене, а мръсната му брада покриваше по-голямата част от лицето. Той вдигна рунтавата си вежда и насочи меч към Син.

— Гледай ти — проговори здравенякът със зъл глас. — Какво си имаме тук?

— Изглежда имаме няколко гълъбчета, готови за скубане — отговори му един мъж зад тях.

Уплашена до смърт, Маги се оглеждаше, докато около тях се събраха десетина мъже. На вид приличаха на крадци и кой знае на какво бяха способни като разберяха, че тримата носят много малко пари.

Син и Брейдън се спогледаха с ужасяваща смесица от очакване и иронична развеселеност, което я накара да потрепери отвътре навън.

Това не беше добре. Не беше никак добре.

Гледай ти — каза Син на Брейдън, подигравайки се на тона и думите на водача. — Какво имаме тук?

— Прилича ми на глутница глупаци, които искат да умрат — отвърна Брейдън, и на устните му заигра студена смъртоносна усмивка.

Маги бързо се прекръсти, разбирайки, че ситуацията е на път да се превърне в нещо, на което наистина не искаше да бъде свидетел. Просто се надяваше, че всички ще оцелеят.

Напрежението пращеше във въздуха, плътно около тях и тя почти можеше да подуши острата му, сурова миризма. Мъжете бяха

твърди и предпазливи, изучаваха се един друг с поглед и оценяваха издръжливостта на съперника.

Коремът й се сви от страх. Водачът на разбойниците върна студената усмивка на Брейдън със собствена такава.

— Хайде приятелю, няма нужда да проливаме кръвта или червата ти. Дайте ни парите си и ще ви оставим да вървите мирно по пътя си.

— Има само един малък проблем — отговори Брейдън. Гласът му бе зловещо спокоен и излъчваше търпение, а зелено-кафявите му очи — заплаха. — Ти не си ми приятел и аз съм доста по-загрижен за златото си, отколкото за теб. Имайки предвид това, защо ще искам да предам парите си в тромавите ти ръце.

Страхът на Маги нарасна.

Лидерът на крадците се намуси.

— В такъв случай…

Останалите атакуваха толкова бързо, че Маги едва успя да отскочи от един мускулест крадец, който дойде иззад нея и се хвърли в храстите, за да се защити.

Брейдън и Син извадиха мечовете си едновременно и ги използваха, за да отблъснат нападателите. Едрият крадец, на който се изплъзна, се придвижи към Маги, за да я сграбчи, но не успя да го направи, защото Брейдън го хвана за яката на ризата, засили го в обратна посока и го блъсна в доста голям дъб. Нападателят отскочи от силата на удара и се просна на върха на купчина торф, покриваща земята.

Маги въздъхна с облекчение, надявайки се, че никой от останалите не я е видял. Но само след миг забеляза друг разбойник, който се приближаваше към незащитения гръб на Брейдън, с вдигнат меч, готов да го пониже.

Страхът се надигна в Маги. Брейдън бе толкова зает с мъжа пред себе си, че дори не бе забелязал този зад гърба си.

С единствената мисъл да спаси Брейдън, Маги бързо изпълзя от храстите. Грабна дълъг, покрит с листа клон от земята и го използва, за да удари крадеца по гърба. Клонът изплющя върху гръбнака, врата и главата му, но освен че мъжът изглеждаше по-ядосан в сравнение с преди малко, не се забелязваха други щети. Обърна се към нея с дяволска ругатня.

Твърде късно, Маги осъзна, че атаката й не е достатъчно добре планирана или изпълнена. Несръчно държеше клона пред себе си, сякаш за защита. Крадецът се засмя жестоко, когато удари почти игриво с меча си нейното оръжие.

— Пресвета майко, пази ме — прошепна Маги, след което замахна с клона и удари нападателя по главата.

Той залитна за миг и лицето му се помрачи от гняв.

— Ще умреш, заради това.

— Щом казваш — изръмжа Брейдън, сграбчи крадеца и го обърна с лице към себе си. С един удар с опакото на ръката си той запрати мъжа на земята. Маги едва успя да му благодари, преди друг мъж да ги нападне.

Тя наблюдаваше със страхопочитание, докато братята МакАлистър се разправиха с мъжете, без всъщност да убият някой от тях. Но раните бяха в изобилие, мъжете падаха като гнили ябълки по земята, лежаха стенейки и притискаха натъртените си крайници и пулсиращи глави.

Маги все още стискаше клона, страхувайки се да го пусне, преди крадците да са си отишли. Брейдън притисна водача към тисовото дърво, опирайки меча си в гърлото му. Ръката му бе стабилна, а суровият израз на лицето му, който би усмирил дори самия дявол, накара Маги да потрепери.

— Е, приятелю, след това — каза той, — трябва ли да те убия или ще ни оставиш на мира и ще си тръгнеш по пътя.

Син изцъка с език и огледа с копнеж пръснатите по земята около него хора.

— О, хайде де, не може ли да убия поне един? Какво ще кажеш за онзи, големия, с трите зъба, или може би този ниския с ужасния дъх?

Брейдън се изсмя подиграателно на умолителния тон на Син, но очите му не се откъснаха от крадеца пред него.

— Да го оставя ли да се позабавлява?

Водачът поклати глава:

— Не, ние ще си тръгнем, ако същото важи и за вас.

Брейдън отстъпи крачка назад и свали меча си.

С бързина, която изуми Маги, разбойниците се събраха и изчезнаха сред дърветата. Тя от своя страна, едва стоеше на крака,

толкова силно трепереше. Случилото се бе твърде близо до нея, за да е по вкуса й. Никога не беше преживявала подобно нещо.

Небеса, какво щеше да прави, ако Брейдън и Син не бяха с нея? Наистина не бе помислила за това. По-лоша бе мисълта, какво щеше да се случи с нея, ако бе срещнала крадците, първия път, когато пътува, облечена като жена.

Паниката я заля и стомахът й се сви. Дори да доживееше до сто години, никога нямаше да забрави това ужасяващо чувство, което я изпълваше или зловещото изражение на водача, когато ги спря.

Щяха да убият всички тях, без да се замислят дори за миг. Маги отдели минута, за да благодари на Господ и всички светии за милостта им, и да се помоли никога отново да не преживее подобно нещо.

— Добре ли си? — попита Брейдън, докато изучаваше любопитно клона, увиснал в ръцете й, преди да го изхвърли настрана.

— Благодаря ти — каза тя със стаен дъх. — Благодаря ти.

— За мен бе удоволствие — отвърна той и хвана трепереща та й ръка със своята.

Небеса, този мъж бе красив. В кафявите му очи съзря безпокойство и загриженост, които успокоиха сърцето й и го изпълниха с топлина.

Освен това в очите му видя дълбока, завладяваща светлина, която ги караше да искрят странно развеселено. Със сигурност Брейдън не можеше да определи нещо в атаката над тях като смешно. Не, тя грешеше.

Брейдън обхвана бузата й с ръка и леко я погали с палец. Всичко, което можа да направи Маги, бе да не затвори очи и да не въздъхне с наслада. Лекото му, успокояващо докосване бе чисто удоволствие, заляха я вълни от желание, които стопиха страха и опасенията й. Брейдън я бе защитил и тя се питаше дали той осъзнава, колко пъти се е превръщал в неин герой.

— Благодаря, че пази гърба ми — каза той тихо.

Маги се намръщи. Имаше нещо скрито в гласа му. И в този миг разбра, какво го бе развеселило.

— През цялото време си знаел за мъжа зад теб, когото ударих, нали?

— Знаех — отвърна той и се засмя. — Но се радвам, че си достатъчно загрижена за мен, за да го разсееш. И съм ти благодарен, че

рискува живота си, за да го направиш.

Разтърси я нова тръпка, която нямаше нищо общо със страха и ожесточената битка от преди малко.

Мили Боже, този мъж бе невероятен, когато се усмихнеше.

Как някоя жена би могла да му откаже нещо, когато изглеждаше по този начин, с блестящи трапчинки, топъл поглед и горещо докосване.

Той престана да гали нежно бузата й и напрегнато се вгледа в очите й.

— Негодник като мен, не заслужава смелата ти постъпка.

— А ти си истински негодник — отговори тя, знаейки в сърцето си, че поради някаква причина не я беше грижа за това в момента.

— Да — съгласи се той с дяволска усмивка и наклони главата си към нейната, — със сигурност най-лошият от всички.

Без да се замисли, Маги разтвори устни, копнееща за нова целувка. Брейдън затвори очи, готов да приеме поканата й, когато Син прочисти гърлото си и попита:

— Вие двамата, трябва ли отново да ви разделям? Заклевам се, вече става досадно.

Маги рязко се отдръпна от прегръдката на Брейдън, а той отстъпи мигновено крачка назад и въздъхна.

— Напомни ми по-късно да ти благодаря както трябва.

Маги беше твърде слисана, за да отговори. Сетивата й бяха замаяни и не бе способна да направи друго, освен да кимне.

О, небеса! Какво почти бе направила?

Почти го целуна. Отново.

О, момиче, къде ти е главата, че позволяваш на такъв мъж да се държи по този начин?

Прехапвайки устни, тя погледна към мястото, където двамата със Син стояха.

Защо Брейдън, защо трябва да прелиташ от една жена на друга? По-лошото беше, че не можеше да го мрази за това.

Защото щеше да е като да мрази вятъра, задето духа, или слънцето, защото грее. Такава беше природата му. Да го промени, означаваше да промени мъжа, но с изключение на този лош навик, тя харесваше Брейдън, какъвто беше.

Не, не искаше да се променя. Безгрижният му дух я привличаше. Просто щеше да пази себе си по-внимателно, когато бе около него и нямаше да допусне да страда отново заради него.

— Мислите ли, че ще се върнат? — попита Маги, когато се присъедини към Брейдън и Син.

— Да — отговори Син, докато в същото време Брейдън каза:

— Не.

Син погледна с насмешка към брат си и прибра меча си.

— Наистина ли мислиш, че просто ще си тръгнат, без да отмъстят по някакъв начин?

— Да, ние сме по-добри от тях. Защо им е да се връщат?

Очите на Син се изпълниха с толкова силна емоция, която накара Маги неволно да отстъпи крачка назад.

— Отмъщението е силна мотивация, малки братко — заяви той категорично.

Именно в този момент, Маги разбра, че Син таи дълбока омраза. Срещу кого, тя можеше само да предполага. Съжаляваше бедната душа, която си бе спечелила такъв враг като него, но в дъното на съзнанието си не можеше да не се запита, каква ужасна съдба се бе стоварила върху главата на този човек?

Дори за миг не си помисли, че тази личност е все още жива. От това, което бе научила за Син, можеше да каже, че е отнел живота на врага си, без да се колебае и с охота.

Брейдън срещна погледа на брат си, кимна почти незабележимо и някакво дълбоко разбиране премина между тях.

— Може би знаеш по-добре от мен.

Син отмести поглед. Опря ръка на дръжката на меча си и мина покрай Маги.

— Искам коня си — промърмори той, преди да се отправи към гъстата гора.

Брейдън въздъхна, докато наблюдаваше отдалечаването му. Грабна вързопа си от земята и се отправи след него.

Маги ги последва тихо, като поглеждаше напред-назад между братята.

Брейдън можеше да бъде опасен, колкото Син, но Брейдън притежаваше неудържим хумор и чар, които я привличаха. Не взимаше нищо от никого, и въпреки това даваше толкова много на тези, които

познаваше. Всички в клана, които не бяха готови да го убият, заради флиртовете му, всъщност го харесваха.

В интерес на истината, не бе чувала и дума срещу него, освен ако не касаеше страстта му.

Само ако можеше да разбере какво им има на мъжете, по-специално на Брейдън, че скачаше от легло на легло. Дали изобщо бе възможно една жена да задоволи един мъж. Дори Ангъс, независимо колко обичаше жена си, бе спал с други жени, докато бе далеч в Ирландия.

Отново и отново тя се мъчеше да се сети за мъж, който никога не бе изневерявал на жена си. И за неин ужас, не можа да сети за такъв. Със сигурност трябваше да има поне един някъде?

Вървяха мълчаливо, докато Маги разсъждаваше върху задоволяването на мъжете. След известно време Син започна да мънка под носа си.

— Какво беше това? — попита Брейдън.

— Кое? — обърна се Син, за да погледне назад към брат си.

— Какво каза току-що?

— Отново проклинах невъзпитаните шотландци и мечтаех за дома си.

Брейдън поклати глава.

— Кълна се, по-досаден си от някоя стара жена. Кажи ми, така ли се оплакваше, когато бе около Хенри?

— Не, не се наложи. Никой в Англия не е достатъчно глупав, за да изпитва търпението ми.

Брейдън се засмя тихо и се обърна към Маги:

— Чудя се колко ли англичани лежат в гроба, защото са се осмелили да погледнат подозрително към него?

Маги се съгласи:

— Брат ти е странен човек.

Брейдън се засмя силно на отговора й.

— Какво? — попита тя, чудейки се кое намира за толкова забавно.

— Тъкмо си мислех, че всеки от нас има собствена роля. Локлан е чувствителният, а Юън сериозният. Киърън беше страстният. Син е опасният, а аз… Аз съм порочният.

Обобщението му беше перфектно.

— Наслаждаваш се на ролята си, нали?

Зеленикавокафявите му очи заблестяха.

— Няма съмнение, че един ден ще изгоря, заради това, но да. Животът е твърде кратък, за да го прекарвам в мръщене. Виж Син.

И тя го направи. С красивото му сбърчено чело и присвити очи, Син изглеждаше така, сякаш беше готов да убие следващия човек, който го ядоса.

Брейдън продължи да говори:

— Син е един от най-богатите хора в цяла Англия, владенията му се простират от Кентърбъри в Шотландия, до Светите земи. Той е един от малкото хора, които наричат Хенри по име в кралското му лице. И все пак е мрачен в най-добрия случай и ядосан в най-лошия. Прекарва целия си живот съвсем сам и изолиран от всички. — Брейдън поклати глава и продължи. — Не бих понесъл да живея по този начин. Същото важи и ако последвам Юън в планините и живея като отшелник.

Маги разбираше защо Юън се бе оттеглил след случилото се с Айзабел. Но той винаги е бил срамежлив човек, който предпочита изолацията пред компанията.

Изобщо не си спомняше Син. Била е бебе, когато англичаните са го отвели. Единственият й реален спомен за него беше, когато преследваше Дейвис, задето я бе обидил.

— Кажи ми — започна тя меко, — като се има предвид, че Син е отведен против волята му, защо сега предпочита да се облича и да живее по английски маниер?

Брейдън си пое дълбоко дъх. Обърна се към нея и тя видя безпокойството в очите му, както и болката.

— Когато Син навърши четиринадесет, Хенри бе коронован като крал на Англия. Като част от празненството по случай коронацията си, Хенри разреши шотландските заложници, взети от Стивън, да се върнат при семействата си.

Маги се намръщи. Никога не бе чувала за това. Не се връзваше. Ако Син е бил свободен да се върне, защо не го е направил?

— Защо Син е решил да не се върне вкъщи?

Един мускул заигра върху челюстта на Брейдън.

— Той искаше да го направи, но баща ми отказа. Изпрати съобщение на крал Хенри, с което му казваше, че може да задържи Син, защото няма нужда от един английски син.

Дъхът на Маги заседна в гърлото й. Не можеше да си представи подобна жестокост. Мили Боже, каква ли болка е почувствал Син, когато е узнал отговора на баща си.

Изведнъж преценката на собствения й баща за нея, не изглеждаше толкова страшна.

— Защо баща ти би направил подобно нещо? — попита тя. — Какво бе мнението на майка ти за случващото се?

Брейдън отмести поглед и тя видя мъката в очите му. Както и странно чувство за вина, което не можеше да проумее.

— Майка ми беше причината Син да не се върне — отговори той, а гласът му бе неестествен. — Майка ми отказа да живее под един покрив с него.

— Защо? — попита Маги. Защо Айлийн не бе поискала сина й да се върне при нея? Брейдън въздъхна в отговор:

— Майката на Син била английска дама, с която баща ми се срещал единствения път, когато бил в Лондон. Син е заченат само няколко кратки месеца преди Локлан.

Маги трепна при думите му. Значи това беше причината.

Стискайки зъби, тя поклати глава, неспособна да повярва. Мъжете и тяхната невярност. Как можеше Брейдън да продължава да използва жените, след като бе видял последствията от изневярата от първа ръка.

Бедният Син, да бъде захвърлен само защото Айлийн отказваше да вижда доказателството за делата на съпруга си.

Сърцето й натежа, тя съчувстваше и на двамата.

— Какво се е случило с майката на Син? — попита Маги.

Брейдън спи устни с отвращение.

— Тя нямаше нужда от него, затова го изпрати да живее с баща ни. Преди години реши, че Син е нейният позор.

— Така е бил отхвърлен и от двамата си родители.

— Да, той е огорчен мъж, но причините са разбираеми.

Маги кимна. Сега разбра враждебността в погледа на Син, насочена към Айлийн, когато тя се появи в двора на църквата.

Сигурно я мразеше силно.

Не можеше да си представи начина, по който се е чувствал, когато и двамата му родители са се отрекли от него. Беше повече, отколкото някоя душа можеше да понесе.

Погледна към Брейдън и виждайки болката в очите му, се запита какви ли бяха истинските му чувства към неговите родители. В сърцето си знаеше, че трябва да съжалява и него.

Брейдън вървеше в мълчание, спомняйки си деня, в който Син бе принуден да напусне дома си.

Не можеше да прости на майка си за отчаяните й действия през този ден. Как бе способна някоя жена да превърне едно дете, макар и не нейно, в смъртен враг.

В същия този ден Брейдън реши никога да не се ожени.

Ако някога се появеше дете, което твърди, че е негово Брейдън щеше да го посрещне с отворени обятия. Нямаше да има жена, която да мрази детето му. Никоя жена нямаше да го накара да извърши нещо толкова непростимо.

Още по-лоша бе нестихващата вина в душата му, че Син бе единственият, от когото баща му се отказа през този ден. Защото в сърцето си знаеше, че като най-малък син той беше този, който трябваше да замине, а Син като най-големият трябваше да остане в Шотландия. Но майката на Брейдън го спаси от англичаните.

През годините Брейдън се бе питал дали всички жени биха постъпили като майка му или това беше недостатък единствено в нейния характер.

— Кажи ми — обърна се Брейдън към Маги, преди да е размислил. — Как би постъпила, ако беше на мястото на майка ми?

Нерешителност премина през лицето й, когато тя се замисли.

— Не знам.

— Щеше ли да го отпратиш?

Тя го погледна, кехлибареният й поглед беше замислен.

— Честно, не знам. От една страна, ще се намразя, ако кажа, че бих изгонила едно дете, но ще ми бъде трудно всеки ден да виждам доказателството за изневярата на съпруга ми. Не мога да си представя какво е изпитвала бедната ти майка, всеки път, когато Син се е доближавал до нея. И все пак децата не са виновни за такива неща, никой от нас не е поискал да се роди — въздъхна тя, преди да продължи. — Предполагам, че не съм аз човекът, който да съди майка ти, и не мога да кажа как бих постъпила, ако някога бъда изправена пред подобен избор.

Брейдън усети тика върху челюстта си, докато я слушаше. Дори да живееше цяла вечност, не би могъл да разбере това, което майка му бе сторила. И макар че обичаше майка си, определяше действията й през този ден като егоистични и жестоки.

Маги нагласи вързопа върху рамото си.

— Двамата със Син сте много близки, нали?

Брейдън кимна:

— Така е, въпреки годините, в които сме живели разделени. През последните осем години съм пътувал няколко пъти до Англия, за да го посетя.

— Така ли се сдоби с английските си земи?

Брейдън се ухили:

— Отчасти. Хенри искаше да се увери в лоялността на Северна Шотландия към него. Да се закълна във вярност заради английските земи, изглеждаше като добър начин да създаде съюз с мощен клан, като МакАлистър.

Маги се усмихна нежно. Слънчевата светлина улови луничавото й лице и мекотата в очите й, създавайки картина, която си струваше да видиш.

— Брейдън МакАлистър, ти си добър човек.

— Така ли? — попита той, изумен да чуе нещо такова от нея. Поради някаква причина бе останал с впечатлението, че тя прекарва много повече време да го осъжда, вместо да го хвали.

Маги го погледна подозрително.

— Сега, да не си помислиш нещо?

Брейдън се засмя на възмутения тон на гласа й. Ясно, тя си мислеше, че ще използва тази похвала, за да я съблазни и не би приела подобно нещо.

— Не мислиш много за мен, нали?

Тя се замисли:

— И да, и не.

— Какво означава това?

Маги спря и се обърна към него:

— Знам, че има доброта в теб, но също така и равна част от дявола. Ако не беше толкова непостоянен, щеше да бъдеш прекрасен съпруг на някоя жена.

Изборът й на думи го развесели. През годините хората бяха наричали по безброй начини активността му, но никой не бе използвал определението „непостоянен“.

— Непостоянен?

— Да, непостоянен. Мислиш ли, че не знам с колко жени си бил? Съмнявам се да има повече от три жени в цял Килагарайгън на възраст между десет и четиридесет години, с които да не си бил.

— О, хайде Маги, обиждаш ме.

И наистина го правеше. Не беше спал с толкова много жени. Не беше някой похотлив петел, който се чифтосва с всяка жена, изпречила се на пътя му. В действителност бе отказал повече предложения, отколкото бе приел.

— Истината често е болезнена — каза Маги, а очите и гласът й бяха искрени.

Настроението му посърна, когато тя го прониза с осъдителния си поглед. Смути го, повече, отколкото предполагаше. Но нещата излизаха извън контрол. Той не беше единственият виновен тук. Беше вярно, че е бил с много жени, но никога не бе принудил някоя от тях. В действителност, обикновено не той ги преследваше.

— Кажи ми, Маги, някога питала ли си се, защо може би съм такъв?

Тя не се поколеба в отговора си:

— Защото си мъж.

Той изсумтя. Отговорът й звучеше, сякаш да си мъж, обясняваше всички загадки на вселената.

— До известна степен си пропуснала да забележиш колко жени ме преследват.

Ченето й увисна и тя му хвърли язвителен, непреклонен поглед.

— Това ли е извинението ти. Те тичат след теб и ти успокояваш съвестта си, просто като приемаш това, което ти предлагат. Изводът е ужасен. Ти си отвратителен.

— Не, не съм — отговори той бързо. — Казваш, че аз съм непостоянен. Ами хубавите ти приятелки? Едва ли мога да бъда толкова непостоянен сам.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не съм единственият виновен тук. Както сама каза, аз съм мъж и ми е трудно да устоя на жена, която пълзи в леглото ми и моли

за услугите ми, или на такава, която притиска тялото си към моето и шепне в ухото ми всички неща, които иска да направи с мен.

Маги го погледна втрещено.

— Да не се опитваш да кажеш, че всички жени са те съблазнили. Казваш, че си просто един скромен малък господар, който си гледа работата, докато изневиделица не се появи някоя зла жена, която го принуждава да я вземе.

— Ти не ми вярваш?

— Разбира се, че не ти вярвам. Не се ли опитваше да ме съблазниш снощи, Брейдън МакАлистър? Дишаше в ухото ми и ръцете ти шареха свободно по тялото ми.

— Това беше различно.

— Различно как?

Брейдън не искаше да мисли за това. Но в сърцето си знаеше, че беше различно. В стремежа си да смени темата, преди тя да го накара да каже нещо, за което и двамата да съжаляват, той я попита:

— Никога ли не ти е хрумвало, че ако можех да открия жена, която да ми бъде напълно вярна, то аз със сигурност също ще й бъда верен? Ще се радвам да срещна жена, която ще се грижи за мен, която няма да ме моли за безскрупулни неща, за да я удовлетворя. Жена, която няма да напусне леглото ми, заради следващия мъж, който завърти главата й.

Тя му се присмя:

— Това е малко иронично. — Хвърли му недоверчив поглед, сякаш не можеше да повярва на думите му. — Наистина ли си способен да ограничиш себе си до една-единствена жена.

— Да. Мислиш ли, че не искам да имам дом и деца. Бих дал почти всичко за това, но няма да бъда направен за посмешище от някое хубаво девойче. Брат ми Киърън се самоуби, заради една непостоянна жена, която не се задоволи с него, а трябваше да получи и Юън. Жената, която обичаха, раздели семейството ни, причини смъртта на Киърън и изостави Юън при първата възможност, за да избяга с по-богат мъж. Жените, в случай че си проспала последната неделна литургия, са в основата на всяко зло.

По изражението на лицето й, Брейдън можеше да каже, че би се радвала да го удуши, но за нейна чест само го изгледа.

— Жените никога нямаше да са зли, ако не бяха мъжете като теб, които да ги водят по огнената пътека към Ада.

Думите й го накараха да почервенее. Как се осмеляваше да обвинява за всичко пола му.

— Не можеш да обвиняваш единствено мъжете за това.

— Не мога ли? — попита тя, гласът й бе висок и изпълнен с гняв. — Както сам каза, нужни са двама за уговарянето на любовна среща. И в повечето случаи, мъжът е водещата фигура.

Брейдън не можеше да повярва, че това излезе от нейната уста, когато тя от всички жени, трябваше да знае най-добре.

— Така ли? — попита той. — Не си ли спомняш времето, когато бях на шестнайсет и приятелките ти ми заложиха капан. Защото, едва спасих живота си.

Това наистина беше смущаващо. Той бе слязъл до пътя в близост до горичката, когато десет момичета се бяха хвърлили върху него. Бяха го приковали към земята, крещейки в ухото му колко много го обичат и искат да се омъжат за него. Бяха разкъсали плейда му и дърпали косата му, докато не бе прокървил.

Някак си бе успял да се изплъзне от опипващите им ръце, а Маги, скрита в хралупата на един дъб, бе изпратила момичетата в погрешна посока, когато го подгониха.

Беше последния път, в който се бе осмелил да посети къщата й без придружител. Видя спомена върху лицето на Маги, докато въртеше глуповато очи.

— И — продължи Брейдън, — какво ще кажеш за онзи път в къщата ти, когато се престори, че падаш, а щом се опитах да ти помогна, ти ме прегърна толкова силно, че едва не ме задуши.

Лицето й беше яркочервено и той знаеше, че в онзи момент му бе заложила капан и бе не по-малко виновна от другите момичета.

— Това беше различно — отвърна тя в своя защита.

— Как така?

— Просто беше.

Брейдън присви очите си към нея, вече убеден в победата си.

— Маги, истината може да не ти харесва, но тя е, че повечето жени не са добри.

Лицето й отразяваше неверие.

— Ти, арогантен, глупав, нечестен похотливец.

Брейдън се засмя на обидите й. Трябваше да й признае, че можеше да си съперничи с братята му по творчество.

Тялото на Маги се скова от гняв, тя се обърна и измарширува пред него. Брейдън забърза стъпка, докато не застана точно зад нея и Син.

Син му хвърли любопитен поглед през рамо, преди да погледне към Маги. Очите й горяха с кехлибарен огън.

— Брат ти е лигав, невъзпитан, воден от дявола самохвалко и се надявам един ден да получи боя, който заслужава.

Син отметна глава и се разсмя.

— Намираш това за смешно? — попита Маги невярващо.

Син се усмихна в отговор:

— В действителност, ти си единствената жена, която го е обиждала и го направи толкова добре.

Брейдън се присъедини към смеха на Син.

Сега тя беше бясна и на двамата. Само да не беше толкова красива, когато е ядосана, помисли си Брейдън тъжно. Да, яркочервеното изглеждаше добре на бузите й.

— Мъже — изфуча тя, докато ги задминаваше, — кой ли се нуждае от тях?

---

[1] Статутната (сухопътна) левга е равна на 4,83 км. — Б.пр. ↑

8

— Брейдън — извика Маги, — имам нужда от теб. Помощ!

Брейдън спря при молбата й, изумен от нея.

Беше минал близо час, откакто бяха загубили от поглед Маги в тъмната гора. Но през цялото време знаеха, че не е твърде далеч от тях, защото гневната и често унизителна тирада към мъжете, и в частност към Брейдън, поддържаше бодрото им настроение.

— Брейдън, моля те!

Сигурно й струваше скъпо да изрече тези думи, след като голяма част от осъдителната й реч бе насочена към него, душата му и всяко човешко същество, което го бе срещало.

Обикновено такава молба от жена, щеше да го накара да се втурне към нея. Обаче в тона на Маги имаше твърде много рационалност, за да бъде в истинска опасност. Звучеше повече сякаш е леко обезпокоена.

Брейдън продължи по покрития с торф път и погледна към Син.

— Не я ли чухме да повтаря през последния час няколкостотин пъти: „Мъже, кой ли се нуждае от тях…“?

— Чухме я.

— Тогава мислиш ли, че трябва да пренебрегнем вика й? — попита Брейдън.

Обърканото изражение върху смръщеното лице на Син бе безценно.

Брейдън го потупа по ръката.

— Шегувам се. Знаеш, че никога не бих оставил жена в беда.

— И аз така си помислих, но точно сега изглеждаше прекалено искрен.

За един кратък миг, Брейдън обмисляше да я игнорира. Особено като се имаше предвид тежестта на някои от проклятията й. Бог да му е на помощ, ако някое от тях се сбъднеше. Защото, ако зависеше от нея, щеше да се превърне в двуглав, трипръст, с маймунски нос сляп син на прислужника, който миеше помийната яма.

Но въпреки суровите й забележки, не можеше да я остави, в каквото й състояние да се намираше.

Общо взето, колкото и да не му се искаше да го признае, той всъщност харесваше пакостницата.

— Брейдън?

— Идвам — увери я той, заобикаляйки голям храст, за да я види…

Брейдън замръзна. Дори и в най-смелите си мечти, не си бе представял, че ще я види по този начин.

Наведена напред, а задникът й се въртеше и поклащаше по доста провокативен начин. Небесата да му помогнат, но изглеждаше сякаш се бореше със самата гора или поне със злополучния храст пред нея. Син избухна в смях.

Брейдън вероятно също би се засмял, ако лекият вятър не бе надиплил подгъва на карирания й плейд, дарявайки го с щедрата гледка на кадифените й бедра. Както и с един поглед към други неща, които събудиха мъжкия му интерес и слабините му.

Желание потече през него, изпращайки болезнено пулсиране право към мъжествеността му. Момичето наистина притежаваше изкусителен задник. Една съблазнителна симетрия, която би паснала просто перфектно към тялото му. И в този миг той се закле, че ще усети мекотата на бедрата й в дланите си, че ще чуе стенанията й, докато е заровен дълбоко в нея отново и отново, докато и двамата не закрещят от блажено освобождение.

Брейдън скръцна със зъби, докато желанието към нея се разгоря толкова силно, че за момент остана като парализиран.

— Не е смешно — извика Маги, опитвайки се да се измъкне от плетеницата от храсти и клони. Всичко, което успя да направи, бе да оголи още повече дупето си.

С това темпо след още едно помръдване или две, плейда щеше да се набере до кръста й, разголвайки я изцяло за гладния му поглед.

Брейдън затаи дъх в очакване, очите му пируваха. И за първи път в живота си осъзна, че в действителност лигите му са потекли заради гледката пред него.

— Брейдън — изкрещя тя отново. — Моля те, помогни ми! Не мога да помръдна. Всеки път, когато се опитам да се освободя, нещата се влошават.

Не, любов моя, помисли си той хищнически, подобряват се. И то много.

— Брейдън?

Брейдън затвори за кратко очи, когато образът на тялото й, извиващо се в ръцете му, прелетя през съзнанието му. Твърде лесно си представи отдаването й, звука от името му върху опиянените й от страстта устни.

И когато отвори очи, беше посрещнат от едва прикриващия извивките й плейд.

Всичко, което можеше да се принуди да направи бе да премести погледа си от въртящите й се бедра, към мястото, където можеше да види зачервеното й лице. Щеше да се наслади на още няколко дълги минути, през които да я изучава…

— Защо се бавиш толкова. Ще ми помогнеш ли? — попита тя отново.

Да, щеше да й помогне, но заради това, което наистина искаше да й направи, щеше да го зашлеви, изпращайки го право в задгробния живот.

Концентрирай се, човече, не е като да не си виждал женски задник преди.

Беше вярно, но не можеше да си спомни за жена, чието тяло го бе съблазнявало толкова силно.

Брейдън остави вързопа си на земята и когато погледна към измишльотината върху нея, се намръщи. Маги лежеше на нещо, което смътно приличаше на маса от листа, а отгоре й бяха нападали клони и още листа, които притискаха главата й приведена.

— Как се озова там?

Тя се изви леко назад, така че да може да го изгледа кръвнишки.

— О, не знам. Изглеждаше като добро място за малко почивка.

Син отново се засмя, когато Брейдън завъртя очи заради ироническата й.

— Е, лейди Отровен език може би трябва да те оставя там?

Паниката плъзна по челото на Маги и тя бързо добави:

— Вървях си, когато се спънах в нещо и изведнъж тази гигантска купчина от листа падна върху мен. Сега ще ми помогнеш ли да стана.

Брейдън плъзна погледа си по тялото й, което беше в перфектна позиция за…

— Брейдън — извика тя, сякаш можеше да прочете мислите му.

Той не можа да устои да я подразни и попита Син:

— Мислиш ли, че можем да я оставим тук?

— Е, тя каза: „Мъже, кой ли се нуждае от тях…“. Може би трябва да й дадем един урок.

— Няма да посмеете да ме оставите тук така… — каза тя, след което добави вече по-малко убедено. — Нали?

Брейдън й се ухили с дяволска, разкриваща трапчинките му усмивка.

— Защо не ни настигнеш, след като се освободиш сама?

Маги въздъхна и го прокле за пореден път под носа си, след което падна по очи върху леглото от листа.

— Ако бяхте джентълмени, дори не бихте си помислили да ме изоставите по този начин.

— Е — пошегува се той, — според теб аз не съм джентълмен, а яхнало похотта, покрито с брадавици, свинско ухо, негодно за нищо, освен за ядене, оригване и преследване на чуждите жени.

Зачервеното й лице стана дори по-червено.

— Чул си това?

— Да и не бих се изненадал, ако кралят на Англия, седящ на трона си в Лондон, го е чул също толкова добре.

Маги искаше да зарови главата си от срам. Думите й не бяха предназначени да ги чуе, тя наистина не мислеше това, което каза. Използва ги, за да затвърди решимостта си и да се концентрира върху недостатъците му. Истинският й проблем с него беше, че обичаше негодника прекалено много.

Е, с изключение на този момент. Точно сега не желаеше нищо повече от това да одере арогантната му кожа, докато се взираше в нея със зеленикавокафявите си очи, в които танцуваше смях.

Маги въздъхна и опита отново:

— Много добре, съжалявам за казаното. Мъжете са добри за някои неща. Сега, моля ви, помогнете ми.

Брейдън погледна скептично към Син:

— Не усещам искреност в извинението й. Ти какво ще кажеш?

Маги изсумтя и неспокойно се завъртя.

— Моля — каза тя, подчертавайки думата. Притискайки устни в безжалостна линия, Брейдън поклати глава.

— Все още липсва искреност.

Тя замръзна и се втренчи в него.

Той преглътна смеха си, докато Маги преосмисляше гнева си. Ако кехлибареният й поглед можеше да убива, той със сигурност щеше да бъде пронизан от злобата, която насочи към него, когато го погледна.

— Брейдън МакАлистър, кълна се, че ако не ме измъкнеш оттук, ще те преследвам цяла вечност.

— Е, това вече е плашещо — каза Син.

Или щеше да бъде повече от забавно. Погледът на Брейдън се върна към дупето й. Наистина, много забавно.

Задушаващ се от мисълта, Брейдън използва крака си, за да махне вързопа си от пътя и се наведе в опит да премести купчината листа от гърба й.

Не се получи.

Брейдън се намръщи, когато огледа по-внимателно клоните.

— Това е някакъв вид капан — каза той, отбелязвайки начина, по който клонът бе пригоден, за да падне зад Маги.

— Вероятно е направен от деца, за да улавя други деца. Може да се каже, че не искат да наранят някого, а по-скоро да го приковат за известно време — каза Син и се зае да го изучава. — Подобен на тези, които използваха Киърън и Локлан.

Брейдън се засмя на спомена.

— Докато се възхищавате на творението, някой от вас ще намери ли начин да ме освободи?

— Работя по въпроса — отвърна Брейдън. Той се премести, застана зад нея, за да дръпне най-големия клон в обратната посока на тази, която вече беше опитал. Внезапно той се сети какво трябва да направи, за да я освободи. И дълбоко в себе си знаеше, че на нея няма да й хареса. На него от друга страна…

Брейдън облиза устни в очакване.

— Маги, любов моя, ще трябва да се приближа наистина много близо до теб, за да те освободя.

— Не ме интересува какво трябва да направиш — отвърна рязко тя, — моля те, просто го направи и ме освободи.

Брейдън сведе поглед надолу към бедрата й, докато желанието му за нея нарасна още повече, както и друга част от него, която се

втвърди и напрегна, умолявайки за мекотата й.

Е, ако това беше начинът, по който тя искаше…

Брейдън застана плътно зад нея, след което се наведе напред към гърба й, за да издърпа клона. Когато го направи, болезнено възбудените му слабини се допряха до дупето й.

Маги ахна и бедрата й потрепериха, когато усети възбудената му мъжественост.

Движението й го накара да простене дълбоко.

— Това е безценна гледка — каза Син зад тях. — Трябва ли да ви оставя насаме?

— Млъкни, Син — извикаха двамата едновременно.

Мъчителната болка, причинена от копнежа му по нея, затрудни дишането на Брейдън. Никога не бе желал нещо толкова силно, както желаеше да я обладае още тук и сега.

Принуждавайки се да се раздвижи, той издърпа клона далеч от гърба й. Мълниеносно бързо Маги се изтъркаля от мястото си между него и купчината с листа. Лицето й бе добило същия цвят като косата й, докато гледаше навсякъде другаде, но не и в него.

— Благодаря ти — каза тя.

— Удоволствието е мое — отвърна Брейдън, преди да помисли.

Тя срещна погледа му, очите й блестяха с ярост, тлееща в кехлибарените дълбини.

— Единствено ти би се възползвал от жена в подобно положение.

Ето, отново беше себе си и ако Брейдън бе демонът, за който го мислеше, щеше да направи много повече с нея, отколкото просто да я освободи.

— Не съм се възползвал от теб. Просто се опитвах да те освободя възможно най-бързо.

— Оу, сигурна съм в това — Маги дръпна карирания плейд върху коленете си, докато му отговаряше, а сарказмът й направи на посмешище спокойния тон на Брейдън.

— Е, докато вие двамата си разменяте обиди, аз ще потърся място за спане — намеси се Син и бързо изчезна сред дърветата.

Маги изгледа кръвнишки Брейдън, а той от своя страна потисна усмивката си, знаейки, че това ще увеличи още повече гнева й.

Въздухът между тях се изпълни с неловко напрежение, което не се харесваше на Брейдън.

Още помнеше лекотата, с която бяха изградили приятелството помежду си и не му допадаше внезапната промяна в поведението й.

— Нарани ли се? — попита я той.

Гневът й леко намаля, докато поклащаше глава.

— Не съм сигурна как паднах. Обикновено съм много стабилна.

— Е, дори най-добрите от нас от време на време попадат в грешния капан.

Тя погледна надолу сякаш думите му извикаха нещо в паметта й и след това най-неочаквано се усмихна.

Брейдън се наслади на промяната в нея. Очите й заблестяха топло и цялото й лице засия. Момичето бе красиво, когато се усмихваше.

— Какво? — попита Брейдън, чудейки се какво бе довело до тази внезапна промяна.

— Просто си спомних за един друг капан.

— Когато те подгоних към пещерата? — попита Брейдън.

Тя се намръщи за миг, припомняйки си случката, след което се изсмя кратко.

— Не, мислех си за капана, който спомена преди малко, когато Нера, Мери и останалите те причакаха по пътя към дома ми.

Брейдън изпита неудобство от спомена.

— Знаеш ли, че все още имам белези?

До ден-днешен имаше петно на темето, от, където едно от момичета бе отскубнало кичури от косата му.

— Когато те срещнах онзи ден, помислих, че си с тях.

— Знам — отвърна тя, усмихвайки се. — Никога няма да забравя ужасеното ти изражение, когато ме събори. Това е единственият път, когато съм те виждала уплашен.

— И аз бях. Нямах идея как да се измъкна, без да нараня някоя от тях.

Тогава Брейдън си припомни как бе избягал от полуделите от похот момичета. Погледна към Маги и й се усмихна.

— Никога няма да забравя как ме бутна в кухината на онзи дъб, а след това ги изпрати в обратната посока.

— Треперех — призна тя, — от ужас, че ще разберат, че съм ги излъгала и ще хукнат след мен, за да си отмъстят.

Той не си спомняше такова нещо. Едва на тринайсет, тя се бе появила от нищото, за да го спаси. Не си спомняше да е изглеждала уплашена.

— На мен ми изглеждаше спокойна и уравновесена.

Брейдън се взря в нея с възхищение, когато спомените нахлуха в съзнанието му. Спомени, как Маги го издърпва от дървото, след това двамата буквално бяха пълзели през храстите, за да достигнат до дома й, без да бъдат забелязани от момичетата.

После Маги превърза раните и охлузванията, които му бяха нанесли. Дори си тананикаше нежна мелодия, докато втриваше мехлем в кожата му. Докосването й бе толкова леко и успокояващо, а гласът й приятен.

Брейдън не можеше да си спомни дали й беше благодарил. Но точно сега, докато слънчевата светлина огряваше лицето й и огънят гореше в очите й, той не искаше нищо повече, освен да я целува до края на вечността.

Импулсивно Брейдън протегна ръка, прокара пръст по луничките й и обхвана бузата й.

— Винаги съм се питал, защо ме спаси тогава?

Маги не се отдръпна, вместо това го погледна със странно чувство в очите си.

— Просто връщах услугата.

— Каква услуга? Тя сви вежди:

— Не помниш ли?

— Мисля, че не.

Маги се намръщи още повече.

— Наистина ли не помниш как спаси живота ми?

Докато си играеше с нежната й, деликатна кожа, Брейдън търсеше в паметта си, но не можеше да си спомни някога да е спасявал живота й, с изключение на веднъж от братята й, никой, от които не би я наранил наистина.

— Не.

— Бях на седем, когато ме спаси.

— Аз съм бил на десет.

— Да. Баща ми, дойде в замъка, за да достави вълна. Двамата с Иън трябваше да останем в каруцата, но аз се промъкнах до играчката му — дървен кон и когато разбра какво съм направила, той хукна след мен.

Брейдън се усмихна, когато най-накрая си спомни случката. Двамата бяха доста близо един до друг.

— Тичаше през голямата зала, крещейки за помощ.

— Да, мислех си, че със сигурност ще ме убие.

— Ти ме събори и паднахме право върху любимата бродирана драперия на майка ми.

И двамата се свиха при тази част от спомена.

— Не беше твърде ядосана, нали? — попита Маги и прехапа устни.

Гневът на майка му беше неизмерим, доста го напердаши заради случилото се. Дори до днес му напомняше за това, когато бе недоволна от него. Брейдън се почувства странно, когато улови загрижеността и вината в погледа на Маги.

— Не, не беше твърде ядосана — отвърна накрая той.

По лицето й се разля успокоение.

— Все още съжалявам, че те ритнах, докато се опитвах да стана. Но знаеш ли какво най-вече си спомням?

Този път Брейдън не можа да устои и я подразни.

— Коляното, което заби в слабините ми, когато седна?

Маги се изчерви и наведе глава. Брейдън прокара ръка през косата й, галейки лъскавите кичури.

— Не — отвърна тя, — случи се, след като баща ми ни се скара и ни върна в каруцата. Чувствах се толкова ужасно, когато изведнъж ти се появи с изрисувания кон.

— Конър — добави Брейдън, спомняйки си за играчките, които чичо му бе направил за него. Обичаше тези коне, тъмнокафявия жребец, който й бе дал, беше любимият му. До ден-днешен не знаеше какво го бе прехванало, че да й го даде. Все още помнеше щастието, което се изписа върху окъпаното й в сълзи лице, когато бе притиснала малкия кон към гърдите си.

— Изглеждаше така, сякаш току-що ти бях дал кралско съкровище.

— Така си и беше — отвърна тя тихо.

В този миг Брейдън усети странна нежност към нея в гърдите си. Нямаше определение за това чувство. Никога не бе усещал нещо подобно. Сякаш го порази мълния, когато устните й се извиха леко.

— Все още го пазя.

Признанието й го изуми. Мислеше си, че го е изхвърлила още преди години.

— Наистина ли?

Маги кимна в отговор.

— Защо?

Тя смутено сви рамене.

— Това беше най-хубавото нещо, което някой е правил за мен. Не можех да повярвам, че ми направи такъв ценен подарък.

Брейдън бе докоснат от факта, че дори в крехката си възраст е била наясно с истинската стойност на коня. Тогава, отново се бе показала като по-мъдра, по-проницателна от останалите момичета на нейната възраст.

— Аз се почувствах зле, заради начина, по който ти крещя баща ти. Случилото се не беше по твоя вина.

— Не — съгласи се тя и очите й заиграха, когато сбърчи носле. — Иън беше виновникът, защото искаше да ме убие.

Смеейки се, Брейдън се вгледа учудено в нея, когато го изпълниха непознати емоции. Тя беше толкова различна от останалите жени, които познаваше. Раздаваща се и мила, дори буйна и независима.

— Познаваме се от доста време, нали? — попита Брейдън.

— Да.

— Странно е докъде ни доведе животът — каза той, мислейки на глас. — Спомням си първия път, когато те видях. Тъкмо беше проходила. Имаше плешива глава и най-големите очи, които някога съм виждал.

— Далеч от хубавия образ.

— Вярно е — съгласи се той и проследи очертанията на бузата й с показалеца си. — Но за бебе, беше достатъчно задоволителна.

Твърде лесно можеше да си спомни деня, в който за първи път се бе преместила, за да застане от неговата страна. Беше го погледнала с голямата си, сладка усмивка, която бе стоплила сърцето му. След това

му изгука и сложи глава на коляното му. Отначало той се бе изпълнил с възторг, докато тя не се засмя и не го ухапа по бедрото.

Той бе извикал, тя се разплака, а кракът му носеше следата от ухапването й в продължение на дни. След станалото се бе доближавал много внимателно до малки деца.

— Само това ли си спомняш? — попита го тя.

— Не — отвърна той и пъхна непокорен кичур от косата й зад ухото й. — Спомням си начина, по който ми се смееше. Смехът ти бе толкова щастлив и почти всеки път, когато посещавах къщата ти на лицето ти имаше усмивка. Докато почина майка ти.

Маги кимна, очите й се натъжиха при спомена.

— Баща ми очакваше да се грижа за момчетата.

Мразеше да я вижда тъжна. По някаква причина това причиняваше болка на собственото му сърце, затова реши да облекчи разговора.

— Да, и от този ден нататък винаги беше толкова сериозна. Особено в дните, когато се опитваше да ме убиеш.

Думите му я накараха да зяпне от изненада и обида, че би могъл да си помисли такова нещо.

— Никога не съм се опитвала да те убия.

— Какво ще кажеш за нощта, когато подпали леглото ми?

— Никога не съм… — гласът й заглъхна, когато си спомни случая. Бе през нощта, когато се вмъкна в стаята на Ангъс, за да види как спи Брейдън.

Никога не бе очаквала, че ще го завари проснат върху леглото без риза. Чаршафите бяха избутани надолу, до кръста му, където се събираха, точно под късите косъмчета, които започваха от пъпа му. Държеше чаршафите с едната си ръка, свита в юмрук, докато другата бе свита под главата му.

До ден-днешен Маги си спомняше гледката на бронзовите му, безупречно оформени гърди, блестящи на светлината на свещта, които се повдигаха и спускаха от дълбокото му, равномерно дишане.

Погълната от него, Маги бе забравила за свещта в ръката си. В единия момент тя му се любуваше, а в следващия свещта се изплъзна от ръката й и подпали дюшека.

Тя се опита да потуши огъня, но той бързо се разпространи. Брейдън рязко се бе събудил, миг преди тя да грабне кофа с вода за

миене на пода, с която загаси пожара.

Той се бе приближи, плюейки вода, а челото му бе озадачено, когато се втренчи в нея.

Маги още се чувстваше унизена заради случката.

— Беше инцидент — каза му тя.

— Радвам се да науча, че наистина не си се опитала да ме убиеш.

Маги отклони поглед към краката си. О, какви неща му бе сторила през годините. Общо взето, беше невероятно, че все още говори с нея.

— Знаеш ли, Маги, никога преди не съм забелязвал колко си красива.

Тя го погледна скептично:

— Казваш го, защото съм единствената жена около теб през последните два дни.

— Казвам го, защото е така.

Как й се искаше да му повярва. Но познаваше негодника твърде добре. Сърцето му принадлежеше на дамата, само в момента.

Така че, сега тя бе неговата дама, прошепна сърцето й. По-добре така, отколкото да не го получи никога.

Само да беше толкова лесно. Колкото и да я болеше, когато го виждаше да преследва други жени, не можеше да си представи колко по-зле би се чувствала, ако му се отдаде и след това я изостави.

Сърцето й нямаше да го понесе.

Маги се протегна и докосна лицето му.

— Искам да ти повярвам, но самият ти си го казвал много пъти. Дошъл си на тази земя, за да обичаш жените. Забележи в множествено, не в единствено число.

— Това ли трябва да предприеме човек, за да те спечели.

— Да, искам мъж, който никога няма да ми изневери.

— Искаш много.

— Твърде много, според братята ми.

— Значи си съгласна да остареш сама?

Очарована, Маги наблюдаваше начина, по който светлината танцуваше в очите му.

— Едва ли ще съм сама. Братята ми имат достатъчно деца, които да ме държат заета.

Той се намръщи:

— Не искаш ли собствени?

— Повече от всичко. Но нуждая ли се от мъж за това, е, нуждая ли се?

Шокираното изражение на лицето му я накара да се засмее.

— Не чух това, което си мисля, нали?

— Разбра ме — добави тя бързо. — Толкова много деца нямат никой, който да ги обича. Брат ти е бил едно от тях. Сигурна съм, че когато съм готова ще открия дете, което да се нуждае от майчина любов.

— Разчиташ ли изобщо на някого за нещо?

— А ти?

— Различно е. Аз съм мъж. Ще бъде нехайство от моя страна да разчитам на някого.

— Същото би било да обременя друг за моето благополучие. Винаги съм се справяла сама и ще продължа да го правя.

Брейдън се втренчи поразен в нея:

— Маги, ти си странно момиче.

— Забравяш вироглаво и неразумно.

— Това трябва да са думи на Ангъс.

— Всъщност напоследък най-често на брат ти Локлан. Но също така и на всеки, на когото някога му се е налагало да се справя с мен.

Брейдън се засмя, но преди да отговори Син излезе от гората пред тях.

— Има малко сечище по-напред по пътя, ако ви интересува. Сега тръгвам след вечерята.

— Нуждаеш ли се от помощ? — попита Брейдън.

Син поклати глава.

— Най-добре остани с Маги, в случай че някой от приятелите ни се върне.

— Добра идея.

Брейдън вдигна вързопите им от влажната земя, подаде й нейния и се отправи в посоката, от която бе дошъл Син.

— Хайде, да открием нашия лагер.

Маги се взря в гърба му, копнеейки за невъзможното. Твърде лесно можеше да си представи, че притежава такъв мил и чудесен мъж, който да я привлича. Само ако можеше да му се довери със сърцето си.

Но тя знаеше по-добре. Бе изплакала достатъчно сълзи за него. Щеше да се задоволи с приятелството му, опитвайки се да защити сърцето си по най-добрия възможен начин.

Брейдън запали малък огън, когато откриха мястото, където Син бе оставил вързопа си. Маги седна и захвърли торбата си. Въздъхна тихо от болката в рамото си, причинена от тежестта на вързопа.

— Ето — каза Брейдън, коленичейки зад нея. — Нека да ти помогна.

Преди да успее да протестира, той постави топлите си ръце върху раменете й и нежно разтри схванатите й мускули.

Оу, сега се чувстваше по-добре. Много, много по-добре.

Маги затвори очи и се наслади на усещанията, които дланите му предизвикваха, докато се плъзгаха по ключицата и раменете й. Ръцете му се стискаха и отпускаха в един съблазняващ, успокояващ ритъм.

Докосването му бе едновременно леко и твърдо, горещо и изкусно. Тя неволно изстена, когато притисна палци в гърба й и ги завъртя.

О, твърдото му, горещо докосване беше чисто и просто райско.

Брейдън се наведе толкова близо до нея, че можеше да усети суровия му, земен аромат. Можеше да помирише бъза в косата му.

— По-добре ли си? — попита той с плътен и дълбок глас.

— Да — въздъхна тя, разтопена от приятните усещания.

Той протегна дясната си ръка, улови нежно лицето й в нея и повдигна брадичката й, докато тя не го погледна. Маги се взря в него със страхопочитание от красотата му. Прекрасните му, зеленикавокафяви очи потъмняха, докато я гледаше в очакване.

И след това я целуна.

Маги изстена, когато устните му докоснаха нейните, връхлетя я течна топлина, която се събра в центъра на тялото й и запулсира в първична нужда, която почти не разбираше. Докосването на Брейдън бе нежно и внимателно. Страстта вече утихваше.

Маги искаше да го усети по-близо. Нуждаеше се от това.

Обви ръцете си около него и Брейдън с охота прие неизречената й покана, премествайки тялото си, докато между тях не остана друго, освен дрехите им.

Устните му напуснаха нейните, спускайки се с бавни, горещи целувки от бузата към шията й, където подразни плътта й с езика си.

Маги простена, когато усещането разпространи тръпки по цялото й тяло. Олюля се от чувствата, които я изпълваха, сливаха се в нещо невероятно. И това беше Брейдън, нейният Брейдън, който я караше да се чувства по този начин.

В този миг го желаеше така, както бе копняла винаги за него.

Колко нощи бе лежала будна, притиснала възглавницата към себе си, преструвайки се, че Брейдън е в ръцете й!

Тя потрепери от изненада, когато го усети там, където никога друг не я бе докосвал. Трябваше ли да го прави? Въпреки това се чувстваше толкова безумно прекрасно.

Езикът му си играеше с устните й, имитирайки ритъма на пръстите му, които се плъзнаха върху центъра на женствеността й, дразнеха я, галеха я и тя бе готова да закрещи.

Изведнъж усети как той сръчно плъзна един пръст в тялото й. Простена дълбоко и инстинктивно повдигна бедрата си, за да усети докосването му по-дълбоко.

Никога през живота си не се бе чувствала така. Стискайки зъби, тя притисна бедрата си към него, жадуваща за още. Копнееща за повече.

Брейдън искаше да закрещи триумфиращо. Тя беше точно там, където той искаше да бъде, и бе готова за него.

Задълбочавайки целувката, той продължи безмилостната игра със сърцевината й, наслаждавайки се на стенанията й.

Беше толкова гореща, влажна и стегната, в очакване да запълни празнината в нея. И той щеше.

Да, щеше да проникне дълбоко в нея, а тя да закрещи от освобождението, молейки го за още, докато и двамата не плувнат в пот, напълно изтощени.

Целувайки я, той описа кръг с палеца си, преди да проникне дълбоко в нея. — Брейдън, моля те — простена тя. И в този нещастен, ужасен миг, реалността се стовари върху него, когато усети девствеността й с пръста си.

Тя беше девствена. Докато не се появи той е била напълно недокосната.

Против волята си, за пръв път той се видя през нейните очи. Странстващ негодник, който не мислеше за друг, освен за себе си.

Беше я съблазнил. И когато настъпеше утрото, тя щеше да се почувства използвана.

Щеше да го намрази.

Или по-лошо, да намрази себе си.

Болезнено възбуденото му тяло умоляваше за нейното, но не можеше да я вземе. Не и така. Не и насред гората, като някой остарял звяр, незаинтересуван от чувствата й. Тя беше девица и заслужаваше нещо по-добро за първия си път.

Заслужаваше…

Заслужаваше да го направи с мъж, който я обича.

По дяволите, изкрещя той на себе си. По дяволите и нея, задето бе събудила, съвестта му.

Разгневен и на двамата, Брейдън се насили да се отдръпне.

— Съжалявам, Маги — въздъхна той, — забравих се.

И тогава видя срама в погледа й.

Още по-лошо, сълзи изпълниха очите й, докато се изправяше на крака. Без да проговори, тя се затича към гората.

Брейдън хукна след нея и я улови, преди да е избягала твърде далеч.

— Какво има? — попита той.

— Не мога да повярвам, че ти позволих да направиш това — отвърна тя. — Аз не съм курва, която…

Той спря думите й, поставяйки пръст върху устните й:

— Не, ти не си курва. Ако беше, нямаше да спра.

Маги се намръщи.

— Няма нищо лошо в това, което направихме — продължи той тихо. — Ти си напълно развита жена и не беше редно от моя страна да се възползвам от теб. Ако искаш да мразиш някой за случилото се, мрази мен. Но не вини себе си.

Объркването и болката се смесиха в израза на лицето й, докато тя го изучаваше с поглед.

— Защо го направи?

— Защото те желая — отвърна той, но гласът му се пречупи от желание и емоция. — Дори сега тялото ми копнее за теб по най-болезнен начин.

— Тогава защо спря?

Брейдън повдигна ръка и обви лицето й. Единственото, което можеше направи, бе да я целуне. Не да довърши това, което започнаха.

— Защото не исках да ме намразиш — каза й той. — Или по-лошо, да намразиш себе си.

— Не разбирам.

— Знам. Кажи ми, когато правеше онези планове, в които остаряваш без мъж, никога ли не помисли, че нещо ще ти липсва.

— Разбира се, че го направих.

Брейдън изви недоверчиво вежда.

— Включи ли и това, което току-що почувства?

Червенина пропълзя по лицето й.

— Не знаех за него. Искам да кажа, знаех, но не знаех…

— Какво е чувството…

Тя кимна.

Брейдън се наведе напред, докато челата им се докоснаха и зарови ръцете си в меката й, червеникавокафява коса. Това беше всичко, което можеше да направи, не да я докосва интимно, защото точно сега всичко, което искаше, е да бъде интимен с нея.

Всъщност, съжали, че не може просто да пропълзи в нея и да остане там завинаги.

— Това, което почувства, цветенце, е нищо в сравнение с удоволствието да го направиш. И бих дал всичко да съм единственият, който ще ти го покаже.

Маги застина в прегръдката му.

— Да не би да искаш да се ожениш за мен?

Брейдън се отдръпна назад, за да види нерешителността, изписана върху лицето й.

— Би ли приела, ако ти предложа?

— Не, познавам те твърде добре. Ти не си от мъжете, които биха се задоволили само с една жена.

Беше истина и той го знаеше със сърцето си и всяка фибра на тялото си. Не можеше да си представи как вечер след вечер се прибира при една и съща жена. Нуждаеше се от разнообразие, от спонтанност.

По-лошото бе, че никога нямаше да й даде сърцето си. Това беше онази част от него, която отказваше да сподели с друг.

А Маги се нуждаеше… не, поправи се той, заслужаваше мъж, който да й е верен. Мъж, който никога няма да разбие сърцето й и да я

кара да плаче.

Въпреки това, тялото му не го слушаше. Желаеше я с такава ожесточеност, че го болеше. Можеше да се закълне, че слабините му ще пламнат от горещината, която го бе заляла.

— И така, къде ни води това? — попита той.

— Страхувам се, че сме в безизходна ситуация.

— Не — отвърна той и положи ръка на рамото й. — И двамата знаем, че никога няма да те имам.

Защото никога няма да бъда мъжът, от когото се нуждаеш и по-скоро бих умрял, отколкото да те нараня.

— Знам — прошепна тя.

Брейдън я целуна леко по челото, обърна се и я поведе към лагера. Настроението и на двамата беше мрачно, всеки се опитваше да игнорира другия. Но беше трудно.

Като се замисли, беше невъзможно. Вкусът и мирисът й се бяха отпечатали в ума му, и всичко, което можеше да види, бе усмивката й. Всичко, което можеше да чуе, бе как простенва името му.

И Бог да му е на помощ, искаше повече.

Сладкото щастие, което можеха да изпитат заедно… Но Маги не беше от жените, с които се любиш и си тръгваш. Тя беше от жените, за които се жениш.

Би могъл…

Брейдън дори не остави ума си да довърши мисълта му. Никога нямаше да се ожени. Особено за жената, в която можеше да се влюби.

Маги прекара целия следобед в опити да избягва Брейдън, като даде най-доброто от себе си. Но как една жена може да избягва някой, който означава толкова много за нея?

Дори сега, докато той седеше от другия край на огъня до Син, без дори да я поглежда, можеше да почувства присъствието му точно толкова силно, колкото ако седеше до нея. Светлината от огъня играеше по лицето му, карайки очите му да изглеждат среднощно черни като тези на Син.

Настроението му беше много сериозно след разговора им и на нея й липсваха веселите закачки. И повече от всякога й се прииска да бъде такъв тип жена, че да може просто да влезе там, да го съблазни в нощта и да бъде доволна от това, че я напуска на сутринта.

Може би братята й бяха прави. Искаше прекалено много от мъжа.

Но все пак, не беше ли в правото си да иска същото обвързване и привързаност, каквито един мъж иска от жена?

Ох, просто не й изглеждаше честно.

Неподозиращ за нейните мисли и коси погледи, Брейдън облиза мазнината от устните си по начин, който накара тялото й да се възпламени от желание.

Как можеше един мъж да е толкова прекрасен? И защо, о, защо не можеше да го изкара от ума си?

Тя отклони погледа си.

Но каква беше ползата? Все още можеше да види тези прекрасни зеленикавокафяви очи да се шегуват с нея. Чуваше го да я нарича „цветенце“ и усещаше силните му ръце да бродят по най-съкровените места от тялото й.

Мъжът беше просто пагубно великолепен. И в този миг й се прииска никога да не го беше виждала. Можеше само да си представи мирните години, които щеше да опознае, ако не се беше опитвала да спечели вниманието му.

Син стана веднага след като приключи с яденето.

— Пак ще поема първата смяна.

Вечерята й беше забравена, когато Маги бързо се изправи, докато спомените от предишната нощ препускаха през нея. Последното, от което имаше нужда, е още веднъж да се събуди в ръцете на Брейдън.

Трябваше да направи нещо, за да остави разстояние между тях.

— Може би аз трябва да поема една стража?

И двамата мъже я погледнаха все едно си беше изгубила ума.

И тя беше, но това бе извън темата. Още по-лошо, Брейдън й отправи знаеща, развратна усмивка.

— Без да се обиждаш — каза Син сухо. — Но предпочитам да оживея през нощта.

— Просто се опитвам да съм полезна — отвърна тя.

— Тогава се наспи добре — каза Син, като и обърна гръб.

На Маги й се искаше да притежава малко от сарказма на Син, за да излезе с подходящ, хаплив отговор, но всичко, което можеше да направи, бе да седне обратно и да се върне към храната си.

Брейдън прокара дяволито език по горната си устна, докато се изтягаше на една страна и я наблюдаваше над огъня. Тя погледна надолу и се опита да не забелязва как беше протегнал възхитително дългите си крака.

Той подпря глава на ръката си и погледна съблазнително към нея.

— Готова ли си за леглото, любов моя? И на теб ти липсваха тези шеги?

За какво си беше мислила?

Маги се пребори с детинската нужда да хвърли храната си по него. Как смееше да се шегува с нея по този начин, след като знаеше колко силно го желае, както и факта, че не можеше да има нищо между тях.

По пламъка в очите му можеше да види, че го прави нарочно само за да я раздразни.

Точно тогава я обзе друга нужда. Такава да му върне жеста. Беше време той да се озове от другата страна на подобна тактика.

— Да — каза тя.

След което бавно, съблазнително приглади косата си зад дясното си ухо и му отправи изкусителна, подиграваща усмивка докато се навеждаше напред.

— А ти?

Той не отговори. Очите му леко се уголемиха, когато погледът му се насочи към малката част от бюста, която позата й му предлагаше.

— Нямаш си идея с какво си играеш — каза той, гласът му беше по-нисък с октава.

— Напротив, имам. — Тя сбърчи носа си към него, докато игриво хапеше долната си устна, имитирайки по-ранния му жест. — Никога няма да се натрапиш на жена, която не те желае, нали така?

— Разбира се, че не — отвърна той обидено.

Тя седна на петите си и прокара бавно една ръка по връзките на ризата си.

— Тогава гледай колкото си искаш, защото това ще е единственото удоволствие, което ще получиш от мен.

За нейно смайване, той отметна глава назад и избухна в смях.

— О, Маги — каза той, след като стана по-сериозен. — Ако не те познавах по-добре, щях да се закълна, че си опитна малка кокетка.

Сега отивай да спиш. Нямам желание да се чифтосвам с теб в гората. Но когато намеря легло…

Тя избяга толкова бързо, колкото я държаха краката. След това, което вече се беше случило, знаеше, че не може да му устои за дълго, ако я докоснеше.

А целувките му…

Със сигурност това беше достатъчно, за да накара една жена да забрави себе си. Осъзнавайки достойнството на отстъплението, тя се настани пред огъня. Тъкмо беше започнала да се отпуска, когато Брейдън се присъедини към нея.

— Какво правиш? — попита тя бързо, докато си спомняше начина, по който усещаше тялото му, предпазващо я от земята.

— Донесох ти допълнително наметало — каза той, увивайки го около нея.

— Благодаря — прошепна тя, опитвайки усилено да не забелязва начина, по който миризмата му беше попила в тъканта. Или още по-лошо, начина, по който усещаше ръцете му, докато той приглаждаше материята около нея.

Когато я остави, можеше да усети как тялото й изстива.

Почувства как сърцето й се разкъса, когато се настани срещу нея. Разумната част от нея беше благодарна, но сърцето я болеше от загубата на неговата утеха.

Въздъхвайки, тя се насили да се концентрира върху онова какво щеше да каже на МакДъглас, когато го срещне. Това беше относително безопасна тема. Такава, която отвличаше мислите й от Брейдън.

Поне за малко.

Тази нощ Маги спа с пълно изтощение. Събуди се точно след зазоряване, за да види как Брейдън гледа точно в нея, с неразгадаемо лице.

Смутена от вниманието му, тя приглади косата си с ръце и се почуди какво ли си мислеше той докато я гледа как спи.

— Добро утро — поздрави я той.

— Добро утро — отговори тя, избутвайки назад наметалото, докато ставаше. Погледна към мястото, където спеше Син, на няколко крачки встрани. — Трябва ли да събудя Син?

— Не и ако искаш да запазиш главата на раменете си.

Тя се намръщи на думите му.

Брейдън се придвижи, за да застане между нея и брат си. Вместо да се протегне, за да докосне Син или да проговори, той издърпа меча си със сантиметър извън ножицата, толкова внимателно, че въз въздуха прозвуча само лек едва доловим стържеш звук.

Но това беше достатъчно.

Светкавично бързо и с едно гладко движение Син се изправи на крака. С големия пръст на левия си крак той прихвана ножницата си и я изрита от земята към ръцете си, като извади дългия си меч от нея с бързо, грациозно движение и се завърти с лице към тях.

Острието се озова на едва сантиметри от врата на Брейдън, докато Маги замръзна, прекалено уплашена, за да диша.

Лицето му беше смъртоносно и непроницаемо, но Син се отпусна, когато осъзна, че тя и Брейдън са го обезпокоили.

Син изруга.

— Наистина мразя, когато правиш така — каза той на Брейдън, прибирайки меча си.

Брейдън й отправи предупредителен поглед.

— Никога не го докосвай, когато спи. Или ако го направиш, се наведи.

— Ще го запомня.

Като че ли незасегнат от странните му действия, Син се протегна небрежно, след което се прозя.

— Все още ли няма знак от разбойниците?

Брейдън поклати глава.

— Още не.

— Жалко. Изпитвам нужда да убия нещо. — Син ги изостави, за да се погрижи за собствените си нужди.

— Да убие нещо? — попита тя Брейдън, когато останаха сами. — Шегуваше ли се?

— Най-вероятно не — отвърна той сдържано.

Тръпки се спуснаха по гърба й, когато се извърна от Брейдън и сгъна наметалото си, след което го постави в багажа си. Син беше страшен мъж. Но все пак и Брейдън можеше да бъде такъв.

Прогонвайки ги от мислите си, тя се концентрира в следващата си задача.

След като Син се върна, мъжете й предоставиха уединение, докато Брейдън приготвяше закуската.

Брейдън гледаше с копнеж към дърветата, където Маги беше изчезнала. Беше прекарал половината нощ като просто я наблюдаваше. Гледаше начина, по който гръдният й кош се повдигаше и спадаше от дълбокото й, равно дишане. Начинът, по който ръцете й грациозно се извиваха под главата й.

Начинът, по който нежно се беше протегнала през нощта, за да се почеше по бузата и да потърка око като някое очарователно малко дете.

Сънят правеше най-невероятни неща с нея. Омекотяваше напрегнатостта на лицето й и я караше да изглежда като непредсказуемо дяволче. Същото дяволче, което веднъж беше напълнило ботушите му с брашно. Той се засмя.

Кога беше минало времето?

В един момент бяха деца, тичащи заедно през обрасло с храсти поле докато гонят пеперуди, а сега тя беше пораснала. Превърнала се беше в силна жела, която го очарова.

И това привличане, което чувстваше към нея. Какво бе то? От къде се появи?

Трябва да бе изкушението от забранения плод, реши той. Знаеше, че не може да я има, затова я желаеше още повече. Да, това беше. Имаше смисъл за него.

Веднъж да се озоват около други хора и да намери друга жена, всичко ще стане нормално. Маги нямаше да навестява мислите му или да измъчва тялото му. Той щеше да бъде отново старото си аз, Брейдън, който караше бащите да раболепничат в сънищата си и жените да се кикотят при неговото появяване.

И все пак една част от ума му оспорваше това. Казваше, че тя го е променила. Че някак, по някакъв начин, той не беше същият мъж, какъвто бе, когато отпътуваха.

Брейдън отказваше да послуша този глас.

Не можеше да си го позволи.

Маги се върна в лагера и след по-малко от час отново потеглиха. Поговориха малко докато вървяха през гората, като непрекъснато внимаваха за крадци.

Докато денят си отиваше, небето над тях стана тъмно и страховито. Задаваше се буря и щяха да се нуждаят от заслон през нощта.

Неохотно, Брейдън ги поведе извън гората, към малко селце, изпълнено с оживление. Колибите, направени от пръти и кал, бяха отблъскващи и в центъра между тях имаше голям келтски кръст.

Когато доближиха непознатите хора, Брейдън погледна надолу към краката на Син. Предсказанието на Син се беше сбъднало и те действителност бяха потъмнели и вече не толкова очевидно бели.

Маги все още изглеждаше прекалено женствена за неговия вкус, но с малко късмет никой нямаше да забележи това и ако някой погледнеше към нея, те просто щяха да го припишат на младостта.

Надяваше се.

Докато я наблюдаваше, видя страха и трепета, които се настаниха на лицето й, когато погледът й стрелна хората и стегна хватката върху торбата си. Мразеше да я вижда изплашена. Нямаш от какво да се страхува, не и докато той беше там. Никога нямаше да позволи да й се случи нещо лошо.

Така че потърси начин да я накара да се усмихне.

— Чудя се дали тук може да се намери легло — прошепна закачливо до ухото й той.

Лицето й стана яркочервено при думите му.

— Сигурна съм, че няма нищо по-обещаващо от конюшня — промърмори под носа си тя.

Син отвори устата си, за да каже нещо, но Брейдън го хвана за ръката.

— Нито дума, братко. Не сме далеч от земите на МакАлистър и в този район, английският ти акцент бързо ще ги накара да ни прережат вратовете.

Син го стрелна арогантно с поглед, който крещеше: „Нека пробват“.

Обаче Брейдън не беше в настроение да се бие, и за щастие Син го изгледа, но сдържа устните си в плътна, сурова линия.

Брейдън застана пред тях и приближи мъж, който товареше сено в каруцата си.

Около четиридесетгодишен, мъжът имаше груби черти на лицето и изцяло сива брада, изпъстрена само с малко кафяво. Макар че мъжът изглеждаше чист и добре поддържан, плейдът му в кафяво и жълто каре беше накъсан около ръбовете.

— Добър ви ден, сър — поздрави Брейдън мъжа.

Мъжът спря товаренето и го погледна подозрително.

— Кои сте вие?

Брейдън отговори без колебание.

— Името ми е Шон.

— И кого следвате?

— Юън от клана МакЛукас.

Сребристите очи на мъжа се присвиха още повече.

— Никога не съм чувал за него.

— Ние сме от островите — каза Брейдън. — Аз и братята ми сме на път за земите на МакДъглас, за да видим сестра ни и новороденото й бебе. Ще бъде чудесно, ако можем да намерим къде да отседнем през нощта.

Старият мъж прие думите му със смях.

— Земите на МакДъглас, казвате? Обзалагам се, че няма да прекарате добре там.

— Как така?

Старецът почеса брадата си.

— Сестра ми е омъжена в МакДъглас и чух от зет ми, че тя и останалите жени от клана са превзели замъка от мъжете. Стояли на бойниците като група амазонки и заплашват да залеят с катран всеки мъж, достатъчно глупав да се осмели да се приближи към тях, докато МакДъглас не сложи край на враждата с МакАлистър.

Брейдън се престори, че не може да повярва.

— Не думай?

Лицето на мъжа потъмня.

— Да. Има някакво зло, демонично нещо, дето е обладало жените. Чух, че МакДъглас е подал петиция до епископа за прогонване на зли духове.

— За да е сигурен — каза Брейдън, след което се усмихна развеселено към Маги, чийто страни изглежда се бяха зачервили повече, отколкото преди няколко минути. — Представи си жена, която не иска мъжа си. Светците да ни закрилят.

Мъжът кимна сериозно, след което настроението му се разведри малко. Обърна се, за да продължи товаренето на сено.

— Старият Шеймъс дава под наем място за спане на непознати. Проклет глупак е той. Ще намерите неговото жилище близо до конюшнята.

— Благодаря ви — каза Брейдън, след което се обърна и поведе Маги и Син към южния край на селото, където беше конюшнята.

— Шон? — прошепна въпросително Маги, когато той мина покрай нея.

— Не искам да поемам риск с името Брейдън, за да не остане в спомените на някой.

— Бързо мислиш — съгласи се тя.

Когато наближиха до конюшнята, Брейдън се насили да не присвие устни. Домът на стария Шеймъс беше чист колкото кочина.

И все пак, щеше да ги предпази от дъжда, а и последното нещо, от което имаха нужда, беше да умрат от настинка преди МакДъглас да има шанса да ги убие.

Той намери Шеймъс извън къщата му, вадещ вода от кладенеца. Старецът спря при тяхното приближаване и ги погледна с голяма резервираност.

— Нямам легла за три високи момъка — каза той, след като Брейдън го попита за място, където да отседнат. — Но имам обор, ако искате да го използвате.

Маги му отправи самодоволен поглед, който гласеше: „Казах ли ти?“

— Не е луксозно — продължи Шеймъс. — Но е придружено с ядене и ще ви предпази от дъжда.

Наистина щеше. И ако се съдеше по миризмата, идваща от мъжа, оборът щеше да е за предпочитане.

— Колко? — попита Брейдън.

Старецът потърка брадичка замислено, докато ги оглеждаше с преценяващ поглед.

— Безплатно, ако вие, момчета, нямате нищо против да свършите малко къщна работа за мен.

Брейдън забеляза напрегнатия израз по лицето на Син. Можеше да каже, че брат му по-скоро ще се изправи срещу дъжда, отколкото да слугува на шотландец. Наистина, като познаваше Син, беше чудо, че не се беше превърнал в неустрашим войн и не бе започнал да разрушава цялото село.

Щеше да се оправя със Син по-късно. За сега трябваше да бъдат практични.

— Звучи добре — каза Брейдън. — Какво можем да направим за вас?

— Има купчина с дърва отзад, които трябва да се насекат и ограда, която трябва да се поправи.

Брейдън потупа Син по гърба и тръгна към мястото.

— Ще се залавяме за работа тогава — каза Брейдън на Шеймъс, докато ги отвеждаше.

— Ей, момчета? — извика Шеймъс, спирайки го насред крачка.

Брейдън се обърна да го погледне.

— Какви са имената ви?

— Аз съм Шон, а това — той махна към Маги, — е брат ми Джеймс и — посочи към Син — Дървон.

Шеймъс ги огледа предпазливо.

— Те не говорят много, а?

— Няма много какво да кажат — отвърна Брейдън.

Той изглежда прие това.

— Добре тогава, но искам да ви предупредя тримата да си държите ръцете далеч от дъщерите ми. Може и да съм стар, но имам лък и лопата, и никой тук няма да го е грижа какво правя с повечето от вас.

— Да, сър — отвърна Брейдън, опитвайки се да потисне смеха си при предупреждението. Син никога не би сложил ръка на някоя от дъщерите му, а Маги…

По-добре дори да не мисли за това, за да не избухне в смях.

— Дали да нацепим дървата първо? — попита ги Брейдън, докато ги водеше към малкия участък зад къщата.

— Да, сър, Ваше заднище — подигра се Син с нисък тон. — По-скоро бих…

— Хрумна ми — каза Брейдън, прекъсвайки го, — че се предполагаше да си ням. — Той погледна към Маги. — Някога срещала ли си ням, който да говори повече?

Маги не изглеждаше ни най-малко развеселена. Не каза нищо, когато Брейдън пусна торбата си, след което грабна брадвата от дънера, където старият фермер я беше забил.

Ярост тлееше върху лицето на Син, когато той взе друга брадва от земята и погледна към Брейдън, който почти очакваше брат му да запрати брадвата по главата му.

Вместо това Син се завърти на пети и разсече голяма цепеница на две с един гневен удар.

Клатейки глава към Син, Брейдън грабна друго парче и се зае за работа.

Маги остана назад, докато те започнаха да цепят големите парчета дърво на подпалки за огън. Сърцето я заболя, когато си спомни предупреждението на фермера относно дъщерите му.

Защо, о, защо не можеше мъжа да има синове?

Може би те са грозни?

Маги се спря на тази мисъл. Да, може би бяха беззъби като фермера и високи, набити жени с брадавици и белези от сифилис, които изобщо нямаше да изкушат Брейдън.

Сграбчвайки тази надежда, тя премести наляво една от големите цепеници, но Брейдън я спря.

— Можеш да вземеш подпалките. Остави на нас големите парчета.

Без звук, Маги остави цепеницата и вдигна по-малките парчета, после ги отнесе до купчината с дърва за огрев близо до къщата, направена от плет и глина.

Обръщайки се назад към Брейдън и Син, тя се спря, за да наблюдава мъжете със страхопочитание, докато вдигаха тежките брадви и сечаха цепениците с лекота. Фин блясък вече покриваше телата им и тя не можеше да се спре да не зяпа начина, по който ризата на Брейдън се опъваше по мускулите му всеки път, когато връщаше брадвата обратно.

Хипнотизирана, тя сви ръце в юмруци, докато се бореше с нуждата да докосне издутите мускули на ръката му. Или да отметне влажната му черна коса от челото.

О, този мъж беше великолепен и разсейващ за нейното благосъстояние.

Желание се сви в нея по начин, който никога не бе познавала преди. Сега, когато беше вкусвала Брейдън, беше като някой пристрастен пияница, искащ още ейл. За пръв път в живота си разбираше обсебването. Разбираше истинското желание за мъж.

И небето да й е на помощ, но тя го искаше повече откогато и да било.

Точно, когато беше сигурна, че няма да издържи повече, почувства косъмчетата отзад на врата й да настръхват. Тръпки от лошо предчувствие се спуснаха надолу по гръбнака й.

Някой ги наблюдаваше. Беше сигурна в това.

Почти очаквайки да намери крадци, Маги погледна и видя привлекателна девойка на около двадесет да ги наблюдава внимателно.

Когато девойката осъзна, че Маги я е забелязала, се усмихна широко, показвайки пълен набор от перфектно бели зъби и докато си играеше с дълга, руса плитка, отправи към Маги съблазнителен поглед, който щеше да накара всеки мъж да изпъчи гърди с надменен интерес.

Проклет да е късметът й! Девойката беше повече от привлекателна, тя беше очевидна красавица.

Точно тогава към момичето се присъединиха четири също толкова привлекателни девойки, на различна възраст, прецени Маги, от тринадесет до над двадесет години.

Маги изстина.

О, дявол го взел, сега бяха в беда, осъзна тя. Познаваше погледа върху лицата на жените. Гладни за мъж.

Маги преглътна от страх. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе една от девойките да дойде и да опипва тялото й, и да разбере, че си приличат повече, отколкото някоя от тях подозира.

Още по-лошо, докато ги гледаше Маги знаеше без съмнение, къде щеше да прекара нощта Брейдън. И със сигурност нямаше да бъде нейната възглавница.

Зрението й се замъгли от мисълта Маги грабна малка купчина от подпалки и ги остави до купчината при останалите.

— Извинете — каза най-възрастната девойка, докато най-безсрамно се приближаваше към тях. Светлорусата й коса светеше дори в мрачния ден, а пропорциите й бяха от типа, по който братята на Маги често мечтаеха. — Аз и сестрите ми си помислихме, че може да искате питие.

Момичетата се закикотиха, когато се приближиха и подадоха на всеки по чаша с ейл. Маги взе чашата и бързо остави няколко крачки между себе си и девойката, която й я подаде.

Момичето издаде устни напред в очевидно често практикувана муцунка, но Маги не можеше да я е грижа по-малко, докато се

обръщаше към Брейдън.

Той взе чаша от най-голямата. Приятно закръглената девойка подпря хълбок на най-близкият дънер до Брейдън, докато галеше дръжката на брадвата по неприличен начин и го гледаше жадно.

— Тъкмо казвах на сестрите си, колко е хубаво да имаме толкова силни… — погледът на блондинката се спусна по гърдите на Брейдън, където жълтата му риза беше влажна от потта, — мъже наоколо, за да помогнат с домакинските задължения.

Очите на Брейдън потъмняха спекулативно и още по-лошо, той се усмихна.

— И как ви е името?

— Тара — каза тя, измърквайки името си.

Маги почувства внезапна нужда да отскубне всеки кичур руса коса от главата на младата жена.

— Тази нощ ще направя тюрлюгювеч — продължи Тара, — само за вас. — Протегна се и докосна гърдите на Брейдън.

Брейдън хвърли бърз поглед към Маги, която го гледаше с пълната сила на неодобрението си.

Усмивката изчезна от устните му и той махна ръката на Тара от гърдите си.

— Сигурен съм, че ще му се насладим.

Сърцето на Маги още я болеше, докато се питаше дали той би си направил труда да махне ръката на младата жена, ако тя не стоеше там и ги наблюдаваше.

Тара дръпна бавно ръката си, за да я потрие бавно по ключицата си, докато спускаше погледа си по цялото тяло на Брейдън, спирайки се за кратко на мястото, където се събираха бедрата му.

— Сигурна съм, че ще се насладите — каза тя, гласът й пресипна от двусмисленото предложение.

Маги се обърна с гръб към двамата, неспособна да остане повече.

Нека да вземе уличницата. Маги имаше по-важни неща да свърши, като например да събере тези глупави подпалки за огън, така че двамата със Син да имат покрив над главите си, докато Брейдън флиртуваше с тази уличница.

Маги пусна шумно подпалките и се обърна за още.

Тя улови погледа на Брейдън. Между тях се насъбра напрежение, докато се гледаха неподвижно един друг за една дълга минута.

— Ха така! — извика Шеймъс, когато дойде отстрани на къщата и наруши мълчаливата им размяна на погледи. — Какво правите навън, момичета? Казах ви, че трябва да стоите вътре докато момчетата работят.

— Но, тате — възпротиви се Тара, отстъпвайки настрани от Брейдън, — ние само си помислихме…

— Знам какво сте си мислили, и по-добре е да се прибирате вътре. Може и да сте пораснали, но все още сте ми дъщери и имам хубав камшик за задните ви части, ако не ме слушате.

Тара издаде долната си устна, след което неохотно се подчини на баща си. Шеймъс им хвърли злобен поглед, докато не видя купчината с подпалки.

— Това трябва да ми стигне през зимата! — каза той весело. — Сега, ако видите онази ограда, аз ще се погрижа за храната ви.

Брейдън не помръдна докато Шеймъс не си тръгна.

Поне имаше благоприличието да изглежда засрамен докато се приближаваше към нея.

— Маги…

— Недей — каза тя, прекъсвайки го.

Той не трябваше да й обяснява. Тя знаеше.

Ха-ха. Чу жестокият, подигравателен смях на момчетата от клана й, докато й се присмиваха. Жени като нея не завъртаха главите на мъже като Брейдън. Поне някъде другаде, освен в мечтите й.

— Има работа за вършене — каза тя и го заобиколи.

Той въздъхна, после ги поведе към счупената ограда.

Син й се намръщи, когато тя мина покрай него.

— Какво? — попита тя.

Син започна да говори, после стисна челюст и погледна Брейдън.

Маги се почувства все едно е вдигнала длани в защита. Видът на Син беше обвиняващ. Макар че защо би я обвинявал за каквото и да било, тя не можеше да си представи. Не беше направила нищо нередно.

Брейдън беше онзи, който се нуждаеше от наказание. Поведението му бе жалко.

О, дявол го взел, така или иначе. Скоро щяха да стигнат до МакДъглас и нямаше да се налага да се притеснява посече за това. Тогава тя можеше да се прибере у дома и Брейдън щеше да е свободен да мята похотливи погледи на всички хубави девойки, които привлекат интереса му.

Освен това, не се нуждаеше от мъж. Никога В живота си не се бе нуждаела. Всичко, което правеха, бе да поглъщат храна без дори да благодарят, да се оригват и да подсмърчат.

Ами да, щеше да е по-добре с прасе за домашно животно.

И все пак, дълбоко в сърцето си, не вярваше в думите си. Защото знаеше истината. И дори грубостта на мислите й не можеше да я предпази от желанието й. Защото тя го харесваше. Искаше Брейдън за себе си и мисълта, че той може просто да я отпрати и да претендира за друга жена, нараняваше същността й.

Натъжена, Маги се присъедини към мъжете при оградата и заработиха в мълчание.

Веднага след като оградата беше поправена, Шеймъс им донесе храна.

Едва успяха да влязат в обора с чиниите, преди да се отприщи бурята. Син затвори вратата, когато звънна светкавица и тежки капки затропаха по дървото.

Маги спря и огледа мрачната вътрешност, докато Брейдън палеше два фенера.

Вътрешните, дървени части на обора бяха избелели до светло жълто-кафяво, но сградата изглеждаше в добро състояние. Две крави мучаха от загражденията си вдясно от нея, а стара кранта дъвчеше от сеното си вляво. Имаше четири по-хубави коня, струпани в голямо заграждение в задната част на обора.

Брейдън ги поведе към средата на обора, където бали със сено можеха да им осигурят импровизирани маса и столове. Той седна на най-близката до вратата, докато Син седна от лявата му страна. Маги взе най-малката бала, най-отдалечена от вратата и постави чинията си върху нея.

Докато ядяха мълчаливо, дъждът биеше по покрива и се чуха още гръмотевици.

— Хубаво е, че спряхме тук — каза Син след няколко минути.

— Да — съгласи се Брейдън. — Иначе щеше да е отвратителна нощ.

За Маги, тя вече беше такава. Когато приключиха с яденето, Брейдън събра чините и чашите.

— Ще върна тези на Шеймъс.

Маги присви очи към него и към лъжата, която изрече. Той наистина ли си мислеше, че тя е толкова глупава, за да не разбере какво планира?

— Какво? — попита невинно Брейдън, когато срещна очите й.

Отклонявайки поглед, Маги не каза нищо, когато той поклати глава към нея и излезе. Ако той беше толкова глупав, тя наистина нямаше какво да му каже.

Все пак се разгневи. Той наистина ли си мислеше, че тя не знае какво планира да прави? Няма да върне посудата на Шеймъс. Тара беше тази, към която се беше насочил.

Проклет да е!

— Защо не го удари и да приключиш с това? — попита я Син веднага след като останаха насаме.

Маги погледна към него, за да го види как се протяга на собствената си бала сено.

— Моля?

Син събу ботушите си и протегна крака.

— Ако погледите имаха силата да убиват, Брейдън можеше да е размазан целият по онази стена.

— Точно така — свадливо отвърна тя, — вземи страната на брат си. Все пак това е в реда на нещата за вашия пол, да се перчите около всичко, което е облечено в пола.

С величествено цупене, Маги игнорира Син докато вадеше наметалото, с което спеше от чантата си. Тя се замъчи да си направи легло и докато работеше, болката й по Брейдън се разрасна докато сълзи не избиха в очите й и се спуснаха по бузите й. Ядосано тя ги изтри.

— Маги — каза Син с нежност в гласа си, на каквато тя не мислеше, че е способен. — Защо не кажеш на Брейдън как се чувстваш?

— Защо? — попита тя, гласът й се пречупи от ридание. — За да може да се смее? Или още по-лошо, да го имам за една или две нощи,

нещо, което може да получи всяка жена. Не разбираш ли?

Хвърляйки ботушите си настрана, Син се засмя горчиво.

— Ти питаш мъж, който никога не е познал любов или нежност дали разбира или не, нуждата ти да се чувстваш специална? Разбира се, че знам. Но докато осъждаш Брейдън за това, което може би върши, нека те попитам нещо. Някога опознавала ли си го истински?

Маги подсмръкна и го погледна сякаш беше побъркан.

— Разбира се. Познавам го през целия си живот.

Син изсумтя.

— Не, не го познаваш. Може да си го виждала през целия си живот, но никога не си го опознала наистина. Ако беше така, щеше да знаеш колко глупави са страховете ти.

— Какво имаш предвид?

Погледът на Син се напрегна.

— Ако истински познаваше Брейдън, тогава щеше да знаеш, че той по-скоро ще се изкорми, отколкото да нарани някой, когото обича.

— Какво общо има…

— Помисли за това, Маги.

Тя го направи, но в този момент се почувства напълно глупава за това, че нямаше никаква идея за какво говори той.

— Като най-малкият от пет вироглави момчета — продължи Син. — Брейдън се научи да преговаря за мира между нас. Ако удариш един от нас, ние ще отвърнем незабавно, без да се замислим. Ако вдигнеш юмрук или меч на Брейдън, какво прави той?

Маги не се поколеба с отговора си.

— Опитва се да го разубеди да го използва.

— Да, но страхливец ли е той?

— Не — отсече отбранително тя. — Не мисля, че някога е бягал от битка.

— Точно така. И знаеш ли защо е такъв?

Тя поклати глава.

— За разлика от мен, Брейдън не обича да наранява никой.

Син все още не й казваше нищо, което вече да не знае и нищо от думите му нямаше значение за това защо беше ядосана на Брейдън.

— Какво общо има това с факта, че е женкар?

Син въздъхна сякаш й беше разгневен. Макар че защо трябваше да е така, тя не можеше да предположи. Все пак, той беше онзи, който

беше потаен. Тя просто се опитваше да следва логиката му.

— Кажи ми — каза той, — с колко жени мислиш, че е бил той?

— По всички сметки, които съм чула, почти всяка жена в Килагарайгън, Лондон и почти всяко място, което е посещавал.

— Чий сметки?

— На жените, които се перчат около него.

— Никога ли не си се замисляла колко странно е, ако е бил с всички тези жени и все пак няма нито едно копеле, което да се скита наоколо?

Маги замръзна докато приглаждаше наметалото върху сламата. Никога не беше обмисляла това.

— Но той никога не е отричал.

— Разбира се, че не е. Той е мъж.

Тя прекара през ума си всичките години, през които го беше познавала. Времето, когато го беше спасила от нападналите го девойки от селото. Дори случката днес и начина, по който Тара беше тръгнала след него.

Като се замислеше, тя рядко го беше виждала действително да преследва жена. През повечето време, той бягаше от тях.

— Да не би да ми казваш, че той няма жени? — подозрително попита тя.

Син се засмя.

— Не. Сигурен съм, че има много, но мисля, че някои сметки са силно преувеличени. Лично аз знам той да е бил с три жени успешно.

— Успешно?

— Да, като се има предвид репутацията му съм забелязал, че повечето братя и бащи се грижат да го държат под око, както и жената, която е около него. Повечето от срещите му биват прекъсвани дълго преди той да може, как да кажем, да приключи със сделката.

Сега, като се замисли за това, тя самата знаеше доста такива случаи. Наистина някои от най-пикантните прекъсвания правеше селските клюкари щастливи за седмици наред.

— Защо ми казваш това? — попита тя.

Той отклони поглед, докато разкопчаваше меча от бедрата си и го поставяше до себе си.

— Защото Брейдън те харесва. Повече, отколкото някога съм го виждал да харесва някоя друга и не мога да стоя и да го гледам толкова

погрешно преценен. Мисля, че ти дължиш и на двама ви шанса.

Той срещна погледа й.

— Знаеш ли, Маги, Брейдън не може да промени начина, по който изглежда, или да спре жените, които тичат след него. Но той по-скоро би отрязал ръката си, отколкото да нарани някого, когото обича.

Най-накрая тя разбра какво беше имал предвид той по-рано.

— Казваш, че той никога няма да се отклони от правия път?

— Не и ако те обича. Вярвай ми, познавам брат си достатъчно добре, за да кажа, без никакво колебание, че никога не би напуснал жена, която обича истински, заради друга.

— Но той не ме обича — каза тя и гласът й се пречупи.

— Сигурна ли си в това?

Въздухът на Маги заседна в гърлото й. Да не би той да загатваше…

Със сигурност не. Защо, за Бога, Брейдън би имал някакви нежни чувства към нея?

— Да не казваш, че той ме обича? — колебливо попита тя.

— Не съм сигурен — отговори честно той. — Но знам, че се държи различно, когато е около теб, повече, отколкото край друга жена.

— Различен как?

Син сви рамене.

— Трудно е да се обясни точно. Просто е по-спокоен с теб. Закача те по начин, по който никога не съм виждал да задява някоя друга.

— И как аз ще знам, ако той ме обича?

Син отново се засмя горчиво.

Погледна нагоре, все едно се обръщаше към самия Господ.

— И отново тя пита мъж, който никога не е познавал любов — измърмори той. После по-високо каза: — Как някой някога узнава дали е истински обичан или не? Просто ще трябва да поемеш риск и да провериш.

Той я обгори със силата на погледа си.

— Но мога да ти кажа едно: Ако някой тръгне след нещо, което аз искам, няма да стоя и да подсмърчам за това. Ще предприема действие по въпроса.

Той я огледа със студен поглед.

— Мислех, че си боец. Или просто имаш желание да се откажеш от мечтите си?

— Имам желание да се боря — отвърна тя.

Да, точно така беше. Изправяйки гръб, тя стана на крака и тръгна да търси Брейдън и неговата блудница.

Защото ако имаше някаква истина в думите на Син, тогава тя може би имаше шанс с мъжа на мечтите си. И ако това беше истина, тогава нямаше да спре докато не го отведе пред олтара.

9

— Оу, какъв голям, хубав мъж сте — измърка Тара докато вземаше чиниите и чашите от Брейдън и ги остави до задната врата на къщурката си.

Брейдън й се усмихна докато тя затваряше вратата и излезе под малкия навес, който предпазваше задната врата от дъжда. Имаше малко място, но лесно побираше двама им.

Светлината от прозореца на къщурката осветяваше мястото достатъчно, че да могат да се виждат.

Проблясък от светкавица освети лицето й и тъмния глад в сините й очи.

Да, щеше да вкуси малко от рая за няколко минути и нямаше търпение да сложи край на въздържанието си.

Брейдън подпря ръце на рамката на вратата над главата на Тара и остави погледа си да скита по чувственото й тяло. Тя притежаваше извивки, които можеха да докарат мъжа до лудост. Големи, сочни гърди, където мъж може да зарови лице и ръце, наред с други неща, и тънка, съблазнителна талия. Бедрата й бяха оформени нежно и по начина, по който се триеше я него, можеше да кажи, че тя знае някой и друг начин да достави удоволствие на един мъж.

И тогава се случи немислимото, когато тя плъзна длан по гърдите му.

Тялото му не реагира.

Не, не можеше да бъде!

Усмивката му угасна незабавно.

Тара притисна гърдите си към неговите и сложи ръце около врата му. Дишаше в ухото му, разбърка влажната му коса, преди да обхване меката част на ухото между зъбите си и да прокара езика си по края му.

Обикновено такива действия щяха да накарат главата му да се замае и щеше трескаво да я освободи от дрехите й.

Но тази нощ…

Добре, не можеше да каже, че не е приятно, защото беше. И все пак някак си, не го удовлетворяваше. Още по-лошо, тялото му само малко се раздвижи. Беше далеч от горящите слабини, които имаше през последните няколко дни.

И точно в този момент, разбра защо.

Той искаше Маги.

Свети Боже! Напрегна всички сили да не изругае високо, докато Тара прокарваше нокти надолу по гърба му. И нищо не се случи. Нямаше тръпки, нямаше…

Добре, тялото му малко се съживи, когато тя потри ръка в слабините му. И все пак, не беше същата реакция, която беше имал последната нощ, когато Маги закачливо му беше показала скромната си, напълно облечена цепка на бюста си.

Твърдо решен да се докаже на себе си, Брейдън обхвана брадичката на Тара с ръка, наведе главата й назад и я целуна дълбоко.

Тя посрещна напълно целувката му с практикувана лекота на жена, която беше опитна в изкуството на правенето на любов. Можеше да достави удоволствие на мъжа, нямаше никакво съмнение в това.

Но все пак тялото и умът му оставаха болезнено незаинтересовани.

Това, което наистина искаше, беше смела, невинна целувка на червенокоса палавница. Жената в ръцете му не беше нищо повече от беден заместител и тялото му го знаеше.

Да се продъни право в Ада!

Как можеше да желае толкова силно Маги? Подлудяваше го. Беше инат, упорита и последното нещо, което искаше, бе да достави удоволствие на мъж.

И все пак…

Аз съм глупак! Тъп, проклет глупак, който заслужава да му откъснат главата от раменете.

Внезапно прегръдката му с Тара заизглежда безвкусна и противна. Презряна. И ако Маги научеше някога за това, то щеше да я съсипе.

— Не мога да го направя — каза той и се отдръпна от Тара.

Не, не можеше, не и докато истинският обект на желанието му чакаше в обора с брат му.

— Тате е вече в леглото — измърка Тара. — Никога няма да разбере. — Тя се протегна за връзките на ризата му.

Брейдън хвана ръцете й със своите и отстъпи крачка назад.

— Ти си красива девойка — каза й той. — Но се боя, че умът ми е някъде другаде тази нощ.

Тара облиза устни подканващо.

— Мога да те накарам да забравиш всичко за тази, която държи мислите ти.

Как му се искаше да беше така.

— Лека нощ, Тара — каза той, освобождавайки я и се запъти към обора. И с всяка стъпка, която правеше под проливния дъжд, проклинаше себе си и Маги.

Какво щеше да прави?

Мили Боже, обичаше ли я вече?

Не, изрева умът му. Не можеше да я обича. Отказваше да си позволи да обича жена. Любовта правеше мъжа слаб. Правеше го сляп и глупав.

Какво, ако един ден го помоли да се отрече от кръвта си, както майка му беше направила с баща му? Или както беше направила Айзабел с Киърън и Юън?

Това беше похот, реши той. Той едва беше опитал вкуса на Маги и му беше харесал.

Лошото беше факта, че знаеше, че не може да я вкара в леглото си, за да я изкара от ума си. Никога нямаше да вземе това от нея.

Отхвърляйки глава назад, му се искаше проклетата светкавица да го повали мъртъв там, където стоеше. Защото нямаше начин да се измъкне и мир, който да постигне.

Дъждът обсипваше тялото на Маги, на практика я заслепяваше и мокреше дрехите й, когато тя напусна обора и тръгна през двора към къщата.

Беше сигурна, че ще намери Брейдън с една от девойките. И имаше много добра представа коя от тях се е обвила около него.

Стиснала зъби, за да отклони болката, тя заобиколи зад ъгъла на обора.

Шумни крясъци привлякоха вниманието й.

Поглеждайки бързо през дъжда тя видя две форми да се бият наблизо. Изглежда бяха две фермерски животни, без съмнение, правещи нещо, което тя не трябваше да прекъсва.

Маги тръгна да ги подминава, когато блясък от светкавица й показаха очертанията на мъжко тяло.

Зашеметена, тя замръзна, неспособна да повярва на очите си.

Докато светлината от друга мълния не освети отново и тя видя мъжът да дърпа малко четириного животно.

Маги се усмихна. Щеше да познае тази добре оформена мускулеста фигура навсякъде. Дори, когато беше вир-вода и дърпащ някакво бедно, безпомощно животно.

Маги забърза към тях, за да види малка овца хваната в оградата. Брейдън беше коленичил в калта, докато се опитваше да освободи малкото добиче.

Облекчение се изля в нея при гледката. Не беше в ръцете на друга жена! Искаше й се да се разплаче от щастие. Той само се беше спрял да освободи животното.

Тя се затича към него.

— Какво правиш навън? — попита той, когато тя спря до него.

Несклонна да признае подозренията си, тя смени темата.

— Мога ли да направя нещо, за да помогна?

— Да, прибирай се вътре, преди да умреш от настинка.

Едва се сдържа да не го целуне. В този момент той беше по-хубав за нея, отколкото е бил някога преди и се почувства ужасно, че така погрешно го беше преценила.

— Нека да видя дали не мога да помогна. — Тя клекна и се протегна към овцата.

— Дръж я неподвижна — каза Брейдън, като стана, после се наведе над преградата, за да освободи задният крак на животното.

То рязко се дръпна и изблея отново. Повдигайки парче дърво, което беше паднало, Брейдън най-накрая го освободи.

Овцата се освободи, затича през двора и изчезна в нощта.

— Трябва да те вкараме вътре — каза Брейдън, хвана я за ръка и тръгна обратно към обора.

О, как искаше да извика! Той беше толкова добър, мил мъж.

Син беше прав. Брейдън беше идеалният й герой.

Брейдън й отвори вратата и двамата влязоха в миришещия на мускус обор.

— Измръзнала си до кости — сопна й се Брейдън, докато тя трепереше вътре точно до вратата. — Какво си мислеше, като излезе навън?

Тя отговори, като изкиха.

— Наздраве — каза той, донесе наметало и я уви в него. Подкара я към единственото празно отделение зад четирите коня. — Сега махни тези дрехи, преди да си се разболяла.

Усмихвайки му се, Маги кимна и отиде зад вратника, където можеше да получи малко усамотение. Чу Брейдън да крачи, но не вдигна поглед, за да види къде е.

— Защо не я спря? — поиска да узнае Брейдън от Син.

Маги се намръщи на гнева, който се долавяше в тона на Брейдън. Беше толкова нетипично за него да бъде ядосан, особено за нещо толкова просто като да се понамокриш за минута.

— Не помислих за това — отвърна Син с равен и спокоен глас.

— Добре, а трябваше.

— Успокой се, малки братко. Не ме е грижа за тона ти. — Този път тя чу нотката на предупреждение в гласа на Син.

Брейдън изръмжа към брат си.

Маги бързо махна мокрото си наметало и жълтата риза с връзки, после се уви в сухото наметало. Тя застана на върховете на пръстите си, за да помоли някой от мъжете да й донесе нова риза, но думите замръзнаха на устните й, когато видя гърбът на Брейдън.

Неговият гол гръб.

Устата й пресъхна, докато очите й пируваха с голата, загоряла кожа, която блестеше на светлината на свещите. През целия си живот беше знаела, че Брейдън е добре оформен, но никога не бе предполагала колко точно е чудесно тялото му.

Изобилие от бронзова плът беше обтегната над мускули толкова твърди, че я караха да гори.

Неосъзнаващ вниманието й, Брейдън продължи да говори на Син, докато пускаше наметалото си и оголи цялата задна дължина на тялото си към нея.

Главата й се замая и тя се притесни, че може да припадне. Беше великолепен, абсолютно разкошен! И без значение колко усилено се

опитваше, не можеше да отдели погледа си от стегнатите му, златисти задни части, които молеха за женска милувка.

Тя сложи ръка на заграждението, за да се подкрепи. Нажежено до бяло желание мина през нея, докато мислено прокарваше длан надолу по гърба му и усещаше тези стегнати мускули да играят по дланите й. Докосваше тези твърди крака, който бяха затъмнени от тъмни, къси косъмчета.

Гърдите й се стегнаха докато горещина и желание я заливаха.

Обърни се, умоляваше безмълвно тя, жадувайки да го погледне целия.

Ако отпред изглеждаше поне наполовина толкова добре, колкото отзад…

Брейдън обърна главата си и я улови как го зяпа. Маги се задъха от паника, когато погледът му задържа завладяващо нейният.

Вместо да се засрами от голотата си, Брейдън й се усмихна бавно и дяволито.

Лицето на Маги пламна и тя бързо приклекна зад ограждението. О, небеса, беше я хванал!

Покри лицето си с ръце и си пожела да потъне в пода.

О, мили Боже, о, мили Боже!

— Имаш ли нужда от нещо? — подигравателият глас на Брейдън я достигна.

— Имам нужда от риза — извика тя, като й се искаше да бе направила това и първия път. Защо, о, защо беше подала глава над заграждението?

Няколко секунди по-късно Брейдън й донесе една.

Дяволитата усмивка на лицето му я ужаси.

— Има ли нещо друго, от което да се нужда еш? — попита я той.

Отвръщайки поглед настрани, Маги тръсна глава. Никога нямаше да е способна да го погледне в лицето отново.

— Това е всичко, от което има нужда.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Ако си сигурна, тогава… имам предвид, че мога…

— Добре съм — прекъсна го рязко тя. После направи грешка да погледне отново нагоре.

Блестящият, закачлив поглед в очите му накара дъхът й да спре. Мошеникът си играеше с нея.

— Ти, негодник мръсен — каза тя, но въпреки усилията, които положи, собствената й усмивка се разля.

— Мръсен? — игриво попита той.

И когато прокара поглед по тялото й, тя твърде остро осъзна факта, че беше облечена само с тънкото наметало в червено и черно, заметнато около раменете й. Небеса, на практика беше гола и той беше точно пред нея!

Смутена, тя се опита да се прикрие.

— Може ли да се облека? — попита тя.

Той повдигна вежда към нея.

— Не знам за това. По-скоро се наслаждавам на гледката да си тук.

Тя използва ризата, за да покрие голите си рамене.

Той се засмя на безсилните й опити да се покрие.

— Обличай се — каза й, след което й обърна гръб.

Въздъхвайки с облекчение, Маги бързо се облече и напусна заграждението.

Без дума или поглед, Син мина покрай нея и се качи на тавана на обора.

— Какво прави той? — попита тя Брейдън, когато се присъедини към него.

— Оставям ви насаме — отговори отгоре глухият глас на Син.

Брейдън вдигна поглед към дървените греди над главите им.

— Все едно има значение, след като знаем, че можеш да чуеш всичко, което кажем?

— Да, добре, аз съм извратен, не воайор.

Брейдън се засмя. Обаче Маги не се развесели от преситените думи на Син.

Окачи мокрото си наметало и риза на вратата на заграждението, където бяха кравите.

Брейдън се придвижи и застана зад нея, толкова близо, че тя можеше да го почувства. Обърна се и го видя да държи друго наметало. Очите му бяха тъмни и примамващи, той използва наметалото, за да подсуши косата й.

Маги не можеше да помръдне, докато чувстваше силните му длани да потриват дрехата о главата й в чувствен ритъм, от който й секваше дъха. Тръпки минаха по нея, когато си спомни за гледката на голия му гръб.

В този момент тя искаше да го целуне. Повече, отколкото когато й да било преди. Докато той не проговори:

— Сега, кажи ми какво правеше навън?

Очите й се отвориха, когато ръцете му спряха да подсушават косата й.

Без желание да му позволи да разбере, че го е подозирала в такова мошеничество, тя отклони поглед към пода.

— Нищо.

— Нищо? — попита невярващо той. — Какво, просто почувства нужда да се разходиш под поройния дъжд?

Той наведе глава докато не улови погледа й.

— Излязла си, за да ме шпиониираш, нали?

Откъде знаеше? О, мъжът беше избрал страхотно време, за да започне да проявява интуиция!

— Какво те кара да мислиш така? — уклончиво попита тя.

— Инстинкт. — Странна възбуда затъмни очите му. Такава, която не можеше да проумее, но изненадващо приличаше на вина. — Мислеше, че ще ме намериш с Тара ли?

Страните й пламнаха. Почувства се толкова глупаво, че изобщо се е усъмнила в него. Но можеше да види, че нямаше да се отдалечи, без да му каже точно защо беше излязла в дъжда.

Въздъхвайки, тя кимна.

— Ами, ти намекна по-рано през деня, че си заинтересован от нея.

— Как? Като говорих с нея?

— Не, като флиртува.

Той изглеждаше поразен.

— Флиртувал съм?

— Да — каза тя отбранително. Все пак беше направила предположение на базата на действията му. — Начинът, по който погледна жената, сякаш тя е единственото нещо на света за теб, сякаш не виждаш друга.

— Наистина? — попита той, в гласа му се долавяше нещо средно между гордост и отказ да повярва.

— Да.

— Ти си мислиш, че това е нещо, което правя винаги?

Маги настръхна.

— Знам, че е така. Защо мислиш, че жените са толкова луди по теб?

— Заради елегантния ми, добър външен вид, разбира се.

О, този мъж беше арогантен и тя не можеше да повярва, че удовлетворява егото му. Трябваше да спре и все пак, поради някаква причина, не можеше.

— Всичките ти братя го имат, но те никога не са били преследвани като теб.

— Винаги съм приемал, че това е така, защото аз съм чаровен, докато те са кисели.

— Това, на което казваш чар, е флиртуване. И е покоряващо.

Той се засмя толкова силно, че се задави.

— Какво? — попита Маги, чудейки се кое му беше направило впечатление на толкова забавно. Той стана сериозен до известна степен.

— Мислех си, че ти винаги си успявала да устоиш.

— Това е, защото никога не си го пробвал върху мен. За теб аз съм като пън.

Той наистина изглеждаше поразен от думите й. Дълбока бръчка се появи между веждите му.

— Какво?

— Истина е — каза тя, гърлото й се стегна, докато разкриваше наблюденията си пред него. — Гледаш към другите жени сякаш вече можеш да ги почувстваш в ръцете си, но когато се отнася до мен, гледаш право през мен. Това е ужасен навик, който винаги наранява чувствата ми.

— Затова ли ме ухапа, когато беше на единадесет?

Замълчи, Маги!

Но тя не слушаше. Преди да успее да се спре или да помисли по-добре за това, истината се изля от нея.

— Да. Всичко, което някога съм искала от теб, е да ме забележиш.

Тя го видя как спира и размишлява върху думите й. Когато погледна отново към нея, погледът му беше изучаващ. Тревожен.

— Може би съм те преценил зле, но се чудя дали не си също толкова виновна за това, колкото и аз.

— Какво имаш предвид?

— Някога наистина поглеждала ли си ме, за да видиш мен? Или си била като другите и всичко, което някога си виждала, е външният ми вид? Защото гарантирам, че не моята индивидуалност гледаше влюбено преди минута, а по-скоро задника ми.

Маги отвори шокирано уста, после бързо я затвори. В нея се надигна възмущение. Как смееше той да я обвинява в нещо толкова глупаво? Тя не беше една от онези повърхностни девойки, за да й се замая главата от проста красота.

— Това е нелепо!

— Така ли? Ако ме познаваш толкова добре, тогава кажи кой е любимият ми цвят.

— Зелено — отговори тя без колебание. — Тъмнозелено. Същият цвят като очите на майка ти. Същото тъмнозелено, което имаш в повечето от плейдовете, които избираш да облечеш.

От израза на лицето му, тя можеше да каже, че отговорът й го е изненадал напълно. Той не можеше да повярва, че тя знаеше това за него.

Но това не беше всичко, което знаеше. И преди да успее да се спре, издърдори още неща, които знаеше за него.

— Любимите ти храни са печено еленово месо със задушено зеле и плодов пай с бъз. Пиеш тъмен ейл около другите мъже, но истината е, че предпочиташ греяно вино. Когато си у дома, винаги пиеш чаша топло мляко, напръскано с канела, преди да си легнеш. Любимата ти приказка е за „Диъдре от Сороус“ и макар че никога няма да го признаеш и се опитваш да изглеждаш незаинтересован, когато свирят, на теб ти харесва да слушаш песните на бардовете.

Той изглеждаше напълно объркан от признанието й.

— От къде знаеш всичко това?

— Защото съм влюбена в теб, откакто се помня.

Брейдън не знаеше кой от двамата изглеждаше по-зашеметен от признанието й. Веднага след като думите излязоха от устата й, Маги изглеждаше ужасена. Той се чувстваше ужасен. Наистина, не можеше

да се движи, не можеше да диша, просто гледаше към нея, докато думите й се устремиха в него.

Сякаш мина цяла вечност откакто просто стояха на една крачка разстояние, а думите й висяха като плащ между тях.

— Не — отвърна най-накрая той. — Не можеш да ме обичаш.

— Защо не? — попита тя с глас, пълен със същата болка, която той видя да се отразява в кехлибарените й очи.

— Защото не можеш.

Преди тя да успее да се помръдне, той се обърна и напусна обора в търсене на начин, по който да се справи с новината, която му беше стоварила.

Но всичко, върху което можеше да се фокусира, беше суровата агония, разкъсваща душата му. Той не искаше тя да го обича. Не искаше никоя жена да го обича, поне не за повече от час или два.

Вси светии, как се беше случило това? И защо?

Брейдън спря при края на обора и се облегна върху избелялото дърво, прикривайки очи ръката си. Дъждът не беше толкова лош колкото по-рано, но все пак го намокри, докато търсеше безопасно място от лапите й.

Отново и отново думите й ехтяха в ума му. Тя го обичаше. Обичаше го и знаеше неща за него, които не знаеше, че някоя жена някога ще разбере. Дори и майка му.

И през цялото време той я беше пренебрегвал. Никога не й беше обръщал и малко внимание.

Не знаеше кое го караше да се чувства по-зле.

Болка проряза сърцето му. Емоции, които не можеше да определи, го заливаха. Мили Боже, чувстваше се сякаш някой беше разцепил гърдите му на две.

— Брейдън? — чу той Маги да го вика.

— Светци закриляйте ме — прошепна той, разкъсван между желанието да прави любов с нея и да избяга колкото се може по-бързо.

Преди да вземе решение, тя го настигна. Брейдън погледна към нея и изруга.

— Жено, нямаш ли здрав разум да се втурваш обратно под дъжда?

Тя повдигна вежда към него, докато кръстосваше ръце пред гърдите си в слаб опит да се затопли.

— Мога да кажа същото за теб.

— Някои ще си помисли, че би се досетила, че искам да съм сам.

— Защо?

— Защото така. Сега влизай вътре и се подсуши.

Тя повдигна упорито брадичка.

— Ще го направя, когато и ти го сториш.

Обзе го гняв.

— Не мога да повярвам, че си пораснала без някой от братята ти да те пребие от бой.

Тя прие гневните му думи, без да трепне.

— Едва ли имат да кажат много по въпроса, след като бяха толкова добри учители в това отношение. Сега искам да получа отговор от теб.

Брейдън затвори очи докато се бореше за контрол върху себе си. Не знаеше какво да направи или каже.

— Прибирай се вътре!

— Отговори ми!

Брейдън искаше да е толкова просто. Чувствата му бяха сложни и дълбоки. През целия си живот е бил обичан. Всяка жена, която някога беше познавал, бе шепнела своята неумираща страст към него, докато се шегуваха и играеха, и в края на деня всички те се женеха за някой друг.

На шестнадесет беше направил грешката да помоли Нараиндж Олуард да се омъжи за него. Две седмици по-късно тя се беше заклела на Колум.

Нейният аргумент му причиняваше болка до ден-днешен: „Брейдън, защо да се женя за теб? Ти имаш хубаво лице и си страхотен между краката ми, но Колум има пари, за които не можеш да мечтаеш. Освен това, той пътува много, което ще ни даде изобилие от време да си поиграем“.

Стисна зъби, в крайна сметка й беше показал. Настоящото му състояние се присмиваше на жалката къща на Колум. Дори така, това никога не изтри болката в младото му, наранено сърце.

Не, жените бяха непостоянни, вероломни същества. И за разлика от братята му, той никога нямаше да повярва на медените им лъжи.

Но сега имаше проблем. Когато такива думи идваха от устните на Маги, той искаше да им повярва.

Защо беше така, не знаеше. Единственото, с което беше наясно е, че и малкото, което беше останало от сърцето му, ще бъде унищожено, ако откриеше, че тя си играе лицемерно с него.

Маги присви очи към него.

— Казваш, че съм упорита и все пак стоиш тук готов по-скоро да се удавиш, отколкото да отговориш на един прост въпрос.

Против волята си, Брейдън се протегна към нея. Обхвана ледената й страна с длан.

— Замръзваш.

— Знам.

Той се засмя кратко на сухия й тон.

— Ако си ме обичала толкова дълго, защо никога не си говорила за това?

— Защо не мислех, че искаш да го чуеш.

Маги беше твърде проницателна. Но тя винаги е била такава.

Очите й загубиха блясъка си.

— Виж, Брейдън, не съм глупава. Знам, че никога няма да мога да те имам. Знам, че не споделяш чувствата ми и ми се иска никога да не бях споменавала за тях. За нещастие, не мога да си взема думите обратно. Може ли просто да забравим какво съм казала и да се приберем вътре преди и двамата да умрем от настинка?

Брейдън кимна. Не защото се притесняваше за себе си, беше оцелявал при много по-лоши условия от тези, а защото не искаше да я види болна. Дълбините, до които би слязъл, за да я опази в безопасност, не подлежаха на изследване. Истината бе, че онова място в сърцето му, където той откриваше безпокойство за нея, се бореше с него повече от всяко друго някога.

Неохотно, той я хвана за ръка и я поведе към обора.

Когато влязоха вътре, прозвуча гласът на Син.

— Предполагам, че двамата ще тичате наоколо голи за известно време след като сега всичките ви дрехи са мокри.

— Всъщност — отговори Брейдън, докато изтръскваше дъжда от косата си, — си мислех да нападна твоята торба за някакви дрехи.

— Някак си се сетих за това.

Брейдън подаде на Маги едно от наметалата на Син и широката му риза.

Маги ги взе и бързо се преоблече насаме, докато мислите й се вълнуваха. Защо изобщо беше казала тези думи? И защо те измъчваха Брейдън толкова?

Този мъж винаги е бил загадка за нея, но не повече, отколкото тази нощ. Не трябваше ли любовта да направи някой щастлив?

Тя се присмя на мисълта. Кога това да обича Брейдън я беше направило щастлива? Тъжната истина в случая беше, че да го обича, й причиняваше само мъка. Нищо друго, освен нещастие.

Оклюмала, тя завърза наметалото.

Когато се върна в центъра на обора, тя видя Брейдън увит само в наметало, гърдите му бяха голи и лъщяха на слабата светлина. Гърлото й пресъхна при гледката.

Това щеше да бъде дълга, дълга нощ.

Преди да отдели още мисли по този въпрос, Син скочи на пода.

— Надявам се, че има начин да се залостят вратите.

Маги се намръщи на странното му поведение и коментар.

— Защо?

— Имаше нападение от жените по пътя ни и по вида на тези, можем да се озовем в неприятна битка — обясни Син докато вървеше към вратата.

Гримасата на Маги се задълбочи. За какво говореше той?

Брейдън прокле, когато стигна пръв вратата и потърси резето.

— Не можеш да го знаеш — злобно каза той.

— Няма нищо, с което да залостим — довърши за него Син. — Добре, няма ли това да е победа за дявола?

Тя погледна към тях дори още по-объркано. Изглеждаха сякаш ангелът на смъртта е пред тях и те бяха забравили да вземат последно причастие.

— Те са просто жени. Кажи им, че не си заинтересован…

— И те ще опитат и променят мнението ни — прекъсна я Брейдън.

Маги завъртя очи при злокобния му тон.

— Не, няма. Забравяш, че съм жена. Знам как мислят.

— А аз знам как действат — отвърна Брейдън, когато се върна при нея. — Няма да напуснат докато не получат това, което искат.

Маги се засмя на егото му.

— Ставаш смешен, Брейдън. Не си чак толкова неустоим.

Погледът му се заби в нея.

— Мислиш ли? Тогава обясни ми защо Тара се е запътила насам, след като вече й казах, че не се интересувам от нея.

Преди тя да успее да измисли отговор, трите по-големи дъщери на Шеймъс изблъскаха вратите на обора.

— Чук, чук, юначаги — каза Тара с ръце на ханша си, докато ги оглеждаше. — Дойдохме да се погрижим за удобството ви.

Син побягна от жените към задната част на обора. Погледът „Казах ти“ на Брейдън беше такъв, че Маги почти се засмя. Докато най-младото момиче не се запъти право към нея с поклащане на бедрата и поглед в очите, който казваше на Маги за какво точно е тръгнала. За нея.

Ох, дявол го взел! По-добре да се помръдне… бързо.

Маги се затича към заграждението зад себе си, но се спъна и падна.

— Оу, виж сега — каза момичето, когато се наведе над Маги и притисна една бледа ръка към челото й. — Имаш ли рана, която да се нуждае от целувка?

Устните на момичето бяха опасно близо до нейните, докато притискаше гърдите си към ръката на Маги.

Виждайки начин да отлепи мъжкараната от себе си, Маги присви устни в погнуса.

— Ъх, не — каза й, снишавайки гласа си с октава, докато се бореше да се измъкне изпод момичето. — Раната ми си е съвсем добре. Благодаря.

— Вижте, дами — намеси се Брейдън, докато отстъпваше от отворените обятия на Тара. — Какво ще каже баща ви, ако ви хване тук?

Тара го притисна към стената. Непоколебима към уклончивата тактика на Брейдън, Тара се засмя.

— О, той със сигурност ще хукне с оръжие след повечето от вас. Но вече спи. Сега — каза тя, сграбчи наметалото му и дръпна лицето му близо до своето. — Какво ще кажеш за още едно вкусване на тези твои сладки устни?

Брейдън се наведе и се откъсна от лапите й.

Маги беше ужасена. Никога в живота си не беше виждала нещо такова. Брейдън беше прав за жените.

О, небеса! Те имаха сериозни неприятности.

Точно, когато момичето се протегна да опипа Маги, силни ръце я дръпнаха назад.

За един неясен момент Син я повдигна от земята, метна я на кон и плесна задницата на животното. Конят изцвили, след което се стрелна от обора в смъртоносен бяг.

Маги се паникьоса докато се опитваше да поеме контрол над коня.

Той полетя към дърветата с юзда между зъбите си. Тя дръпна поводите, но конят не й обърна внимание, докато се спускаше между клоните, които я деряха и заплашваха да я свалят от седлото. Сърцето й препускаше, когато се наведе напред и се залепи за врата на коня, молейки се да не падне и да се пребие.

Вероятно минаха около пет минути преди Син и Брейдън да я настигнат и да поемат контрол над животното. Брейдън се наведе и взе юздата в ръка, после използва своя кон, за да забави нейния. Сърцето й все още биеше в ушите й, докато бързо се помоли от благодарност за избавлението.

— Добре ли си? — попита я Брейдън.

Все още твърде ужасена, за да говори, Маги пое дълбоко дъх и кимна.

Брейдън я потупа по ръката успокояващо, после се обърна към брат си с вбесен поглед.

— О, човече, какво ни причини?

— Спасих проклетия ти задник. Какво си мислеше, че ще стане, когато жените разкрият, че Маги не е момък? Готов ли беше да обясняваш?

На челюстта на Брейдън се появи тик.

— Сега ще увиснем на бесилото заради кражбата на коне!

Син поклати глава.

— Оставих повече от достатъчно злато за тези кранти. Собствениците им ще се разтреперят от радост да го получат.

Маги гледаше как Брейдън малко се отпусна.

— Моите благодарности тогава.

Син се намести в седлото си и хвърли поглед, изпълнен със състрадание към Брейдън.

— Знаеш ли, малки братко, изглежда ми сякаш живееш в безкраен ад. Не мога да те заведа никъде, където жените да не се възползват от теб като от последната хапка на последната им вечеря.

Брейдън вдигна ръка и разтри врата си.

— Да, иска ми се да беше действал по-бързо. Тази Тара има нокти като на ястреб. Кълна се, мисля, че кървя.

Точно тогава Маги осъзна истината за Брейдън. Той не беше безскрупулен нехранимайко, който прелъстява всяка жена, която намери. Всъщност, с изключение на лек флирт, той наистина не беше направил нищо, за да накара Тара да го преследва.

И макар че и той и Син се бяха опитали да й кажат това, до този момент тя действително не вярваше.

— Къде ще спим сега? — попита тя мъжете, докато бавно избираха пътя си върху конете през тъмните дървета и с набързо събраните си вещи. — И какво ще правим с конете?

Брейдън беше този, който й отговори.

— След като имаме конете, предлагам да ги яздим до земите на МакДъглас, докато започнем да привличаме внимание, после ще ги оставим на паша. Колкото за нощта, някой чувства ли се добре, за да язди?

Син изръмжа.

— Сега мислиш да яздиш? Къде беше тази мисъл преди два дни, преди да съсипя краката си от ходене?

Брейдън се засмя.

— Трябва да си благодарен. По-добре да откраднат тези кранти, отколкото бойният ти кон или моят Демон.

Син неохотно отстъпи по въпроса.

— Аз ще съм благодарна, само това да остане зад нас — каза тихо Маги. Истина бе, че прекалено много неща вече се бяха случили по време на пътуването и всичко, което наистина искаше, бе да мине през този последен сблъсък и да приключи с това.

Така че те яздеха в мълчание.

Късно след полунощ и веднага след като дъждът беше спрял, Маги започна да дреме на седлото.

Брейдън спря, след като видя как тя клюма. Уплашен, че може да падне и да се нарани, той я издърпа при себе си.

Тя се събуди рязко.

— Шшш — каза той. — Не искам да паднеш. Заспивай пак.

Вместо спора, който очакваше, тя кимна веднъж, положи глава на гърдите му и незабавно отново заспа.

Доверието й го изненада. Но не толкова колкото странната нежност, която почувства в сърцето си, докато червенокосата й глава лежеше върху голите му гърди. Дъхът й гъделичкаше толкова леко, докато тя дишаше срещу рамото му. И той направи всичко по силите си, за да не покрие устните й със собствените си и да не прокара ръка по късите й къдрици.

Тялото му се събуди за живот, желаещо меките й форми.

За пръв път Брейдън откри утешение в това. След случилото се с Тара, беше започнал да се чуди глупаво, че можеше би нещо не е наред с него. Но огънят в слабините му заради Маги потвърждаваше по-ранните му подозрения. Маги беше тази, която искаше. Само Маги.

Тръсна глава.

Кой би си помислил някога, че той, Брейдън МакАлистър, ще чезне по откровената, малка, Маги МакБлар и грозните й обувки?

Ожени се за нея.

Думите прехвръкнаха през ума му толкова бързо, че той почти ги пропусна. И за момент позволи на мисълта да го изкуши.

Но това беше невъзможно. Отказваше да се омъжи за жена, в която можеше да е влюбен. Това щеше да е самоубийство.

— За какво мислиш? — внезапно попита Син.

Стреснат, Брейдън погледна напред и видя Син, обърнат на обратно върху седлото да го наблюдава.

— Какво?

— Изглеждаш малко замислен там отзад и се чудех какво те измъчва.

— Кой казва, че се измъчвам?

Син поведе коня си към място, където можеха да яздят бързо един до друг.

— О, не знам. Може би заради смъртоносната хватка, която си приложил върху Маги и начина, по който я гледаш, сякаш не можеш да решиш дали да я прегърнеш или да я хвърлиш от коня си.

Брейдън мразеше начина, по който Син разгадаваше толкова лесно емоциите му.

— Тази способност, която имаш, е много обезпокоителна, братко. Не е за чудене, че английските ти приятели се кълнат, че си продал душата си на дявола.

Син погледна към него стоически.

— Един мъж трябва да има душа, преди да я продаде.

Брейдън стана мълчалив. Имаше много скрити неща в тези думи. Години на болка и страдание. Брат му беше минал през най-лошото, което можеше да му предложи живота и силата му беше удивителна. Но най-вече, Брейдън чувстваше вина за това. Останалите леърди бяха пратили най-малките си синове като заложници в Англия. И по право той трябваше да страда вместо Син.

Дори да живееше хиляда години, никога нямаше да може да се примири с факта, че Син беше отишъл, докато той остана.

— Има ли някакъв начин някога да простиш на майка ми за това, което направи? — попита Брейдън най-накрая.

Дори в тъмнината Брейдън можеше да почувства омразата на Син.

— Казаха ми, че всичко е възможно. Но след като не мога да простя на собствената си майка за това, което направи, защо трябва да простя на твоята?

Брейдън не отговори. Спомняше си този съдбовен ден също толкова добре колкото и Син. Денят, в който крал Дейвид беше дошъл в замъка им и беше поискал син, за да помогне за постигането на мир с английския крал след войната, която бяха водили за северна Англия.

Баща му беше плъзнал внимателен, замислен поглед по всеки от синовете си. Петимата едновременно бяха сдържали дъха си от страх, знаейки, че един от тях трябва да отиде.

Локлан смело беше направил крачка напред, когато изневиделица майка им го беше сграбчила и издърпала назад. Тя беше събрала четирите си сина покрай нея и остави Син да стои сам-самичък. Изолиран.

— Вземи някой от синовете ми и се кълна, че ще се самоубия — беше казала тя.

Баща му, който я беше обичал от цялото си сърце, не беше спорил. И до ден-днешен, Брейдън все още можеше да види ужасения израз на лицето на Син, когато осъзна, че баща му ще го предаде.

И защо.

— Давай, старче — изръмжа смело Син, свивайки юмруци. — Прати копелето мелез обратно в Англия, докато глезиш шотландската си курва.

Баща им беше отговорил на гневните думи на Син с яростен плесник, който накара Син да се олюлее.

— Никой мой син не обижда жена ми.

— Тогава аз не съм ти син. — Очите му бяха пълни с гняв и омраза. Син се изправи от удара, който беше оставил кървава следа по лицето му.

Тогава изплю от кръвта си към баща си. Баща им беше почистил кръвта от лицето си, а устните му бяха присвити от отвращение.

— Ти си нищо за мен, момче — студено беше казал той.

Болката върху лицето на Син в този момент вечно щеше да присъства в спомените на Брейдън.

— Кажи ми нещо, което вече да не знам, старче.

Тогава хората на крал Дейвид бяха взели Син и само Брейдън и братята му бяха викали в протест.

Нито веднъж баща му не беше погледнал назад към Син, никога повече не спомена името му. От този ден нататък баща му беше живял сякаш Син никога не беше съществувал.

Брейдън така и не прости на баща си за това.

И в деня, когато най-големият му брат си беше отишъл, Брейдън се закле никога да не се влюбва. Никога нямаше да позволи на жена да означава повече за него от собствената му кръв. Никога нямаше да обърне гръб на син, заради отмъстителността на жена.

Поради тази причина беше предпазлив през годините. Внимаваше да не остави зад себе си дете, което да страда заради действията му, защото знаеше през какви кошмари беше минал Син. И адът със сигурност щеше да замръзне, преди Брейдън да позволи негово дете да страда по този начин.

Маги промърмори в съня си.

Брейдън я притисна по-близо. Тя беше такава загадка за него. Това, че ще измине този път заради братята си и живота на хората от клана, говореше много за нея.

И той се запита, какъв избор щеше да направи тя, ако беше на мястото на майка му. Щеше ли да даде детето, което не е нейно или щеше да ги защитава наравно?

Ох, сега, какво значение има?

Кой иска сериозност от съпруга?

Но дълбоко в сърцето си, той знаеше, че има малко късче, което наистина искаше семейство. Маги беше права. Наистина обичаше чудноватите приказки, които бардовете пееха за жени, защитаващи семействата си със собствените си животи. Искаше този блян. Мечта за една перфектна сродна душа, която никога нямаше да желае повече, отколкото той можеше да даде. Неегоистична жена, която никога нямаше да предаде доверието или любовта му.

И за негов огромен шок, той се улови, че поглежда към Маги и се пита дали тя можеше да е тази…

Ти си глупак, Брейдън МакАлистър. И прокълнат при това.

Да, беше. Вече й беше позволил да го прати за зелен хайвер, което най-вероятно щеше да го убие.

Девойка като Маги беше отрова за мъж като него.

Никоя жена не струваше колкото живота му. Нито сега, нито когато и да било. Дори и Маги.

10

Пътуваха през нощта и на следващия ден, преди да спрат най-накрая да починат. Докато мъжете водеха конете отстрани на импровизирания лагер, за да ги разтрият, Маги подготви лека храна от това, което бе останало от хляба и сиренето.

Цялата сутрин премина в мълчание, но дали от стрес или умора, тя не беше сигурна. Брейдън беше необичайно дистанциран от нея целия ден, което бе странно, като се има предвид, колко нежен беше, докато спеше в прегръдките му.

Няколко пъти през нощта тя се будеше трепвайки, за да открие, че топлите му ръце я обгръщаха и по-специално единия път почувства как той наклони бузата си към върха на главата й, докато обхващаше леко лицето й с една ръка. Бе се почувствала толкова сигурна, така необичайно желана.

Но от момента, в който се бе събудила напълно и той беше спрял, за да я остави да язди собствения си кон, тя бе усетила стена между тях. Сякаш напълно се бе изолирал от нея.

Маги не хареса това усещане. Ни най-малко.

Какво значение има? — запита се тя. До утре, по един или друг начин, всичко това ще свърши.

Изведнъж силна болка стегна гърдите й. Да, това пътешествие щеше да свърши на следващия ден.

Утре всички те биха могли да са мъртви. Тя, Син и Брейдън.

Маги настръхна, когато реалността се стовари върху нея и остави храната си на една страна. Вероятността Роби МакДъглас да я убие беше също толкова голяма, колкото и да я изслуша. В действителност дори по-голяма.

Мисълта беше отрезвяваща и за първи път, откакто бе започнало пътуването, реалността я връхлетя напълно. Това определено можеше да бъде последният й ден на земята.

Стараейки се да диша, тя се огледа, сякаш виждаше света за първи път. Видя красотата на боровете и дъбовете, на всички дървета,

които я заобикаляха. Начинът, по който сивата и кафява кора контрастираше с буйните зелени гори. Усети чистотата на тревата под нея, докато седеше с кръстосани крака на земята. Дочу нежната приспивна песен на птиците и насекомите, докато кръжаха около нея. Усети ярката слънчева светлина, която затопляше кожата й и росата по храстите.

О, Господи, не искаше да умре. Още не. Не и докато й оставаше толкова много да направи.

Непоискани, хиляди желания преминаха през ума й едновременно. Всички неща, които желаеше да направи в живота си, но никога не бе имала възможност да ги стори. Искаше да види Ирландия поне веднъж, да отиде на юг и да посети Адриановия вал. Копнееше да гледа децата и внуците си как лудуват по двора, докато търсеха съкровището на дракона и се дразнеха помежду си.

Нямаше търпение малкият син на Ангъс да порасне и възмъжее, искаше да го научи да язди и да бере плодове. Дори искаше да види как Иън открива добро момиче и се жени.

Толкова много неща, които искаше да направи, бе ги очаквала с нетърпение.

Сега времето нямаше да й стигне, за да направи всичко това.

И тогава погледна към Брейдън, докато той освобождаваше коня й да пасе и започна да потрива своя. Вдигна силната си ръка, за да махне тъмен кичур коса от влажното си чело.

Маги замръзна. От всичките неща, които искаше в живота си, той беше единственото нещо, за което съжаляваше, че не може да притежава. Всички сънища, които беше сънувала за него, всички престорени целувки, с които бе дарила възглавницата си — всичко това я връхлетя.

И тогава взе решение.

След всички години, в които живееше живота си заради другите, имаше едно егоистично деяние, което тя искаше.

Ако умреше на следващия ден, имаше едно последно нещо, което щеше да направи. За което да не съжалява.

Брейдън остави конете да пасат. Обърна се и се приближи към Маги, когато забеляза Син, седящ, подпрян на едно дърво. Направи две крачки, приближавайки се към брат си, преди да осъзнае, че Син спи дълбоко.

Усмихвайки се на необикновеното събитие, Брейдън поклати глава. В края на краищата, брат му беше човек. На моменти бе изпитвал съмнения.

Не желаейки да безпокои Син, Брейдън пристъпи назад, макар да знаеше, че няма да го събуди.

Докато се приближаваше към лагера, Брейдън се насили да не поглежда към Маги. Но беше трудно. Знаеше, че трябва да спазва дистанция помежду им, и все пак беше най-трудното нещо, което някога се е опитвал да направи в живота си.

— Докато Син спи, аз отивам да се изкъпя — каза й той, повдигайки вързопа си от земята.

Трябваше да се довери на Син. Брат му бе свършил забележителна работа относно събирането на повечето от вещите им, преди да ги измъкне от Тара и лапите на сестрите й. Но все пак, бързината на действие и бързото мислене под напрежение, бяха специалитетите на Син.

Когато Маги не му отговори, той погледна към нея. Тя седеше тихо сама, без да му обръща внимание.

Без съмнение я нараних, след като я игнорирах тази сутрин. При мисълта болката премина през него и той се прокле вътрешно.

Не трябваше да идва на това пътуване. Никога не се е нагърбвал доброволно да пази жени. Ако не беше прекарал толкова много време с Маги през последните два дни, никога нямаше да узнае, колко много означава тя за него. Би могъл да изживее целия си живот в блажено невежество.

Въздъхвайки, той пое през дърветата до потока, който следваха.

Свали дрехите си и се потопи, но дори и студът на водата не можа да потисне горещата нужда, която изпитваше към нея. Повече, отколкото би могъл да я избие от ума си.

Брейдън се гмурна под водата и се постара да не мисли за червенокоси нимфи, които бяха в състояние да откраднат душите на мъжете.

Маги се взираше към дърветата в посоката, където беше изчезнал Брейдън. Ръцете й трепереха, докато обмисляше какво трябва да направи.

Хайде, призова я ума й. Вече взе решение.

Да, тя беше взела, но все още обмисляше действията си. Това беше като преструвките, които й носеха проблеми. Знаеше, че Брейдън не би я отпратил.

Но как щеше да се промени връзката им? След като го познаеше като любовник, никога не биха могли да се върнат оттам, от, където бяха започнали.

Разбира се, тя наистина не искаше да се връща назад и да бъде невидима за него. Какво искаш?

— Искам чудо — прошепна тя.

В пълния си разцвет, разхождащо се по вода чудо. Искаше Брейдън да бъде неин. И ако оцелееше след срещата си с МакДъглас, не искаше да го целува за довиждане и да го гледа как се развлича с друга жена.

А ако умреш?

Тя се разтрепери още повече.

Затваряйки очите си, се опита да реши какво да прави. Докато се концентрираше, през ума й премина картина как Брейдън я държи. Можеше да го почувства, да го помирише.

Да го вкуси.

През целия си живот го искаше, единствено него.

И тогава осъзна цялостната дълбочина на чувствата си към Брейдън. Не, не можеше да отиде в гроба или да преживее дори и ден, без да опознае човека, който бе откраднал сърцето й.

В крайна сметка, дори и ако това означаваше да го остави да си отиде, искаше да знае напълно какво е усещането да го обича като истинска жена.

Цялото й тяло се разтърси, Маги бавно се изправи на крака, а след това се запъти към дърветата в търсене на единствения мъж, когото някога бе обичала.

Брейдън изсумтя докато прокарваше пръсти през гладката си мокра коса. Чувстваше се добре отново да бъде чист.

Наведе се до кръста, за да изплакне лицето си. И докато се изправяше, чу слаб плисък зад себе си.

Преди да успее да помръдне, две хубави мокри ръце обвиха кръста му и го придърпаха към идеално закръглени гърди, които погалиха вдлъбнатината на гърба му.

— Брейдън?

Той замръзна, когато чу гласа на Маги в ухото си, докато влажните й голи гърди прогаряха дупка в гръбнака му. Искаше да й каже нещо, но гърлото му беше толкова стегнато, че едва можеше да диша.

— Ще ми позволиш ли да правя любов с теб? — попита тя.

О, това е сън! Трябваше да е сън.

Със сигурност цветенцето няма да му…

Мислите му се разпръснаха, когато тя разхлаби хватката си около кръста му и го заобиколи.

Мили Боже, беше красива. Повече от всякога.

Погледът му премина по блестящото й тяло, поглъщайки я цялата. Влажната й червеникавокафява коса се уви около палавото й, луничаво лице. Кадифените й, голи рамене блестяха от капчиците вода, които улавяха лъчите на слънцето.

Но най-силно го привлякоха гърдите й, той се загледа в тях, стегнати, с изпъкнали връхчета, които молеха за целувка на любовник. Докосване на любовник.

И в този момент си пожела водата да не беше толкова дълбока, изцяло стигаше до пъпа й, а той искаше да види повече от нея.

— Маги — въздъхна той. — Какво…

— Шшш — каза тя, поставяйки пръст на устните му. — Не казвай нищо, докато не съм си променила мнението. — Гладният й поглед се втренчи в тялото му, изражението й бе отчаяно. — Не искам да променям решението си.

Брейдън знаеше, че трябва да я отпрати. Щеше да бъде благородна, достойна постъпка, която трябваше да направи. Но след това, никога нямаше да бъде благороден или достоен.

И преди да може да вземе решение за каквото и да било, тя се протегна и погали с ръка гърдите му, около собственото му изпъкнало зърно, прокарвайки ноктите си все така нежно по кожата му. Хиляди тръпки преминаха през него, докато тялото му изгаряше отвътре.

Защо тя правеше това?

Защо ще иска мъж като него? Каквато и да бе причината, за него нямаше никакъв смисъл.

Тя премести ръката си от устните му, след което наведе глава и пое зърното му в устата си, засмуквайки го все така нежно.

Брейдън стенеше от удоволствието, което предизвика докосването на езика и устните й. И тогава тя направи най-невероятното нещо от всички възможни: потопи ръката си под водата и обгърна члена му с ръката си. Това нежно колебливо докосване на пръстите й по мъжествеността му премина по-дълбоко, отколкото физическия допир. Докосна го, изцяло достигайки до непокаяната му душа.

Замаян и разгорещен, той беше на предела на разумната мисъл. Всичко, за което можеше да мисли, беше как най-накрая задоволява дълбокия си копнеж, който непрекъснато го измъчваше от момента, в който я беше видял да го предизвиква на вратата на църквата.

Как я желаеше. Това беше извън разбирането, беше отчаяние, толкова дълбоко, че разкъсваше изцяло сърцето му.

Държейки лицето й в ръцете си, той наклони главата й и покри устните й със своите.

Тя въздъхна в устата му, докато продължаваше да гали подутата му мъжественост с ръка.

Инстинктивно, тялото на Брейдън се изви срещу дланта и пръстите й, оставяйки я да си проправи път към него, докато вкусваше сладостта на устните й.

Маги се страхуваше, че може да припадне, докато главата й се замайваше от вкуса му, от усещането на копринената му твърдост по върховете на пръстите й. Никога не бе предполагала какво би било усещането за един мъж. Брейдън беше толкова нежен и твърд в същото време. Като кадифе, опънато над стомана.

Да, искаше го. И ако това беше единственият начин да го има, тогава щеше да го вземе.

В този момент, беше неин, а тя щеше да го обича по начина, по който винаги бе мечтала да го обича.

С цялото си сърце.

Няма да има връщане назад. Без страх.

Никога не би искала друг мъж да я докосва по този начин. Да я целува. Да я държи. Брейдън беше единственият мъж, за който някога би изгоряла. Да вървят по дяволите страховете й.

Брейдън я вдигна на ръце и си проправи път към брега. Постави я на наметалото, което беше опънала там за тях.

— Планирала си всичко, нали? — попита той с лека, хумористична нотка в гласа си.

Маги кимна.

— А ако те бях отпратил? — попита той.

— Нямаше да ти позволя — прошепна тя, обви ръце около врата му и придърпа главата му към нейната за поредната дълга, дълбока и приятна целувка.

Брейдън не я разочарова, когато награби устните й като древен викинг. Тя въздъхна от задоволство и прокара ръцете си надолу по изваяния му, твърд гръб.

Той беше мъжът на мечтите й тя щеше да се наслади на това.

Мускулите му потрепваха и се огъваха под дланите й, докато гърдите му се търкаха в нейните. Възбуждайки я, дразнейки я. Доставяйки й удоволствие.

О, но усещането за него беше прекрасно. А вкусът му бе дори по-невероятен. Нейният герой. Нейната любов.

Как й се искаше да може да го задържи така завинаги. Изгубени в този момент, където бяха само двамата. Без минало и без бъдеще, където нищо не би ги разделило.

Беше перфектно.

Той изостави устните й и си проправи път с изпепеляваща целувка към врата й, където засмука и подразни плътта й с езика и зъбите си. Маги изви гърба си, разтърсвана от удоволствие, докато ръцете му се плъзгаха по тялото й. Надолу по луничавите й рамене, около кръста й, до мястото, където той обхвана бедрата й с ръцете си.

Докато се премества към гърдите й, тя го спря.

Той я погледна намръщено.

— Това е моята фантазия — обясни Маги със смутена усмивка. Претърколи по гръб и го възседна през кръста.

Улови момента, за да се наслади на усещането от твърдите му, стегнати мускули, галещи чувствителното място между краката й. Беше толкова странно начинът, по който тези мускули се свиваха, докато той дишаше. Инстинктивно, тя се притисна в него, предизвиквайки трепет на очакване в тялото си и дълбоко ръмжене от Брейдън.

Всички чувства, които бе погребала, изплуваха и тя се предаде на мечтите и фантазиите си. На всички моменти, когато се бе оставяла на

волята му.

Сега той беше изцяло неин. Чувстваше се необичайно свободна и въодушевена. Можеше да я напусне, когато настъпи утрото, но никога нямаше да я забрави.

Никога.

Брейдън се взираше с благоговение в нея, когато усети косъмчетата по протежение на бедрата й леко да дразнят корема му.

— И всъщност какво включва тази твоя фантазия? — попита той, докато се гледаха един друг.

Усмивката й стана по-широка. Наклони глава към неговата и вместо да го целуне, както той очакваше, доближи устни до врата му.

Брейдън изсъска от удоволствие от топлината на устните й, докато го изгаряха. Езикът й се стрелна по наболата брада на врата му, дразнейки и измъчвайки го с нестихващи вълни от наслада.

Беше толкова странно. Не можеше да преброи жените, които са правили това за него в миналото, и все пак никоя от тях никога не го бе карала да изпита такова странно чувство на напрежение. Такова усещане за пълнота.

И това, което го ужасяваше най-много, беше фактът, че не можеше да я отблъсне. Нуждаеше от нея по начин, който не можеше да се опише.

Тя се наведе напред, така че гърдите й се притиснаха към неговите.

— Маги — прошепна той дрезгаво, прокарвайки ръце по гладката, блестяща кожа на гърба й.

А тя спусна устните си надолу по тялото му. Бавно, старателно, покри гърдите и ръцете му с изгарящите си целувки. Гърдите й се олюляваха насреща му, дразнеха неговите, докато ръцете й изследваха всеки сантиметър от кожата му.

Брейдън не можеше да си спомни жена, която да е била някога толкова смела с него. Човек, който изглеждаше, че получава удоволствие от това да му предоставя такова. Беше невероятно.

И в този момент, той осъзна колко много означава за него малкото му цветенце.

Светци, смилете се над душата му. Как трябваше да постъпи?

Да я отблъсне?

По-скоро щеше да умре, отколкото да я остави да си тръгне.

Не мисли за това.

Не, няма. Просто ще се наслади на момента и жената. Изживей го без мисълта за утрешния ден. Точно сега бяха само двамата и не би позволил на никого, дори и на себе си, да развали това, което споделяха.

Маги се наслаждаваше на звука от стоновете на Брейдън и ръмженето, което изпълваше ушите й. Може би трябваше да се притеснява от действията си, но беше сигурна. Ако беше готова за това, щеше да го направи изцяло и без задръжки.

Преди да свърши деня искаше да го опознае от главата чак до пръстите на краката му.

С тази мисъл в съзнанието си, тя насочи устните си към бедрото му. Брейдън затаи рязко дъх и стисна зъби, докато тръпки разтърсваха тялото му.

Маги се засмя гърлено, докато продължаваше безмилостното си изучаване.

Кой би си помислил, че такъв смел, силен мъж може да бъде повален с обикновена ласка?

Това откритие й даде сила и я развълнува още повече.

Той беше неин.

Брейдън зарови ръка в косата й, тъй като се бореше с желанието да поеме контрол над ситуацията. Скоро щеше да получи шанса да й се насити. За момента щеше да я задоволи, оставяйки я да диктува правилата.

Но беше трудно. И с всяка изминала минута ставаше по-трудно.

Маги отново плъзна ръка по пулсиращото желание между краката му. И тогава, за негово пълно учудване, наведе главата си и го пое напълно в устата си.

Брейдън се разтърси целия, докато езикът й си играеше с него. Изсъска, взирайки се със страхопочитание в кестенявата й глава, заровена между бедрата му.

Тя нямаше представа какво означаваше тази гледка за него. Самоотвержеността, нейната всеотдайност. Не получаваше само удоволствие от него като другите му любовници. Споделяше момента с него по начин, по който никоя не го бе правила преди.

И той я обичаше заради това.

Не бе способен да издържи повече, трябваше да я докосне, да я почувства.

Маги го погледна докато той преместваше тялото си.

— Брейдън?

Усмивката с трапчинка се появи за миг, докато се изтегна до нея с глава към краката й. Той позиционира бедрата си наравно с главата й.

— Не спирай — каза той, очите му бяга горещи и похотливи.

Преди да успее да отговори, той раздели бедрата й и зарови устни в нея.

Маги затвори очи и изстена при допира на езика му, забиващ се дълбоко в нея.

О, не можеше да повярва на това. Никога не бе изпитвала такова необуздано удоволствие. Желаейки да почувства повече, тя разтвори краката си по-широко. Той прие поканата й.

Тя прехапа устни и простена дълбоко и гърлено, после се върна към нежните грижи, които му отдаваше.

Споделянето му я трогна дълбоко. Това взаимно поделяне, наравно отдаване. Беше прекрасно. Великолепно.

И ако оцелееха след срещата с МакДъглас, щеше да намери някакъв начин да запази този мъж за себе си. Без значение какво щеше да й струва.

Беше боец. Винаги е била такава и нямаше да се откаже от Брейдън. Никога. Не и докато той й принадлежеше и с двете — сърце и душа.

Главата на Брейдън се замая, когато отново усети устните и езика й около мъжествеността си. Обхвана бедрата й и ги притисна към себе си, докато прокарваше език по женствеността й, и усещаше трепета й с ръцете си.

Тя беше невероятна. Замисли се за всички тези години, в които нито веднъж не й бе обърнал внимание.

Ти си глупак!

Да, със сигурност беше. Но вече не. Никога вече нямаше да бъде сляп за нея. Никога вече не би я игнорирал.

А чувството за собственост, което изпитваше към нея го уплаши още повече. Защото в този момент, тя бе пленила сърцето му, по начин, по който никоя друга жена не би могла да плени.

Само тя можеше да го унищожи. Само тя имаше власт над сърцето му и той трепна при новооткритието.

Маги не можеше да повярва какво се случва. От къде намери куража да направи тези неща с Брейдън, не знаеше. Но, о, беше прекрасно!

Споделянето в тяхната връзка я докосна до дъното на душата й. Беше толкова завладяващо, изпълващо, толкова невероятно, че би желала този момент никога да не свършва.

Топлината на устните му я изгаряше докато я закачаше и смучеше. И още по-невероятно беше усещането на пръстите му, дълбоко вътре в нея. Вътре и вън и навсякъде. Тялото й тръпнеше и трепереше, докато главата й се замая от усещанията.

Затвори очите си. Усещането беше твърде силно за нея. И точно, когато беше сигурна, че ще умре от изживяването, тялото й се взриви.

Маги отметна главата си назад и изкрещя от удоволствие, сякаш светът се завъртя и наклони около нея.

Никога, никога не бе изпитвала подобно нещо.

А езикът му все още я измъчваше.

— О, Брейдън! — простена тя.

Той се засмя почти злорадо, докато целуваше бедрото й.

— Все още не съм приключил с теб — каза той, а гласът му бе закачлив и изпълнен с обещание.

Изправи се между краката й и позиционира тялото си върху нейното. Маги се пресегна и зарови ръце в косата му, докато той използваше коленете си, да разтвори краката й по-широко.

Постави устните си върху нейните, след което потъна дълбоко в тялото й.

Маги замръзна, когато болката победи удоволствието й.

— Брейдън?

— Шшт — прошепна той до устните й. — Дай си време.

Облегна се назад, отдалечавайки се от нея и леко провря ръката си между телата им, докато не намери сърцевината й. Маги бързо забрави болката, докато той нежно си играеше с тялото й, доставяйки й удоволствие отново.

Беше толкова внимателен и мил. От това, което бе чувала за други мъже, знаеше, че повечето от тях не се интересуваха дали ще

наранят или не, жената при първия й път. Но Брейдън беше загрижен за нея.

И това обичаше най-много в него.

Инстинктивно, Маги се отри в него, и той я прониза още по-дълбоко, отколкото преди.

Брейдън прехапа устни, когато усети движенията й.

— Да, любов моя! — простена той и затвори очи, за да се наслади на топлата, стегната горещина на тялото й, която го обгръщаше. — Това е.

Дишането му стана неравномерно и той я остави да поеме контрол над момента, докато тя изцеждаше тялото му с нейното.

Никога не се беше чувствал така.

Отваряйки очите си, той видя учуденото изражение на лицето й. Да, тя обичаше да контролира.

За да я задоволи, Брейдън се превъртя, без да се отделя от нея.

Маги въздъхна, когато се озова отново върху него. Тя се втренчи с благоговение в него и на странното усещане за тялото му вътре в нея и между краката й.

Очите му бяха тъмни и изпълнени с нежност, когато се пресегна и обхвана гърдите й с ръце си. Тя покри ръцете му със собствените си после повдигна тялото си, отпускайки се върху мъжествеността му.

— Да — задъха се той — това е.

И тогава ръката му се върна, за да я докосне между краката, докато тя го яздеше здраво и бързо.

И в този момент, когато тя достигна до ръба, той се присъедини към нея.

Задоволена и изтощена, Маги се изтегна върху гърдите му и просто се радваше на усещането за ръцете му около нея, докато дъхът му разбъркваше косата й.

Брейдън наклони главата си назад, разтърсен от това, което се бе случило между тях. Усещаше огъня вътре нея, но никога не бе предполагал за дълбочината на страстта й.

По-лошото бе, че бе далеч от задоволяването.

Ако не друго, я желаеше повече от когато и да е било. Защото сега, когато изпита любовта й, той знаеше, че наистина няма друга като нея.

И това дяволски го уплаши.

Маги повдигна глава, за да погледне към него.

— Нещо не е наред ли? — попита тя, свъсвайки вежди обезпокоена.

— Не — прошепна той, прокарвайки ръце по гърба й. Всъщност не лъжеше.

В интерес на истината, нещата никога не са били по-правилни.

И също така, никога по-погрешни.

Докато се обличаха Маги усещаше колко напрегнат е Брейдън, чувстваше го дори в костите си и от този факт я болеше. Не искаше да го оставя сам в това.

— Брейдън — повика го тя, за да привлече вниманието му. — Искам да знаеш, че не съжалявам.

Лицето му стана още по-неумолимо от преди и тя можеше да прочете мисълта „ще го направя“ в очите му.

Сърцето й се сви и тя се извърна. Така да бъде. Наистина не изпитваше никакви чувства към нея и сега желаеше да я забрави. В този момент на Маги й се искаше да бе останала в лагера. Би могла…

— Маги — отвърна Брейдън и я придърпа в прегръдката си. — Не съм разочарован от теб — прошепна той. — Разочарован съм от себе си. Не трябваше да се възползвам. Вината е в мен.

Той наклони глава, за да може да погледне в очите й.

— Защо дойде при мен?

— Защото те исках. — Тя се протегна и докосна наболата по бузата му брада. — Аз не искам нищо от теб Брейдън. Не очаквам и да се държиш с мен по различен начин от преди. Бях любопитна, а сега вече знам.

Брейдън стисна зъби при думите й. Проблемът беше, че сега той също знаеше. Тялото му се съживяваше при всяко нейно докосване и при аромата на току-що измитата й плът. Все още я желаеше.

В действителност можеше да я обладае отново още в този момент. И това го плашеше. Плашеше го повече от каквото и да било друго досега. По-скоро би тръгнал гол в битка срещу цял английски гарнизон, отколкото да срещне лицето й сега. Само ако знаеше, че може да й има доверие.

Можеш да опиташ.

Колко лесно звучеше. Но последствията щяха да са твърде страшни. Нито една жена не струваше колкото живота му. Това беше

убеждението, с което живееше и това беше единствената истина, която не би забравил.

Маги забеляза тъмнината в погледа му. Беше взел своето решение, можеше да го почувства. И съдейки по твърдостта на тялото му, то не предвещаваше нищо добро за нея или сърцето й.

Очакваше толкова много. В действителност очакванията й бяха високи. Сега беше време да запази достойнството си. Повдигна се на пръсти и целуна нежно брадясалата му буза.

— Благодаря ти — прошепна тя в ухото му, след което се отдръпна от прегръдката му и се отправи към лагера.

Брейдън затвори очи, когато почувства как болката го прониза. Разбра посланието й и това го разкъсваше, той не бе мъж, който тя заслужаваше. Наведе се и вдигна плейда си от земята и го сгъна. Спомените го връхлетяха. Спомени за това как тя лежи гола върху него и се отдава напълно на сливането им. Беше невероятна. А той беше истински задник. Голям и арогантен задник, който трябваше да бъде изведен и бит от всеки един от братята й. Въздъхвайки, той се опита да забрави за това, докато вървеше обратно към лагера.

Нощта беше дълга за Маги, тя не можа да заспи. През цялото време се въртя, докато се опитваше да измисли най-подходящите думи за пред МакДъглас.

По-лошото беше, че сънуваше Брейдън и отдаването си. Но от всички сънища, които имаше, най-ужасяващият беше как МакДъглас пронизва Брейдън с меча си, а тя безпомощно наблюдаваше, неспособна да му помогне.

Събуди се на сутринта, молейки се, а ръцете й трепереха.

— Добре ли си? — попитаха я Брейдън и Син, когато седна срещу тях.

Сърцето й биеше учестено и не можеше да направи друго, освен да кимне. Но това беше лъжа и тя го знаеше. Не беше добре. Не можеше да понесе ужаса, който изпитваше.

Всичко лежеше на раменете й. Провалеше ли се и тримата щяха да платят с живота си. Цяла сутрин паниката стискаше сърцето й. След като закусиха набързо, те препуснаха с конете, а сутринта отстъпи място на следобеда. Следяха за някой, който би могъл да ги забележи и предизвика. Но късметът бе на тяхна страна и не срещнаха никой.

В действителност беше доста зловещо, липсата на хора в зелените поля или по пътя, докато преминаваха през земите на МакДъглас и наближаваха замъка му. Изглеждаше сякаш светът е свършил и оцелелите са единствено те. Когато бяха само на няколко мили от целта си оставиха конете на една поляна да пасат и продължиха пеша.

— Мислиш ли, че конете ще са тук, когато се върнем? — попита Маги, когато Брейдън пусна и последното животно на свобода.

— Ще видим — отвърна той, докато двамата със Син скриваха седлата и юздите под един храст.

Маги кимна, нищо че той не спомена какво ще се случи с всички тях, ако не успееха.

Трябваше да стане — уверяваше се сама себе си, докато събираха багажа си и се отправиха към хълма, където ги очакваше замъкът, съдбата им и отмората.

Не можеше да се провали. Не и докато живота на Брейдън зависеше от нея.

Няколко часа преди да се смрачи достигнаха до старите каменни стени, които обграждаха крепостта МакДъглас.

Откакто Уилям Завоевателят беше властвал над Англия, тези стени пазеха МакДъгласови от враговете им. Никой никога не бе успял да превземе крепостта, да я обсади или да вземе за заложник леърда на клана.

Никой, докато Маги не изкова съюз с господарката на замъка и Сиана МакДъглас и жените й не прогониха мъжете си.

Напук на себе си Маги изпита малко гордост от постижението си, когато забеляза огромния лагер от мъже, струпан пред стените на замъка, а жените стояха на бойниците и им се подигравах. Това наистина беше невероятна гледка. Надяваше се да може един ден да я сподели на внуците си.

Когато тримата пътници наближиха лагера, Маги забеляза, че мъжете бяха напуснали палатките си и се бяха събрали около един човек. Видът на лагера показваше на Маги, че Сиана МакДъглас не си е губила времето след заминаването й, за да изхвърли съпруга си и мъжете му. От намусените лица на мъжете тя можеше да отгатне, че те не споделяха веселието на Маги за положението им.

Брейдън я дръпна да спре, когато забеляза МакДъглас. Едва тридесетгодишен Роби МакДъглас беше също толкова красив, колкото МакАлистърови, също толкова страховит леърд, в разцвета на силите си. С широки рамене и висок колкото Брейдън, мъжът можеше да уплаши и демон.

Той имаше червеникаворуси къдрици и ярки сини очи. Освен осанката си, беше очевидно, че е мъж, роден да командва другите. Гърбът му беше изправен, а челюстта му здраво стисната. Маги почувства как колената й се подкосяват от страх. В този момент разбра, че й липсва кураж.

Каква арогантна самохвалка съм, помисли си тя печално, като гледаше ръмженето на МакДъглас към мъжете около него.

Как щеше да се изправи срещу толкова страховит мъж?

Трябваше да го направи.

Бягай — крещеше умът й — бягай, преди да е станало късно.

Въпреки всичко не можеше да го направи. Никога през живота си не е била страхливка и това не беше момента да започне да бъде такава.

Ха! Започна да спори умът й. Това е прекрасен момент да се научиш да си страхлива!

Маги отказа да слуша. Поемайки си дълбоко въздух за кураж, тя пристъпи напред, но замръзна на мястото си, когато чу думите, които Роби МакДъглас крещеше на тълпата.

— Ще дам кралска награда в злато на всеки, който ми донесе главата на Маги, дъщерята на Блар, забучена на копие. Кълна се, че предпочитам да си деля хляба с краля на Англия, отколкото с тази конско муцунеста, краставо жабешка подмазвачка!

Сърцето на Маги започна да бие учестено и в един миг си помисли, че все пак може да избяга.

Син се наведе и прошепна в ухото й:

— Какво чакаш? Върви и му кажи колко погрешно е това и да сложим край.

Вътрешно, Маги се изуми. В този момент не намираше Син за забавен. Никак даже.

Брейдън се намръщи на брат си я дръпна настрана. Но преди да успее да заговори, целия лагер притихна, когато един кон дотича от стените на замъка в кръга от палатките.

Мъжете разчупиха кръга си достатъчно, така че Маги видя един мъж да се свлича от гърба на бял кон.

И той беше покрит с… Или по-скоро беше мокър…? Замръзнала, Маги пристъпи напред, без да е съвсем сигурна дали може да вярва на собствените си очи и това, което си мислеше, че вижда.

Конят беше спрял и ездачът погледна своя леърд така, сякаш го боли стомаха. Когато се изправи на стремената, издаде странен пляскащ звук и след като прескочи с крак, за да слезе от коня, спускането му беше маркирано с преливаща се цветна пътека. Той изджвака пътя си до МакДъглас, а около главата му кръжаха мухи и други насекоми.

Лицето на ездача помръкна, когато изръмжа:

— Тия женоря ме заляха с мед от главата до петите. Казаха, че следващият от нас, който се приближи до вратата, ще бъде накиснат в зеле.

Маги покри устата си с ръка, за да не се разсмее.

Роби МакДъглас изруга.

— Каза ли й, че идваш с мир?

— Да, милорд. Милейди отвърна, че няма да има примирие докато не види теб и Локлан МакАлистър един до друг пред портата.

Проклятието, което изрече Роби МакДъглас можеше да засрами предците му.

— Милорд — изрече Брейдън внезапно.

Маги се вледени и го погледна втрещено. Какво си мислеше той?

Сърцето й започна да препуска още по-бясно от преди, докато гледаше в зашеметено мълчание как Брейдън скъсява краткото разстояние между тях и се изправя лице в лице със смъртния враг на рода си.

Как, за Бога, можеше да е толкова спокоен и непоколебим, докато единственото нещо, което тя можеше да направи, е да не припадне?

Роби МакДъглас обърна враждебния си поглед към Брейдън.

— Не те познавам.

Тишината беше оглушителна.

Брейдън кимна на Роби МакДъглас — на мъжа, който се беше заклел в меча си да прати него и братята му в гроба.

Брейдън не можеше да повярва, че прави това. Трябваше да има специално място в ада за такива глупаци като него. Само се молеше да

има още няколко години преди да разбере дали това е така или не.

В същото време трябваше да намери начин да сложи край на тази вражда преди тримата да бъдат заклани от мъжете или направени на зелници от жените.

— Не — отвърна Брейдън с равен тон, надявайки се да разсее страха и недоверието на леърда. — Не ме познаваш. Просто минавам оттук, но мисля, че мога да ви помогна в тази ситуация.

Брейдън устоя на желанието да изсумти на собствените си думи.

Как, за Бога, беше успял да се накисне така?

Света Дева Марио — помисли си Брейдън, не можеш ли да си държиш устата затворена поне за минута? Защо винаги набутваш себе си в центъра на битката?

Очите на Роби МакДъглас отразиха собствените му съмнения, че новодошлият може да справи с положението.

— Можеш ли, момченце? И как точно ще направиш това?

— Бих искал аз и братята ми да се опитаме да поговорим с жените.

Мъжете избухнаха в смях, а някой от тях открито започнаха да се подиграват.

Мъжът, покрит целия с мед, изгледа невярващо Брейдън.

— Искаш да изглеждаш като мен ли?

Брейдън сви рамене.

— Има и по-лоши неща от това да бъда накиснат в мед, случвало ми се е да ме замерят доста по-твърди от зеле неща. Но мисля, че с братята ми ще успеем да убедим жените да се вслушат в разума.

Смеейки се, Роби МакДъглас сложи ръце на бедрата си и поклати глава.

— Щом си изгубил ума си и искаш да опиташ, то аз ще се насладя на гледката на злощастната ви съдба.

Брейдън кимна и поведе Маги и Син.

— Добре — прошепна той на Маги, докато вървяха бавно към вратите на замъка. — Това е единственият ти шанс. Трябва да накараш лейди МакДъглас да те изслуша.

— Ако тя не го направи?

Той размени решителен поглед със Син.

— Тогава се надявам да ми простиш, това, което ще трябва да направя, за да сложа край на враждата.

Мъчителният израз, изписан на лицето й разкъса сърцето му. Не искаше да добавя още грижи към тревогите й, но бяха стигнали твърде далеч, за да се върнат назад. Тя трябваше да успее.

11

Когато се доближиха до портата на замъка, няколко зелки полетяха към главата на Брейдън.

Той едва успя да се прикрие. Една възрастна жена, която ги беше запратила извика от мястото си на стената.

— Вече ви казахме, че мъжете ко…

— Спрете!

Маги разпозна гласа на Сиана МакДъглас. Господарката се взираше надолу в тях, сякаш цяла вечност. След една дълга минута, тя напусна мястото си на стената и Маги можеше да чуе тракането на обувките й, по дървените стъпала от другата страна.

Няколко секунди по-късно се чу шум от дрънчене и стържене на ключалка, след което една малка врата отстрани на главната порта се отвори, за да разкрие главата на красива жена, с година или две по-възрастна от Маги. Господарката на МакДъглас изглеждаше като ангел, със златните си къдрици, сплетени около главата й. Черно-синият раиран плейд, който носеше, караше нежната й кожа да изглежда кремава, а очите й сияйни.

— Маги, това ти ли си? — попита Сиана МакДъглас.

— Да — отвърна Маги, — може ли да влезем?

— Да — съгласи се Сиана и отстъпи на безопасно разстояние от вътрешната страна на стената.

Жена на около четиридесет години, която държеше метлата си като меч, отвори портата само колкото да може Маги и придружителите й да влязат и веднага след като те се вмъкнаха тя я затръшна и заключи.

Сиана пристъпи напред и взе ръката на Маги в своята. Бузите й бяха почервенели, а очите й блестяха от щастие.

— Приключили се? — попита тя.

Маги поклати глава.

— Не и става още по-лошо. Мъжете от моя клан са готови да убият Локлан, ако той не се справи с това, а той отказва да го разреши,

освен, ако твоят съпруг не спре да преследва живота на братята му.

Дамата пусна ръката на Маги и цялото щастие изчезна от лицето й.

— Света Дево — въздъхна Сиана, — какво ще правим тогава?

— Не знам — прошепна Маги, — уморих се от толкова кръвопролития, но се страхувам, че този път мъжете ни победиха.

— Милейди? — повика я Брейдън, привличайки вниманието им към себе си. — Знаете ли за нещо, което може да принуди съпруга ви да се откаже от тази вражда?

Лицето на Сиана стана студено и ядосано.

— Не. Той обичаше тази дяволска жена повече от всичко останало.

— Тогава защо се е оженил за теб? — попита Маги, но веднага съжали за глупавия си въпрос.

Въпреки това Сиана не изглеждаше ни най-малко изненадана от него. И когато отговори, гласа й беше напълно лишен от емоции.

— Заради парите ми и защото майка му настояваше да си вземе жена.

— Майка му? — попита Брейдън — Тя тук ли е?

— Стоя точно зад теб, паленце и държа дръжката на метлата готова да те поваля, ако помръднеш към някоя от нас. — Тя му хвърли един преценяващ поглед. — И не мисли, че съм толкова стара, за да не помня какво има наум един млад самец като теб.

Брейдън се обърна бавно, за да погледне жената, която ги беше пуснала да влязат вътре.

Агнес МакДъглас изглеждаше по-млада за годините си.

Нейната ягодоворуса коса имаше само няколко сиви кичура и сините й очи бяха дръзки и изпълнени с живот, което правеше жената да изглежда два пъти по-млада от годините си.

Тя постави дръжката на земята и я задържа като войник копие, а лявата си ръка сложи на кръста и му хвърли един изучаващ поглед.

— Казах на моя Роби, че тази жена е змия, още когато видях за първи път блуждаещите й очи. Знаех, че не е добра. Но той не искаше да ме слуша. Желаеше да я има, въпреки предупрежденията ми.

Маги пристъпи напред.

— Има ли нещо, което може да го накара…

Агнес поклати глава преди Маги да довърши.

— Тя отрови моето момче с тези нейни постоянни сръдни.

Лицето на Сиана се бе превърнало в камък.

— Сега аз нося детето му и няма да му дам живот, освен ако съпруга ми не престане да мечтае за тази жена. Син изсумтя.

— Мога ли да отбележа милейди, че се съмнявам да имате избор, когато трябва да родите детето си?

Сиана му хвърли смразяващ поглед.

Син просто й се усмихна в отговор.

— Чакайте! — прекъсна ги Маги — Мисля, че имам план.

Брейдън потръпна при думите й. Господ да ги пази сега, той познаваше твърде добре Маги и плановете й.

Ако имаше поне малко разум, щеше да се върне обратно в Англия и да вземе и Син със себе си.

Той огледа жените, които ги заобикаляха. Всички погледи бяха втренчени в Маги и червата му се стегнаха още повече. Те бяха готови да я слушат.

Разбира се, че щяха да са. Те не знаеха в какво се забъркват.

Но той знаеше.

— Брат ми Ангъс често използваше едни думи — каза им Маги. — Не знаеш какво притежаваш, докато не го загубиш.

Вратът на Брейдън почервеня и някакво вътрешно предчувствие го караше да я сграбчи и да побегне обратно към вкъщи толкова бързо, колкото го държаха краката.

Но по дяволите, глупака му с глупак не помръдваше.

— Е — продължи Маги — мисля, че знам на чин да покажем на Роби МакДъглас точно това, което има и да проверим дали то означава нещо за него.

Веднъж, след като плановете за утрешния ден бяха изготвени, Агнес и Сиана отведоха Маги, Син и Брейдън в замъка, за да се нахранят и да приключат с подготовката. Маги остана достатъчно дълго, за да се увери, че всичко е готово, показвайки най-доброто си хладнокръвие. За разлика от мъжете тя не искаше да яде. Не и когато стомахът й беше вързан на възел и я преследваха множество съмнения.

Нуждаеше се от глътка свеж въздух и малко време насаме, за да помисли. Време, през което никой не можеше да види несигурността, която разкъсваше самообладанието й и я оставяше уязвима и уплашена. Маги излезе от главната кула на замъка и спря на върха на

стълбите, за да огледа двора. Имаше слаба светлина и жените на бойниците бяха прекратили нападките си към мъжете, за да вечерят и да поклюкарстват една с друга.

Никой не й обърна внимание, когато слезе по стълбите и се заразхожда безцелно в тъмния двор.

„В какво се забърках?“, питаше се Маги.

Вярно и тримата все още бяха живи, но имаше още много да се свърши, преди да се почувства победител. В края на краищата всичко зависеше от това дали МакДъглас се интересуваше какво ще се случи с жена му.

Ако той не…

Маги потрепери и наметна карирания шал около раменете си.

Завъртя се настрани и една тъмна сянка привлече вниманието й. Тя спря и обърна глава, за да се вгледа.

Първо си помисли, че си въобразява, но очертанията на едно тяло бяха твърде ясни. Някой се спотайваше там и освен ако инстинктите й не грешаха, сянката я наблюдаваше.

Мръщейки се, тя направи крачка напред, за да погледне малко по-внимателно своя призрак. Сянката отстъпи назад от лунната светлина и от възможността Маги да я види ясно. Тя изчака няколко мига, но сянката не изглеждаше много голяма и опасна.

В крайна сметка любопитството надделя над страха й.

Решена да научи, кой я наблюдава и защо, Маги се доближи до фигурата, за да открие едно седемгодишно момче, което се опитваше да й избяга.

Лицето му издаваше страх и той се оглеждаше, за да намери начин да избяга.

— Всичко е наред — каза му Маги нежно, облекчена да открие, че е момче, а не някой злонамерен мъж.

Нямаше съмнение, че момчето беше гладно и търсеше храна или майка си.

— Не искам да те нараня.

Тя все още не можеше да види ясно чертите му, но можеше да различи контурите на слабичката му фигура и тясното му личице. За няколко секунди остана спокойна, докато то я изучаваше. От извивката на устните му, върху която падаше сянка, тя можеше да предположи, че той се нуждаеше от нея по някакъв начин.

— Ти онази мома от рода МакАлистър ли си? — попита той колебливо. — Бяха ми казали чи им’ла къса коса.

— Да, аз съм.

Маги чу облекчената му въздишка.

Твърде късно си спомни думите на Роби МакДъглас за главата й. И наградата за онзи, който му я занесе на поднос. Възможно ли беше момчето да е тук за това? Изглеждаше малко вероятно, но защо иначе ще иска да я намери?

— Моето име е Конър.

Маги се усмихна. Колко сладко. Името му беше като на дървеното конче, което Брейдън й беше подарил преди много години.

— И какво желаеш от мен, Конър?

Момчето пристъпи в кръга лунна светлина, където Маги най-после можеше да го види. Дъхът направо заседна в гърлото й, никога не беше виждала по-идеално копие на Брейдън. Черната коса на хлапето стърчеше и се нуждаеше от сресване. Високата му, върлинеста фигура се нуждаеше от охранване, но тези очи…

Тя би познала навсякъде тези зеленикавокафяви очи. Но докато очите на Брейдън излъчваха закачливост и нежност, тези на момчето бяха твърди и измъчени. Беше ядосано и наранено.

— Искам да ме заведеш у дома — каза то.

Гърдите на Маги се стегнаха още повече при тази молба.

— У дома ли? — попита тя, молейки се това да е просто съвпадение. Може би, той беше далечен братовчед на Брейдън. Може би МакДъглас го бяха отвлекли, мислейки си да го използват срещу някой друг от мъжете в клана МакАлистър.

Умът й се опитваше да намери всякакво друго обяснение, освен очевидното.

— Да — отговори Конър. — Аз съм едно от техните копелета. Майка ми каза, че татко ми е бил МакАлистър и аз искам да отида в техния замък, за да се срещна със семейството си.

Главата й се замая, когато чу това обяснение на най-лошия си страх. Брейдън имаше син. Един син, от чийто вид можеше да съди, че е бил сериозно пренебрегнат. В този миг й се прииска да нахлуе в замъка и да извие врата на мъжа. Как смееше Брейдън да не поеме отговорност за действията си!

О, само почакай, Брейдън — помисли си тя — *ще си платиш за това.*

— А, къде е майка ти? — попита Маги.

Конър погледна встрани и очите му станаха още по-гневни от преди.

— Тя умря преди две лета. Аз останах със сестра й, но тя каза, че не иска някакви си копелета, които не правят това, което им се заповяда. Помислих си, след като си тук, дали не бих могъл да ти платя, за да ме вземеш с теб на връщане.

Конър пристъпи напред и протегна малката си вълнинеста ръчичка, за да й покаже едно стъклено топче, блестящо камъче и едно парче овъглено сребро, което завъртя, за да й даде възможност, да го разгледа.

— Знам, че не е много — каза той — Но само това имам. Ако ме заведеш вкъщи при тях, ще ти дам всичко и се кълна, че ще намеря работа, за да платя както трябва, задет' се занимаваш с мен.

Очите й се напълниха със сълзи, когато погледна протегнатата му ръка.

Как е възможно някой да е толкова студен, че да изостави такова мило дете? Беше очевидно, че е добро хлапе. Въпреки гнева си той беше уважителен и честен.

Маги приклекна срещу него и погледна към отплатата му.

— Какво хубаво съкровище си имаш тук.

Той кимна тържествено, като опипа стъкленото си топче.

— Това е било част от шнолата на майка ми. Беше паднало и аз исках да й го оправя, но тя умря, преди да спечеля достатъчно, за да платя на ковача да го поправи.

После докосна камъчето.

— Това взех от нашата къща, когато бях малко момче и ми казаха, че повече не мога да живея там.

И накрая докосна парчето сребро.

— Това беше пръстена, който баща ми е подарил на майка ми. Чичо ми се опита да го разтопи, но аз го грабнах от огъня, когато не гледаше и го скрих.

Той протегна ръка към нея и й предложи всичко, което имаше на този свят.

Преглъщайки сълзите си, Маги взе ръката му в своите две и я сви заедно със съкровищата му.

— Това е твърде щедро за мен, за да го взема.

Тя свали плаща от раменете си и го загърна с него.

— Не е нужно да ми плащаш, Конър. За мен ще бъде чест да те отведа оттук.

Щастие озари очите му, преди подозрението да помрачи погледа му.

— Какво искаш от мен тогава?

— Нищо.

Той я погледна с насмешка.

— Хората не правят добри неща за нищо. Винаги искат нещо в замяна.

Господи, момчето звучеше точно като Син, когато й говореше резервирано. Какви ли неща са му се случили, за да го направят толкова недоверчив на такава ранна възраст?

Тя се протегна и приглади един кичур от стърчащата коса на челото му, после сложи ръка на студената, му буза.

— Не всички хора са такива.

Той все още я гледаше подозрително. Маги се изчерви и протегна ръка, за да хване неговата.

— Ял ли си нещо?

Конър се поколеба, преди да поеме ръката й.

— Жените няма да ми позволят да ям нищо ’щот съм мъж.

Тя стисна ръката му по-силно, докато минаваха през двора. Хлапето беше още далече от това да е мъж, въпреки че действията му бяха като на възрастен. Ох, само веднъж да се докопа до леля му и чичо му щеше да даде и на двамата да се разберат!

Как е възможно някой да е толкова жесток, след като беше очевидно, че момчето има добро сърце?

— Ела с мен — каза тя нежно, — и аз ще се погрижа да те нахраня.

Конър се закова на място, когато тя го поведе към замъка.

— Не — каза той — ако леля ми ме види, със сигурност ще ме бие.

Само да опита! Маги беше в такова настроение, че жената нямаше никакъв шанс. Но беше ясно, че момчето е видяло достатъчно

насилие в живота си.

Сега то се нуждаеше от закрила и тя щеше да го пази независимо как.

— Тогава аз ще направя така, че тя да не те види.

Маги задържа вледенените му ръце в своите, когато смени посоката и го въведа в замъка през задните стъпала до малката стая, която Сиана й беше дала за през нощта.

Беше доста мразовита вечер, за да остане навън, а бедният Конър беше бос и облечен в жълтеникавосин плейд, който беше заприличал на дрипа. На Маги и беше невъзможно дори да си представи безсърдечието на леля му и чичо му. Никога не би могла да се отнесе с едно дете по този начин и още повече с някой, който й е роднина.

Маги отвори вратата на стаята си.

— Конър, дали майка ти някога е казала на баща ти за теб? — попита Маги, когато влезе в стаята, за да запали свещите на малката масичка пред огнището. Той се спря на вратата.

Маги видя как очите му се разтвориха широко, после се стрелнаха през стаята, за да видят разгарящия се огън, голямото легло, малката масичка и стол и топлите завивки. Той премигна неспособен да повярва, че тя го кани в такъв лукс.

Бързо се доближи до огъня и протегна слабите си ръчички, за да усети топлината му.

— Тя ми каза, че е отишла при него, за да му каже за мен, но когато е пристигнала в замъка, го е видяла там с красива девойка.

Конър се наведе към нея и изрече, следващите думи с приглушен шепот сякаш и споделяше някаква тайна.

— Тя каза, че те са се целували.

После се изправи и изрецитира останалото, което неговата майка беше набивала в главата му стотици пъти.

— Каза, че тогава е разбрала, че всички любовни думи, които той й е казал са били лъжа. Че всички мъже са лъжци и нищожества и ако Господ е бил наистина милостив, съм щял да се родя момиче като нея, а не още един мъж, пратен да разбие сърцето й.

Сърцето на Маги се сви при тези думи, думи, които бяха изречени спокойно, с тихо примирение. Неспособна да стои права тя падна на колене и прегърна силно момчето. В първия миг то се сви и започна да се дърпа, но тя го притисна още по-силно към себе си и

отказа да го пусне. Детето се нуждаеше от любов. Нуждаеше от прегръдка и тя нямаше да загуби нито минута повече, без да му я даде.

За нейна изненада, той колебливо я прегърна със слабичките си, малки ръце и положи глава на рамото й.

— Знаеш ли, Конър, Бог е милостив и е направил чудо като е позволил да се родиш момче.

Той не отговори нищо, но тя можеше да почувства горещите му сълзи, които мокреха врата й.

Маги притисна главата му към рамото си и го залюля в прегръдката си, като го държеше толкова здраво, колкото можеше.

В този миг разбра какво щеше да направи на мястото на Айлийн. Никога нямаше позволи Син да бъде изолиран или да бъде отведен от враговете на баща му. Не можеше да си представи и да остави това дете да страда дори още един ден.

Не знаеше как Брейдън ще реагира на съществуването на Конър, но беше наясно какво трябва да направи.

— Знаеш ли, Конър — прошепна тя докато го люлееше — ако не искаш да останеш с твоето семейство, заедно със снаха ми Кейт имаме малка ферма. Тя има две малки деца, момченце и момиченце. Мислех си, че те може да се нуждаят от братовчед, който да ги наглежда.

Той отдръпна глава назад, за да я погледне.

Тя се усмихна и приглади косата му, сложи ръка на нежната му буза, докато му обясняваше какво има предвид.

— Мислех си, че ако предпочиташ, можеш да дойдеш да живееш с нас.

Намръщеното му изражение се превърна в невярващо, после очите му заблестяха.

— Ще имам семейство?

Маги кимна.

— Да. Това, което искаш да имаш, а също и майка, която те обича. Да не говорим, че тя прави и най-добрите торти от бъз, които някога си опитвал.

За първи път го видя да се усмихва. Очите й отново се насълзиха, тя се протегна и докосна дълбоките трапчинки, с което развали усмивката му.

— Обещавам, да бъда добро момче и да ям само толкова, колкото ми даваш. Никога няма да си искам допълнително.

— Можеш да ядеш толкова колкото си поискаш.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Урааа! — извика той, после бързо се сви и сложи ръка на устата си, като я погледна колебливо. — Извинявай за това.

— Нямам нищо против шума — каза Маги — Израснала съм с шест момчета и те винаги се ритаха и крещяха.

Тя се изправи на крака и разбърка косата му с ръка.

— Ще чакаш тук, докато ти донеса нещо за ядене.

Недоверието отново се върна в очите му, но не каза нищо, когато го остави.

Хиляди емоции я връхлетяха, когато мина по стълбите и бързо започна да събира храна върху една табла, след като каза на слугите, че иска да се храни сама. Никой не я попита нищо.

Веднъж, след като Маги натрупа достатъчно храна, за да напълни стомахчето на Конър, тя се върна обратно при него, като проклинаше безчувствените му роднини на всяка крачка.

Защо ли майката на Конър не беше казала на Брейдън въпреки всичко?

Маги не знаеше със сигурност, но предполагаше, че Брейдън ще прибере с удоволствие детето. А дори да не го направеше, Локлан със сигурност щеше да го стори.

Не съди майка му, Маги, каза си тя — това Господ сам ще направи.

Но беше трудно да се примири. Всъщност в този момент, не знаеше кого повече иска да набие — майката на Конър или Брейдън. Оставяйки таблата настрана за момент, тя отвори вратата на стаята си и видя Конър да седи на леглото. Той скочи от него ужасен да не би тя да му се кара и когато видя храната в ръцете й, отново възкликна.

Маги остави поставката на малката масичка до огъня и гледаше щастливо как той тъпче в устата си печено телешко, моркови, грах, лук и ябълки.

След като приключи с яденето, тя го сложи в леглото и го остави да сънува по-добри дни.

Той заспа веднага след като затвори очи. Маги се заслуша в лекото му дишане докато приглаждаше косата му с ръка.

— О, Брейдън — прошепна тя, питайки се как ще му каже, че е баща.

От една страна, можеше да го убие заради това, че е оставил момчето, но от друга страна, осъзнаваше, че е нямало как да знае за съществуването на Конър. Бедната му майка сигурно е нямала идея как е трябвало да постъпи и това, че е видяла как Брейдън се целува с друга, вероятно я е озлобило. Ако Маги беше на мястото на тази жена, щеше да стигне до Брейдън и така да се спречка с него докато не почне да отстъпва назад.

Но такава беше тя, а не бедната жена, на която са разбили сърцето.

Изведнъж се разтрепери, когато се замисли за самата себе си. Какво щеше да стане, ако и тя е бременна?

Отговорът беше прост.

— Ще го обичам толкова много колкото обичам и баща му — прошепна тя. И наистина щеше.

Точно както обичаше тази малка част от Брейдън, която похъркваше тихо в леглото й.

Какъвто бащата, такъв и синът.

Навеждайки се към него, тя го целуна леко по челото.

— Сладки сънища, миличко.

Зави го със завивката и тръгна да намери баща му.

Брейдън стоеше сам в залата. Всички останали бяха отишли да спят, за да се подготвят за утрешния ден.

Дори Син беше изчезнал изненадващо, карайки Брейдън да се чуди дали брат му най-накрая не е намерил някое шотландско девойче, което да му е по вкуса. Със сигурност имаше сред какво да избира. Това беше лошата страна, за първи път в живота си никоя от тях не го привличаше ни най-малко.

Брейдън изруга.

— Тя ме превърна в проклет евнух — промърмори той, докато допиваше последните глътки на ейла си.

После се сети за думите на Маги: предпочиташ греяно вино…

Отново изруга и се облегна на гърба на пейката. Как го правеше? Как беше прокарала път до добре защитеното му сърце?

Отново и отново можеше да я почувства срещу себе си. Да чуе шепота й в ухото си докато гърдите й се притискат в кожата му.

Затвореше ли очи си припомняше усещането.

Последва нова ругатня.

Можеше да я прогони от мислите си. Да.

— Брейдън?

Той почти подскочи от стола си, когато чу гласа й да идва зад него.

Обърна се и я видя да стои в сенките.

— Мислех си, че си в леглото.

— Не мога да заспя — отвърна, тя като се приближи. Спря до масата и се наведе през нея, така че да може да го вижда докато говореше.

Брейдън задържа погледа си върху чашата. Не смееше да погледне към тези дълбоки кехлибарени очи, защото щяха да го омагьосат и да забрави какво трябва или по-точно какво не трябва да прави с нея.

— Какво си намислила? — попита той с безгрижие, каквото изобщо не чувстваше.

— Мислех си за нещо, което ми каза по-рано днес.

Тя спря и точно, когато се канеше да продължи мисълта си, Брейдън направи грешката да я погледне.

Сърцето го заболя от объркването и тревогата, които видя в очите й. Тя гледаше пода пред стола му, а веждите й бяха смръщени.

— И какво беше то? — подтикна я да продължи той, въпреки вътрешния му глас, който го молеше да остави тази тема.

Маги погледна нагоре и го прониза с погледа си.

— Ти каза, че ще се радваш да имаш свое собствено семейство. Наистина ли го мислеше?

Гърлото му внезапно се стегна. Значи това се въртеше в ума й. Сега искаше да се омъжи за него. А той не можеше да го направи. Не трябваше да го прави.

— Хайде, Маги, недей да си мислиш…

— Не мисля да се омъжвам за теб — каза тя остро. — Аз не съм жена за теб и ние и двамата го знаем. Просто исках да знам дали мислиш това, което каза. Искаш ли деца?

Той не можеше да си представи защо тя го пита подобно нещо.

Без да го желае, образът на едно дете се промъкна в ума му. Дете с гъстите къдрави коси на майка си и ясния лешников поглед на баща

си. Можеше да види образите на детето толкова ясно в ума си и да чуе смеха му, докато то тича, сякаш бяха истински.

Най-лошото беше, че образа представляваше желанието на сърцето му да направи това дете реалност.

— Не! — изрева той, в желанието си да изтрие образите в главата си колкото се може по-бързо.

Маги пребледня.

— Разбирам — отвърна тя тихо, после се отблъсна от масата. И него.

Брейдън се протегна, за да хване, ръката й и да я обърне към себе си.

— Маги, чакай, не мислех това!

— Да, мислеше го — отвърна тя и издърпа ръката си далеч от него. — Чух страстният ти отказ, който беше твърде красноречив.

— Това не беше насочено към твоя въпрос. — Беше насочено срещу собствените му безумни желания.

— Тогава отговор на какво беше?

Брейдън отвори уста, за да отговори, но после бързо я затвори. Не смееше да й каже истината. Щеше да я нарани дори повече, като знаеше, че това, което го тревожи, бе мисълта те да са свързани завинаги с едно дете.

Никога нямаше да я нарани по този начин.

— Аз… — мъчеше се да измисли нещо. Нещо, което да й каже, за да спаси чувствата й и което да не е пълна лъжа.

Но не можеше да измисли нищо. Трябваше да й каже истината или да я излъже.

Така че за първи път в живота си той я излъга.

— Не, не искам деца.

— Защо?

Отново видя образа на малкото момиченце в мислите си.

Затваряйки очи, Брейдън изтърси критиките, за които редовно беше наказван от Локлан.

— Правят бели и са мръсни.

Маги го зяпна.

— Те са деца, Брейдън. Със сигурност мога да заявя, че и ти не си бил много чист в ранните си години.

— Но никого не съм хапал.

Бузите й почервеняха, когато го погледна.

— Това е жалко и аз никога не съм те хапала силно.

Тя се отдръпна настрани. Без да мисли, Брейдън я улови в ръцете си и я наклони назад.

— Не си тръгвай от мен ядосана.

— Дай ми една причина да не го направя.

Опита се да измисли за нещо. Но не успя. В действителност, всичко, което можеше да направи беше да гледа с копнеж влажните й устни и да си припомня вкуса им.

Без да се замисля, той се протегна и улови лицето и в ръка. Гневът беше накарал очите й да изглеждат черни.

— Брейдън…

Тя така и не получи възможността да довърши. Брейдън я придърпа към себе си и запечата устните й със своите. О, тя имаше такъв прекрасен вкус! Можеше да усети дъха й с езика си и да вдиша сладкото й, женствено ухание.

Тя го прелъстяваше по начин, по който никоя жена не беше успяла досега. Караше го да се чувства благороден. Внимателен. Всемогъщ.

Маги беше видяла в него неща, които той дори не подозираше, че съществуват. По-лошото беше, че искаше да е мъжът, когото тя бе видяла.

— Маги — промърмори той, когато я придърпа в обятията си.

Тя знаеше, че трябва да се съпротивлява. Знаеше, че вероятно трябва да го мрази. Но не можеше. Въпреки грешките и миналото му, тя го обичаше. И винаги щеше да го обича.

И така тя се остави на магическата му сила. Позволи му да я завладее и да я, отведе, където поиска.

И точно сега се нуждаеше от него, желаеше го повече, отколкото преди. Той прокара ръка по гърба й, карайки я да потръпне от докосването му по кожата й. Маги задълбочи целувката им още повече, като хапеше и облизваше устните му с езика си, докато се опитваше да овладее сгорещеното си тяло, което жадуваше за неговото.

Брейдън стоеше изправен заедно с нея, след което бавно положи гърба й върху масата. Докосването му я изгаряше, той развърза връзките на ризата й, за да освободи едната й гърда за докосванията си.

Ръката му пое меката заобленост в шепата си и разпали желанието й, докато устните му оставяха следа по врата й.

Маги зарови пръстите си в косата му и изстена, обзета от желание.

Той смъкна главата си надолу, за да поеме зърното й с устни. Маги простена при докосването му, а тялото й се възпламени. Никога досега не бе била толкова разгорещена. Брейдън за момент спря с изтънченото изтезание над тялото й.

— Кажи ми какво искаш от мен? — попита той, а гласът му беше плътен и дрезгав от обзелото го желание.

— Теб — промърмори тя, протягайки се към него. — Искам да правиш любов с мен, Брейдън.

Той потръпна при тази нейна молба. Неспособен да откаже на нито един от двамата, той вдигна плейда си и проникна целия в нея.

Простенаха едновременно. Гърдите й се бяха открили над развързаната й риза, а тя самата се гърчеше на масата под него. Брейдън наведе глава и целуна устните й със своите докато проникваше още по-дълбоко в нея.

Маги обви ръце около врата му и надигна ханша си, за да посрещне тласъците му. Движеха се един срещу друг силно и бързо, обхванати от потисканото с години желание.

Брейдън беше чакал цял живот за жена, която можеше да види в него нещо повече от красиво лице и богата кесия. В очите на Маги той беше мъж. Човешко същество с чувства и желания, също както нейните.

И в този момент, той осъзна най-ужасяващото нещо от всички. Беше се влюбил в нея.

Напълно, глупаво и безрезервно.

Само тя беше поискала непокорното му сърце. И той трепереше от страх и се учудваше на страните чувства, които предизвикваше в него. Светците да го пазят, но наистина беше изгубен.

Маги се изви към него, после замръзна и се разтрепери в ръцете му, когато освобождението й я заля.

Брейдън ускори тласъците си и после бързо достигна до своето собствено кътче от рая, когато се изля дълбоко в нея.

Маги лежеше на масата, а тялото й още усещаше пулсациите на освобождението. А Брейдън трепереше все още между краката й,

когато тя се изправи и го целуна.

Целувката му беше дълбока и страстна и за нейно изумление, той започна отново да се възбужда.

— Не съм приключил с теб — промърмори той във врата й. — Кажи, че ще останеш с мен тази нощ.

— Ще остана с теб.

Брейдън излезе от нея и я вдигна на ръце. Понесе я по стълбите и се качи в стаята си.

Затвори вратата с петата си и не я пусна докато не стигна до леглото.

Внимателно я положи върху завивките и свали дрехите от тялото й.

Маги бързо се изправи на колене и го отърва от собствената му риза, плейда и ботушите му. Можеше да го види само на светлината на огъня, но това беше достатъчно, за да се наслади на глада, който изпитваше към него. Тя се усмихна.

— Толкова си красив — каза му, спускайки ръка по голите му, мускулести гърди.

Той потръпна от докосването й.

— И ти, малко цветенце, ти също си много красива.

Тя се присмя на думите му.

— Какъв си лъжец само.

Той поклати глава, като я положи да легне по гръб на завивките. Хипнотизирана Маги гледаше как отблясъците на огъня играеха по бронзовата му кожа, когато той наведе глава и обсипа гърдите й с целувки. Неистово желание се зароди дълбоко в нея докато тялото й молеше за докосването му.

Той прокара ръце по бедрата и ханша й, а езикът му бавно и внимателно описваше кръгчета около дясното й зърно.

Главата на Маги се замая.

— Това ти харесва, нали? — попита той.

— Да — простена тя.

Когато той докосна с ръка центъра на женствеността й и започна да си играе с нежната плът, тя почувства как се изпълва с любов и привързаност.

— А това?

Не можеше да му отговори, всичко, което успяваше да направи бе да се извива под докосванията му, търсеща прекрасното усещане на пръстите му, което жигосваше тялото й отново и отново.

Брейдън се засмя, после сведе глава и замени пръстите си с устни.

Маги се изви надолу и зарови ръцете си в косите му докато той я даряваше с чисто удоволствие.

Повдигна дупето й с ръце и разтвори краката й по-широко, за да получи по-добър достъп до нея. Маги подпря крака на дюшека и се изви нагоре към търсещия му език.

Цялото й тяло трепереше от удоволствието, което я заливаше. Не можеше да понесе повече. Отдръпна се от него. Той изглеждаше изненадан, когато тя се изправи и го погледна.

— Мой ред е — каза тя, искайки да го дари със същото удоволствие, което той и беше доставил.

Брейдън се усмихна възхитен, когато тя се наведе напред застанала на четири крака.

О, изглеждаше невероятно в леглото му, късата й коса се беше накъдрила около лицето й докато го издърпваше, за да легне по гръб.

Вместо да го яхне през кръста, тя остана от дясната му страна. Взе ръката му в своята и я поднесе към устните си.

— Имаш такива прекрасни ръце — въздъхна тя, прокарвайки пръсти по кожата му. — Толкова силни и тъмни.

Маги постави пръста му в устата си и го погали с език. Брейдън изсъска от удоволствие, докато тя смучеше чувствителната плът. Наблюдаваше я с благоговение, как редува пръстите му един по един, дарявайки на всеки елин същото чувствено внимание на езика и зъбите си.

Докато тя си траеше с него, той протегна другата си ръка и обхвана гърдата й.

Маги простена и освободи ръката му, която той бързо постави върху другата й гърда. Тя му се усмихна и покри ръцете му със своите.

Тази гледка му достави удоволствие. Но не можеше да се сравни с очите й, тъмни и приканващи, докато го наблюдаваше как я гледа.

Тя беше толкова поразителна. Начинът, по който му се отдаваше, без свян и задръжки. Никога не бе срещал друга като нея и искаше още. Протегна се към нея.

Маги сграбчи ръката му и го попита:

— Трябва ли да я вържа?

Той се усмихна подло:

— Би ли?

Тя му се изсмя:

— Искаш ли да го направя?

— Трябва да кажа, че не ми се е случвало никога преди. Може би ще е интересно.

Тя го погледна учудено.

— Ще ми се довериш ли?

— Само ако обещаеш да ме развържеш, когато приключиш.

Очите й заблестяха подличко. Преди той да успее да се размисли, тя издърпа лентите от ризите им и завърза китките му за колоните на леглото.

Брейдън не можеше да повярва, че се е съгласил и все пак имаше нещо невероятно еротично във всичко това. Беше напълно уязвим пред нея. Нещо, което не му се бе случвало с никоя друга в живота му.

Маги погледна към Брейдън, който лежеше върху белите ленени чаршафи. Тъмната му кожа контрастираше с белия лен. Мускулите на ръцете му изглеждаха още по напрегнати, когато тя се намести до него.

— Само смяташ да ме гледаш ли? — попита той.

— За момента, да. — Защото той изглеждаше толкова съблазнителен, лежащ там, с разпилени тъмни коси върху възглавниците, напълно гол, топъл и извиващ се върху завивките.

Имаше толкова много места от тялото му, които мечтаеше да изследва. Силните мускули на врата му. Очертанията на корема му, които изпъкваха при всяко негово вдишване. Но реши да започне първо с бедрата му.

Да, тези силни тъмни крака сякаш бяха най-привлекателната част от тялото му. Е, те и задникът му. Маги се усмихна. Щеше да го вкуси целия преди нощта да е свършила.

Премествайки се към стъпалата му, тя се намести между отворените му крака и прокара ръка нагоре по прасците и към кръста му.

Брейдън стисна зъби, когато ноктите й нежно одраскаха плътта му. Погледна надолу към нея, когато тя наведе глава и започна да хапе плътта от вътрешната страна на бедрото му.

Нямаше болка само невероятно удоволствие. Никога не беше чувствал такова вълнение, когато езикът й нежно заигра около кожата му докато ръцете й го изучаваха.

Смеейки се тя вдигна поглед към него.

— Хмм — нехайно измърка, — къде би трябвало да се преместя после?

Чертаеше малки кръгчета с върха на пръста си върху бедрото му.

— Къде искаш да се преместиш после? — попита той.

Тя прехапа устни сякаш обмисляше въпроса му. Бързичко се премести до него и прокара пръст по очертанията на ухото му.

— Тук харесва ли ти?

— Да. — Той дишаше учестено сякаш по вените му течеше лава.

Тя се наведе напред и нежно погали ухото му с езика си.

Брейдън изсъска, а тялото му неволно трепна. Отново се беше върнал към живот, по-твърд дори от преди.

Тя спусна устните си надолу от ухото по челюстта му и изгори врата му с целувки. Брейдън се бореше с връзките, които го държаха.

— Искам да те докосна — каза той с глас, изпълнен с желание.

— Къде?

— Навсякъде.

Тя се засмя отново.

— Съжалявам, любов моя, но просто трябва да почакаш.

След това го възседна. Брейдън изви тялото си, така че тя се озова легнала по цялата дължина на торса му чак до кръста му.

— Убиваш ме! — простена той, желаейки отчаяно да я докосне, толкова, че едва понасяше всичко.

Маги се усмихна порочно на агонизиращия му тон, когато почувства как коремните му мускули потръпват под бедрата й. Гладът в очите му я изгори. Той надигна бедрата си и я изхвърли напред към гърдите си.

— Целуни ме, цветенце — заповяда той.

Тя го направи. Обви ръце около врата му и наклони устните му, за да срещнат нейните и го целуна с цялата страст, която притежаваше.

О, той имаше прекрасен вкус. Когато целувката им се задълбочи тя го почувства още по-твърд, притиснат до оголеното й бедро.

— Гладен си — каза тя като се отдръпна от устните му, за да погледне надолу към изпъкващата част от тялото му.

— Нямаш идея — отвърна той, останал без дъх.

Тя реши, че го е измъчвала достатъчно, затова се обърна и обви ръка около твърдата му мъжественост. Той целия потрепери.

— Това ти харесва, нали? — попита тя.

— Да.

Тя плъзгаше пръсти по твърдината му и нежно си играеше с него, а с другата си ръка приглади ивичката от косми, които започваха от пъпа му и стигаха до мъжествеността му. Той изръмжа и простена докато се гърчеше по-силно.

Маги се наслаждаваше на властта си.

Брейдън не можеше да мисли докато я наблюдаваше как го гледа. Погледът й беше изпълнен с любов и желание, което проникваше до дълбините на грешната му душа. Точно когато си мислеше, че няма да издържи повече, тя най-накрая се смили над него.

Очите й се замъглиха, когато се изправи над него и се плъзна върху мъжествеността му.

Той отпусна главата си назад и изръмжа, когато почувства стегнатата й плът около себе си. Отблъсквайки се нагоре той се плъзна в нея.

Никога не беше изпитвал нищо подобно, както когато го възседна. Усещането за тялото й плъзгащо се върху неговото, докато тя стенеше на ръба на върховно удоволствие. Изпита нужда да я почувства. Трябваше да я почувства.

Маги може би беше решила, че е достатъчно, след като му беше доставила невероятно удоволствие, затова развърза китките му.

С триумфално ръмжене Брейдън се изправи.

— Сега ти си моя — каза той игриво.

— Винаги съм била твоя — прошепна тя.

Преди да може да се замисли върху думите й той притисна гърба й към леглото, раздели бедрата й с коленете си и се гмурна в рая. Тя заби ноктите си в гърба му, когато той започна да се движи. Ускори ритъма на движенията си по-бързо и по-бързо, докато не помисли, че ще полудее.

Маги обви кръста му с крака и ръце, после отметна глава назад и изкрещя името му, когато достигна освобождението си.

Брейдън се засмя, докато продължаваше да се движи в нея.

— Точно така, Маги — шептеше той в ухото й. — Дръж ме. — В действителност, той не искаше никога да го пуска.

Тя го притискаше здраво към себе си и когато той достигна собственото си освобождение бе изцяло разтърсен.

Никога не беше срещал друга като нея. Брейдън остана да лежи, все още в нея, само за да усеща дъха й в ухото си. Гърдите й се притискаха в торса му и за първи път в живота си той не искаше да се отдръпне от нея. Ако беше възможно щеше да слее кожата си с нея и да остане така завинаги.

Да е вътре в нея беше вълшебно. Тялото му беше напълно задоволено, но той искаше още. Това беше най-странното и най-плашещото нещо, с което се беше сблъсквал.

Какво ли беше за нея? Тя беше магьосница.

Завъртайки се той я притисна към себе си. Тя се извърти към дясната му страна, притисна глава към рамото му и го прегърна с едната си ръка.

За около час лежаха, без да говорят, просто се оставиха на чувството да се усещат един друг, благодарни за времето, което можеха да споделят и ужасени от това, което утрешния ден вещаеше.

Маги заспа в утрините часове.

Брейдън остана буден заслушан в дишането й докато я държеше в прегръдките си. Това беше толкова вълшебен звук.

Маги… прошепна той в косите й, знаейки, че трябва да я напусне, когато деня свърши.

„Защо?“ — възрази разума му.

Нямам избор!

Тя го вълнуваше по начин, по какъвто никоя друга не беше. Докосването й го правеше слаб и ставаше безпомощен пред нея. Дълбоко в себе си, знаеше, че може да й даде всичко, което поиска от него.

А това беше нещо, което никога нямаше да стори.

Не, веднъж, след като този ден отмине, връзката им щеше да приключи. Той трябваше да се погрижи за това.

Галейки челото й с устни, Брейдън си позволи за един миг да усети вкуса и мириса й. Затвори очи и остави тези усещания да го обземат. Щеше да пази тези спомени до края на живота си.

И те щяха да го преследват и във вечността.

— Сбогом, любов моя — прошепна той.

Маги се събуди бавно от тихото похъркване на Брейдън. Все още не й се ставаше и затова се сгуши по-близо до него, докато не си спомни, че бедният Конър я чака в стаята й.

Изплашена, момчето да не си помисли, че го е изоставила, тя бързо се изправи и облече.

С последен поглед към голата, спяща фигура на Брейдън, обвита в кожи, тя се втурна навън и взе ябълки, хляб и чаша мляко за Конър.

Маги знаеше, че трябваше да каже на Брейдън за сина му миналата нощ, но просто не намери подходящ момент. Особено не и след начина, по който Брейдън бе реагирал, когато го попита за деца.

Не, трябваше да изчака докато е по-благоразположен към тази възможност. Последното нещо, от което се нуждаеше Конър, бе да знае, че баща му мрази самата идея да има деца. Момчето бе достатъчно наранено и тя нямаше да прибави още болка към изстрадалата му душа.

И все пак, един глас в главата й повтаряше непрестанно да каже на Брейдън за Конър. Той имаше право да знае.

Притиснала храната до гърдите си, Маги се опитваше да не мисли, за да не заплаче. И си беше обещала, че няма да плаче повече от необходимото.

Брейдън ще поеме по собствения си път, а тя…

Тя ще се грижи за Конър. Момчето щеше да е щастливо с нея. Много по-щастливо, отколкото с чичовците и баща си. В края на краищата те бяха ергени, които имаха малко познания за децата. Това, от което Конър се нуждаеше най-много, бе майчина любов.

Ако не можеше да даде любовта си на Брейдън, тогава щеше да се задоволи да обсипе с нея детето му.

Маги се върна в стаята си, точно когато момчето се разшава.

Конър все още не бе напълно разбуден и се сви, когато тя се изправи над леглото му.

— Ще издоя кравите — изхленчи той и вдигна ръка, за да предпази главата си.

— Това съм аз, Конър — каза тя нежно, поставяйки храната и млякото на масата. — И няма никакви крави за доене.

Той свали ръката си и примигна, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Донесох това за теб — каза тя, подавайки му парче хляб.

Той го изяде толкова бързо, че тя се изплаши да не се задави.

— По-бавно, момче, ще ти стане зле.

Той я послуша, но само за минута, преди да се нахвърли отново върху него, а след това се протегна за млякото и ябълките.

Усмихвайки се на възторга му, Маги разреши косата му.

— Искам да знаеш, че трябва да отида да се срещна с МакДъглас след малко, но възможно най-скоро…

— Не — възкликна той с парче ябълка в уста. Детето преглътна тежко и се взря в нея с разширени от ужас очи. — Не можеш да го направиш. Той ще те убие!

— Всичко е наред — увери го тя, желаейки думите й също така да успокоят и нея. — Той няма да ме нарани.

— Напротив, ще го направи.

— Няма — настоя тя, надявайки се това да е вярно. — Ще се справя. Но искам ти да останеш тук, докато не се върна. Можеш ли да го направиш?

Зеленикавокафявите му очи бяха пълни с резервираност, но той кимна.

— Ще се върнеш, нали?

— Да — каза тя, надявайки се това да не се окаже лъжа.

Маги неохотно го остави и се върна при баща му. Докато вървеше осъзна, че днес е денят, в който Юън ще освободи Локлан. Надяваше се той и братята й все още да са здрави и невредими.

Възможно най-внимателно, тя побутна Брейдън да се събуди.

— Брейдън — прошепна Маги и отмести косата от раменете му, преди да постави нежна целувка точно там, където малките косъмчета покриваха задната част на врата му. Ухапа леко плътта му със зъби. — Сутрин е.

Брейдън простена и се размърда леко, оголвайки единия си загорял крак пред жадния й поглед.

— Не може да е сутрин — промърмори той. — Аз тъкмо си легнах.

Маги се засмя, докато вдигаше кожата и се наслади на голия му гръб, който се откри пред погледа й. Можеше отново да го види в ума си, сякаш беше снощи. Невъздържан и напълно неин, гледайки я с полуотворени очи, докато го яздеше. Можеше да почувства силните му

ръце върху бедрата си да я тласкат, както и да усети топлия му дъх върху кожата си.

Дори сега тялото й пламтеше за него.

Но единственото, което можеше да направи в момента, бе да се фокусира изцяло върху задачата, която й предстоеше, както и върху онзи, който чакаше долу.

— Сутрин е — повтори тя, — а ние имаме среща с леърда.

Той простена отново, преди да се претърколи и да й покаже съвършеното си мъжествено тяло.

— Добре — каза Брейдън, като потърка лицето си с ръце. — Нека да се срещнем със създателя си, нали?

Страните й пламнаха, когато видя пълната му ерекция на сутрешната светлина.

Брейдън се засмя като забеляза къде се бе спрял погледът й.

— Какво да кажа? Дори в сънищата ми, ти ме преследваш.

Той се изправи и я притегли към себе си.

— Погрижи се за…

Внезапно почукване по вратата го прекъсна.

— Брейдън? — повика го Син от другата страна.

— Станал съм — извика Брейдън на брат си и после промърмори под нос: — И е вероятно да си остана така, ако продължаваш да блъскаш по вратата.

— Чакаме те — каза Син.

— Ще се видим долу.

Маги му се усмихна свенливо.

— Те чакат.

От израза на лицето му тя можеше да каже, че Брейдън едва потиска някакъв саркастичен отговор. Мърморейки под носа си, той неохотно напусна леглото.

Маги му помогна да се облече и след това, ръка за ръка те слязоха надолу по стълбите.

Знаеше, че трябваше да му каже за Конър, преди да тръгнат, но поради някаква причина не можа. Момчето бе отхвърляно достатъчно. Тя щеше да го вземе вкъщи със себе си и след няколко месеца или дори години, когато Брейдън бъде по-готов за това, щеше да му каже.

Когато стигнаха до подножието на стълби те, видя как жените се събират в голямата зала. Въпреки големия им брой беше толкова тихо,

че единственият звук, който Маги чуваше, бе биенето на сърцето в гърдите й.

Син се изправи от масата, където ядеше и ги посрещна на вратата.

— Сиана е в позиция — каза той. — Ще се уверя, че ще й бъде удобно до края на деня.

— Мислиш ли, че ще се получи? — попита Брейдън брат си.

Син сви рамене.

— Защо не? Никога не съм мислил, че ще стигнем толкова далече. Предполагам, че след час ще знаем със сигурност.

Брейдън погледна към Маги и стегна хватката си върху ръката й.

— Да, ще знаем.

Тогава Маги видя несигурност в очите му. Но се появи там само за миг, преди той да я прикрие.

12

Без да каже и дума повече, Брейдън я изведе от залата.

Отвън пред вратата, Агнес стоеше в дъното на стълбите, чакайки ги във вътрешния двор на замъка.

— Готова ли сте, милейди? — попита я Брейдън. Агнес кимна, а очите й бяха остри и лукави.

— Всички сме готови. И Господ да е на помощ на момчето ми, ако не реагира, както трябва. Може и да съм стара, но все още съм достатъчно пъргава, за да натупам задника му, ако засрами възпитанието си.

Маги се усмихна, макар че беше напълно ужасена.

С Брейдън между тях, тримата се насочиха към портата. Маги се прекръсти и прошепна тиха молитва за успех.

Жените, които стояха в редици на стените бавно отвориха портата.

Над мъжете внезапно настана тишина, когато се вторачиха в повдигащите се порти.

— Проклет да съм — каза Роби МакДъглас. Изражението на лицето му бе недоверчиво, когато пристъпи напред, за да ги посрещне на входа.

С невярваща усмивка той протегна ръка към Брейдън, който я пое и я разтърси отривисто.

— Как го направи, човече?

Брейдън сви рамене.

— Не беше трудно.

— Така ще кажеш — отвърна Роби.

Той срещна погледа на майка си и след това погледна зад тях.

— Къде е Сиана?

— Отиде си — отговори майка му преди Брейдън да може да каже това, което бяха планирали, за да го заблудят.

Роби прие новината като крал, който току-що бе останал без трон.

Усмивката изчезна от устните му и лицето на младия леърд се оцвети в яркочервено.

В очите му се разбушува ярост.

— Какво? — изрева Роби. — Какво искаш да кажеш с това? Къде е отишла?

Агнес сложи ръце на хълбоците си и застана пред сина си нападателно.

— Тя не можеше повече да понася хленченето ти за Айзабел. И кой би могъл да я вини? Изненадвам се, че остана с теб и толкова, колкото остана.

Роби се втренчи и в трима им, сякаш се колебаеше първо кого да разцепи на две.

Гневът му беше очевиден, а всеки мускул в тялото му се бе стегнал.

— Кога си тръгна?

— Снощи — каза майка му. — Когато тази сутрин отидох да я събудя, намерих това. — Тя му подаде сгънатото парче хартия, което бяха приготвили предишната вечер.

Роби го прочете с трепереши ръце. С яростно проклятие, той се обърна към мъжете си.

— Претърсете замъка — нареди им той. — Искам да се уверя, че това не е някоя от шегите на Сиана.

— Не е шега — каза майка му твърдо. — Тя те напусна.

Точно тогава Маги видя онова, което те искаха да видят. Болката изписана на лицето на Роби, безпокойството и загубата. Независимо дали го признаваше или не, него го беше грижа за съпругата му.

Тя се усмихна.

— Пригответе конете — извика Роби на мъжете си.

— Защо? — попита Брейдън. — Ако не те е грижа за нея…

Очите на МакДъглас пламнаха.

— Защо не я спря?

— Тя каза, че дори няма да ти липсва — Брейдън отговори с точните думи, които самата Сиана бе използвала, за да ги откаже от този план. — Каза, че нито веднъж не си я поглеждал, тъй като пред очите ти е само образът на Айзабел.

Роби трепна сякаш го бяха ударили.

— Искам си моята Сиана обратно! — каза той с дрезгав и болезнен глас. — И няма да спра да я търся, докато не я намеря.

Едно от младите момчета доведе оседлан кои на Роби, но когато той се засили да се качи, Брейдън го спря.

— Не е нужно.

Преди Брейдън да може да обясни, нечий вик разцепи въздуха.

Маги се обърна и видя да се издига дим от една от малките сгради във вътрешния двор. Отне й още цяла секунда, преди да осъзнае за коя сграда става дума.

Тази, в която Сиана бе отишла да се скрие.

Гърлото й се стегна и Маги погледна ужасено как огънят опустошава сградата.

— Брейдън — извика тя, но той вече бягаше натам.

— Мили Боже — задъха се майката на Роби. — Сиана!

— Сиана? — повтори Роби.

— Тя е там — каза Маги и след това се затича към сградата, а Роби я последва по петите.

Маги наблюдаваше изплашено как Брейдън се затича нагоре към горящата сграда, но един от мъжете го дръпна назад.

— Твърде късно е — мъжът надвика рева на огъня. — Няма начин тя все още да е жива в този пожар.

Маги се загледа в оранжевите и червени пламъци, които се извиваха през сградата и се извисяваха нагоре към синьото утринно небе. Не можеше да повярва на това, което вижда.

Как можа да се случи?

О, Боже, о, Боже, о, Боже, умът й се замая от страх и болка.

Сиана бе мъртва!

И вината беше изцяло нейна. Този план беше неин. Глупавият, ужасен план, заради който сега горката Сиана бе мъртва.

— Къде е брат ми? — попита Брейдън.

Покривайки устата си с ръце, Маги се обърна да погледне към Брейдън, докато той оглеждаше тълпата за Син.

Една жена, която стоеше до нея поклати глава.

— Англичанинът се втурна вътре, за да спаси дамата веднага след като огънят започна. — Младата жена извърна поглед, а очите й бяха тъжни и пълни с мъка. — Той не се върна.

Краката на Маги се подкосиха и за миг тя не можеше да диша.

Агонизиращият вик на Брейдън последва този на МакДъглас. Двамата паднаха на колене докато наблюдаваха безпомощно как огънят поглъща сградата, където бяха Син и Сиана.

Сълзи изпълниха очите на Маги. Не това бе планът. Сиана трябваше само да чака там, в случай че МакДъглас претърси замъка. Тя трябваше да излезе в минутата, в която съпругът й понечеше да тръгне, за да я търси.

Всичко е по моя вина!

Болка разкъса гърдите й. Никога не бе възнамерявала да нарани някого. Никога! Как щеше да живее със себе си след това?

— Брейдън — прошепна тя, поставяйки ръка на рамото му. — Толкова съжалявам. Маги бе разкъсана от агонията, която видя в очите му, когато той вдигна поглед към нея. Тя бе причинила това. Тя ги бе убила.

Защо, о защо бе започнала всичко това?

В този миг МакДъглас се обърна към тях с диво ръмжене. С присвити очи той погледна към тях, сякаш ги виждаше за първи път.

— Ти говориш с женски глас — каза Роби обвинително.

Дишането му се накъса и той бавно се изправи от земята до целия си извисяващ се ръст. МакДъглас тръгна към нея като лъв, дебнещ заек.

— Ти си оная кучка Маги, нали?

Маги не можеше да говори, когато ужасът я заля. С широко отворени очи, тя се запрепъва далеч от него.

С практикувано, смъртоносно спокойствие Роби МакДъглас извади дългия си меч от ножницата. Убийственият блясък в очите му разкриваше точно и ясно намерението му.

Той щеше да я убие.

Смазана от мъка, вина и страх, Маги се отдръпна.

Успя да направи само една-две стъпки, когато трепереще́те й крака се подкосиха, и се намери седнала на земята и неподвижна. Напълно парализирана и зашеметена, тя погледна безпомощно към него.

Със смъртоносно студено изражение, леърд МакДъглас се извиси над нея като планина и раменете му скриха слънцето и небето.

Той вдигна меча си с две ръце, за да го забие в нея.

Точно когато Маги бе сигурна, че ще я наръга в корема, друг меч проблесна, отбивайки този на МакДъглас.

Леърдът изруга и се обърна, за да се изправи пред яростния Брейдън.

С предизвикателни и заплашителни очи, Брейдън насочи меча си в гърлото на МакДъглас.

— Ще трябва първо да минеш през мен, за да стигнеш до нея.

— Искаш да умреш заради нея? — попита Роби.

— Да — каза Брейдън без колебание. Погледна към Маги и за първи път тя видя любовта в очите му. — Бих умрял за нея.

— Тогава умри — каза Роби, преди да блъсне Брейдън назад и да го нападне с меча си.

Брейдън умело отвърна на удара му.

Маги не можеше да помръдне, нито да диша, докато ги наблюдаваше. Брейдън очевидно имаше повече умения. МакДъглас се биеше смело, но нямаше съмнение кой ще излезе победител. А ако Брейдън убиеше МакДъглас, тя и Брейдън бяха мъртви със сигурност.

МакДъглас изви меча си към гърдите на Брейдън. Последният отскочи назад. Замахът му бе твърде голям и МакДъглас се препъна напред.

Брейдън притисна меча си към гърба на мъжа.

— Чакай!

Очите на Маги се разшириха, когато разпозна гласа на Син.

Но тя не смееше да отмести очите си от Брейдън, докато наблюдаваше в ням ужас предстоящия му удар.

Някак Брейдън спря острието си на сантиметри от гръбнака на Роби и го вдигна и отдалечи от своя опонент, точно навреме, за да го спаси от смъртоносен удар.

Маги издиша рязко, когато Брейдън се извърна от него.

Чак тогава тя погледна по посоката, от която Син се приближаваше към тях, придържайки лявата си ръка с дясната длан. Сиана вървеше до него. Двамата бяха покрити със сажди, дрехите им бяха разкъсани, а лицата зачервени, но те бяха живи!

МакДъглас се надигна от земята с щастлив вик и се втурна към жена си, крещейки името й.

Все още разтреперана, Маги се усмихна, когато двамата се прегърнаха. Беше красива гледка. МакДъглас грабна жена си в

прегръдката си и я целуна безмилостно.

Маги отмести поглед обратно към Брейдън. За нейна почуда, той не се бе затичал към Син.

Идваше към нея.

Очите му бяха пълни със загриженост, когато Брейдън протегна ръка към нея и й помогна да стане от земята. След това, за нейно още по-голямо учудване, той обви ръцете си толкова силно около тялото й, че тя се изплаши да не счупи ребрата й.

— Благодаря на Бога — прошепна той неведнъж в ухото й, докато просто я държеше близо до себе си.

Тогава тя разбра истината. Брейдън я обичаше. Той наистина я обичаше. Въпреки че не го бе казал, тя можеше да го почувства в стягането на прегръдката му, да го чуе в облекчението на гласа му, докато шепнеше името й.

В очите й се събраха сълзи и тя обви ръцете си около кръста му. Това беше много повече, отколкото някога се бе надявала. Във всичките си наивни мечти, бе копняла за това. А сега…

Чувстваше се сякаш тялото й крещи, лети или пее, или прави нещо чудотворно, за да отпразнува радостта й.

Брейдън я пусна и хвана лицето й в ръцете си, а след това я целуна настървено.

Маги усети как сълзите й се стичат по бузите.

— Доведете лечител!

Тревожният вик ги раздели и чак тогава Брейдън погледна към мястото, на което стоеше Син.

Брат му бе паднал.

Сиана държеше главата на Син в скута си, докато викаше за помощ. МакДъглас бе коленичил до него.

Брейдън се затича към Син, а Маги го последва.

Сърцето й блъскаше в гърдите и страхът я обзе отново, когато погледна надолу към Син. Той лежеше на дясната си страна, а лявата му ръка кървеше и бе изгорена.

— Какво се случи? — попита Брейдън, когато коленичи долу до Син.

— Той ме спаси — обясни Сиана. — В един момент просто си стоях там и местех някои неща, а в следващия пожарът започна. Мисля, че може да съм бутнала свещта с някой от чувалите. Не съм

сигурна. — Сълзи се стекоха по бузите й, когато Сиана погледна от Роби към Брейдън и после надолу към неподвижното тяло на Син. — Не знам какво се случи. Опитах се да изляза, но подгъва на дрехата ми беше затиснат. Не можех да помръдна, а огънят беше навсякъде. Помислих си, че ще умра, затова започнах да крещя. Последното нещо, което знам, е, че Син беше там. Той ме освободи, и точно когато напускахме стаята, една греда падна пред него.

Сиана бе с широко отворени очи и изглеждаше смаяна от всичко, което се бе случило.

— Той избута гредата и ни изведе навън. Мислех си, че е добре — каза тя задъхано. — Каза, че е добре. Изглеждаше добре.

— Той просто се срина на земята — довърши Роби вместо нея.

Лечителката дойде иззад тълпата и ги избута, докато преглеждаше тялото на Син.

— Трябва да го внесем вътре.

Роби нареди на мъжете си да помогнат внимателно за пренасянето на Син до леглото.

Брейдън наблюдаваше безпомощно как отвеждат брат му. Той погледна към Маги и почувства ужасяваща разкъсваща болка в сърцето си. Ако не я бе защитил, можеше да спаси брат си.

Беше избрал нейната безопасност пред тази на собствената му кръв.

Как бе могъл да направи такова нещо?

Защо не се бе затичал първо при Син? Син беше негов брат. Той бе този, който се предполагаше, че Брейдън трябва да пази.

Маги се протегна да го докосне, но Брейдън се отдръпна от нея. Не искаше да чувства дланта й върху ръката си. Не и сега. Не и преди да може да приеме решението, което бе взел. И цената, която бе възможно да плати като резултат от действията си.

— Брейдън? — обърна се тя към него.

— Трябва да се погрижа за Син — каза той игнориращо.

Маги се намръщи, когато Брейдън я остави да стои сама на двора. Нещо не беше наред. Брейдън беше толкова нежен, преди да види Син.

Какво се бе случило?

По-обезкуражена от всякога, тя ги последва вътре.

Когато стигна до стаята на Син на горния етаж, Брейдън й нареди да си върви.

— Нека да помогна — настоя тя.

— Вече направи достатъчно — каза Брейдън, а гласът му бе изострен от гняв, който тя не разбираше.

С натежало сърце, Маги се обърна и слезе долу, за да види Конър.

Час по-късно, Брейдън стоеше отстрани до леглото, докато лечителката бъркаше в глинената си стомна за пиявица. Когато се приближи към Син, очите му се отвориха рязко и той се протегна със здравата си ръка да спре старата жена да постави противното създание върху кожата му.

— Сложи това отвратително нещо върху мен, жено, и ще изтръгна сърцето ти.

— Но трябва да ти…

— Кървях напълно достатъчно, а и аз лично харесвам отровата в кръвта ми и нямам желание тя да ме напуска — каза Син язвително. — Брейдън, махни я от погледа ми.

Брейдън не възрази. Той направи това, което поиска брат му и след това се върна при леглото.

Лицето на Син беше бледо, но Брейдън можеше да види огъня на живота да гори ярко в черните му очи. Облекчението се разля по него, когато осъзна за първи път, откакто брат му беше паднал, че Син вече не е в опасност.

— Къде е Маги? — попита Син.

— Долу е.

Син изви вежда.

— Защо е долу, сама?

Брейдън безочливо игнорира въпроса.

— Помислих, че ще умреш.

Син се присмя на думите му, докато се размърдваше в леглото, но след това изруга и се сгърчи от болка. Изсвистявайки, той се вгледа в изгорената си ръка и изви устни.

— Ще е нужно нещо повече от малко огън, за да ме убие.

— Това не беше малко огън.

Син му хвърли развеселен поглед.

— Повярвай ми, братко, беше.

Не желаейки да спори по въпроса, Брейдън поклати глава.

— Не трябваше да те оставям.

Син го погледна намръщено с яростно изражение.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Трябваше да те накарам да дойдеш с мен отвън.

Изражението на Син крещеше: Да не си луд?

— Не съм някаква девойка, за да имам нужда малкият ми брат да ме защитава, Брейдън. В случай че не си забелязал, аз съм един от най-страховитите рицари в Англия и Светите земи. Не твоя флаг кара цели армии да отстъпват на мига, а моят.

— И все пак ти си моя кръв.

Син го прониза с дълбок, изучаващ поглед.

— Това няма нищо общо с мен, нали?

— Разбира се, че има — настоя Брейдън. — Ти си моя кръв, а аз защитавах Маги, докато трябваше да защитавам теб.

— Не, малки братко. Мъжът защитава тези, които имат най-голяма нужда. Тези, които не могат да се защитят сами.

— Но аз избрах нейния живот пред твоя.

Син наклони глава на една страна.

— След като и тя, и аз сме живи и здрави, не успявам да следвам логиката ти.

— Не си здрав. А и можеше да си мъртъв.

Син изсумтя.

— Аз съм просто леко изгорен. Уверявам те, че съм пострадвал много по-зле от това. Но Маги? Какво стана с нея?

Брейдън стисна и отпусна челюстта си, когато се замисли за събитията от тази сутрин. Отново и отново можеше да я види на земята, докато МакДъглас насочваше меча си към нея.

Ужасът, който изпита тогава и страхът в сърцето му за живота й, се бяха отпечатали завинаги в паметта му.

— Планът й проработи — прошепна Брейдън. — Но когато Роби видя огъня, се опита да я убие.

— И?

— Аз я спасих.

— Рискувал си живота си заради нея? — попита Син невярващо.

Брейдън кимна. Син се засмя.

— Проклет да съм, малки братко. Ти най-накрая си покосен от стрелата на Купидон.

— Не е смешно — сопна се Брейдън. — Аз съм безсилен срещу нея.

Онзи изучаващ поглед отново се втренчи в него.

— Така ли?

— Да — каза Брейдън с въздишка. — Един неин поглед и аз съм напълно погубен. Какво ще стане, ако някой ден тя ме накара да се отрека от кръвта си. Тогава какво?

— Ще тънеш в сладко блаженство, предполагам.

— Не си забавен.

Целият хумор се изпари от лицето на Син.

— Нито пък ти. Знаеш ли, Брейдън, научих се да не се доверявам на никого по принуда. Но ти…

Син не довърши изречението. Не се и налагаше. Брейдън знаеше какво имаше предвид брат му.

Брейдън никога не бе изпитвал предателство на собствения си гръб. Бе научил най-трудните уроци на живота само като гледаше братята си.

— Мислиш ли, че мога да й се доверя? — попита Брейдън.

— На това, не мога да отговоря. Единственият начин да разбереш, е да пробваш и да видиш.

— Ами ако на нея не може да се разчита?

Син въздъхна и поклати глава, сякаш му бе ядосан.

— Ти си по-силен от Киърън. Ще го преживееш. Но аз мисля малки братко, че ти пропускаш истинския въпрос. Ами ако на нея може да се разчита?

— Тогава съм маймунски задник.

Син се усмихна.

— Изглежда продължаваме да се връщаме към това, нали?

Брейдън се засмя. Син бе прав. Беше време да спре да бъде късоглед и да поеме риска.

През целия си живот се бе страхувал. Всички онези пъти, в които се бе мислил за силен, когато всъщност бе слаб и твърде уплашен, за да поеме някакъв риск.

Но Маги… Тя си заслужаваше.

Заслужаваше живота му, заслужаваше сърцето му. Заслужаваше всичко. И той нямаше да позволи на глупавите му страхове да ги разделят нито минута повече.

Брейдън щеше да я намери и след това да се ожени за нея.

— Пожелай ми късмет.

Син кимна.

— Късмет, братко.

Брейдън излетя от стаята, имайки нужда да намери Маги.

Той вземаше стълбите по две на веднъж, докато не влетя в препълнената зала, за да я намери. Там имате вероятно поне шестдесет човека, които се смееха и се осведомяваха за всички събития, случили се през последните няколко седмици.

Брейдън се огледа наоколо, но никъде не видя късата червеникавокафява коса на Маги или засмените и кехлибарени очи. Къде беше тя?

Той се отправи към вратата.

— Брейдън МакАлистър!

Викът на МакДъглас предизвика незабавно мълчание в залата и Брейдън замръзна на място.

Цялото му тяло се напрегна, когато се обърна към леърда, очаквайки най-лошото.

С неразгадаемо лице и ръце на хълбоците, Роби МакДъглас прекоси залата. Леърдът погледна Брейдън с присвити очи.

Нищо и никой не помръдна или издаде звук, докато двамата мъже се преценяваха един друг. Когато Роби посегна към него, Брейдън отстъпи назад, готов да нападне. Тогава за негова огромна изненада, мъжът обви ръце около него в братска прегръдка. Роби го плесна силно по гърба.

— Длъжник съм на теб и брат ти за това, че спасихте живота на жена ми и детето ми. От този ден нататък, МакДъглас ще бъдат съюзници на МакАлистър.

Брейдън примигна невярващо, когато силни викове изпълниха залата и заехтяха между каменните стени.

Мъжът не се опитваше да го убие? Той едва успя да приеме тази реалност.

Роби го удари още веднъж силно по рамото и отстъпи назад.

— Ти си добро момче. Пребори гнева ми и донесе мир на клановете ни. Наистина си роден за преговори.

През ума на Брейдън мина мисълта, че заслугата не беше негова. А на Маги. Но сега не беше подходящото време да противоречи на МакДъглас. Не и когато мирът бе толкова скоро скрепен.

— Благодаря ти.

Роби кимна.

— Вероятно търсиш Маги?

— Да.

— Беше отвън по-рано. Последно видях, че се беше отправила към конюшнята. Брейдън се смрази от чутото. Не, тя със сигурност не би…

О, кой заблуждаваше? Все пак си имаше работа с Маги.

Сякаш вече не бе тръгнала сама към дома си. Беше точно в неин стил да направи нещо такова.

Ужасен, той остави Роби и се затича толкова бързо, колкото краката го държаха. Ако беше направила нещо толкова глупаво, като да се върне в земите на МакАлистър сама, където онези крадци можеха да я намерят, сам щеше да я убие.

Целият разтреперан от страх, той отвори вратата на конюшнята и почти прегази едно малко дете.

— Извинявай — каза му той. — Търся…

Гласът на Брейдън заглъхна, когато погледна към момчето и видя себе си.

Брейдън замръзна, когато реалността се разби в него. Той бързо пресметна последния път, когато бе с жена от клана МакДъглас.

Беше точно около времето, когато враждата започна. Може би преди седем или осем години. Точно колкото възрастта на това момче. Той трепна.

Маги щеше да го убие! Умът му се вцепени и всичко, за което можеше да мисли, бе изражението на лицето й, когато разбере и ударът в слабините, който бе сигурен, че ще получи в същия миг, в който тя види момчето.

О, по дяволите, беше загазил. Детето го погледна предпазливо.

— Здравей — каза Брейдън, опитвайки се да не изплаши детето, докато вътрешно трепереше от ужас от това, което знаеше, че е направил. — Как се казваш?

— Конър — каза момчето. — Кой си ти?

Брейдън не знаеше как да му отговори.

Аз съм баща ти, просто не му изглеждаше като най-добрия начин да се представи на момчето, което, по всяка вероятност, щеше да го намрази до дън душа.

Така че, вместо това Брейдън смени темата.

— Къде са родителите ти?

Момчето сви рамене.

— Нямам такива. О, чакай! — каза той и очите му внезапно заблестяха. — Сега имам майка — той постави показалец на устните си, сякаш е в дълбок размисъл и се намръщи. — Но не мога да си спомня името й.

— Не знаеш името на майка си?

Момчето се почеса по носа.

— Истинската ми майка беше Фиа, но тя сега е с ангелите. А тази другата жена ще ме заведе у дома да живея с нея.

Фиа. Брейдън затърси в паметта си. Името му беше много познато, но изобщо не можеше да си и спомни. Но самият факт, че си припомни името толкова бързо, казваше достатъчно.

Мили Боже, това наистина бе синът му. Беше сигурен.

Той се бореше за въздух, когато емоциите преминаха през него: срам, щастие, вина, страх. Той изпита пълната гама човешки преживявания в рамките на няколко удара на сърцето.

— А баща ти? — попита Брейдън колебливо.

— Аз съм копеле — каза момчето, а гласът му бе пропит с гняв. — Баща ми не е искал майка ми.

Брейдън трепна така, сякаш детето го бе ударило.

— Може би не е така.

Момчето поклати глава.

— Майка ми каза, че той обича други жени, така че не е искал само нея.

Брейдън затвори очи, когато думите го разкъсаха. Никога не бе искал едно дете да страда, заради постъпките му. О, Боже, как би могъл да оправи нещата с малкия приятел?

Някак щеше да го направи. Дори и да му отнеме остатъка от живота, той щеше да направи така, че това момче да разбере, че баща му го обича и ще го защитава.

Внезапно Брейдън чу позната мелодия отвън. И след миг позна сладкия звук от гласа на Маги.

Брейдън се вледени. Това не беше добре. Изобщо!

Трябваше да скрие момчето! Бързо. Иначе не можеше да каже какво ще направи Маги, ако го види.

Той отново си припомни реакцията на майка си към Син. Презрението на лицето й. Преди не бе способен да защити момчето, но сега щеше да го направи.

Щеше да го обясни на Маги веднъж, след като подреди нещата така, че детето да не бъде наранено от реакцията й.

— Конър — каза Брейдън, поставяйки нежно ръка на слабичкото му рамо. — Искаш ли да играем на една игра?

Лицето на момчето светна.

— Да!

— Нарича се крие́ница. Намираш място и оставаш там, докато не те намеря.

Момчето изглеждаше скептично. Брейдън го побутна към задната част на конюшнята.

— Хайде отивай да се скриеш. Ще си покрия очите. Побързай. Момчето избяга.

Брейдън го чу да се изкачва по стълбата към плевника в същия момент, в който вратата се отвори и Маги влезе.

Брейдън преглътна и на челото му се появиха капчици пот.

Тя носеше голяма кошница в ръце, сякаш бе ходила по сергиите. Маги замръзна в мига, в който го видя.

— Брейдън — каза тя студено. — Не очаквах да те видя тук.

Той преглътна, когато вината и болката го погълнаха. Не искаше да я нарани повече, отколкото искаше да нарани Конър.

Ох, беше се забъркал в страхотна каша. Само се надяваше да не загуби Маги заради това.

— Трябва да поговорим — каза той простичко.

— Защо? — попита тя. — Всичко бе казано. Казах ти, че никога няма да искам нещо от теб. И наистина го мислех. Сега, ако ме извиниш…

Той хвана ръката й, когато тя се опита да мине покрай него.

— Няма да ти позволя да се прибереш вкъщи сама.

Тя го погледна сякаш беше ненормален.

— Да не мислиш, че съм луда? Не бих си го и представяла даже.

— Тогава какво правиш тук?

— Това не е твоя работа — каза Маги, но очи те й омекнаха и тя се протегна да докосне ръката му. — Мислех, че трябва да се погрижиш за Син.

— Той вече е в съзнание, но исках да видя теб.

— Защо?

Брейдън взе кошницата от ръцете й и я остави на земята. Хващайки ръката й той я поведе към вратата.

— Брейдън, аз…

— Шшш — прекъсна я той. — Трябва да говоря с теб насаме.

Тя огледа празната конюшня.

— Не сме ли сами?

Брейдън погледна към плевника. Не искаше да рискува Конър да чуе как Маги ще реагира на новината за него.

— Ще се чувствам по-добре, ако отидем отвън. — Добре.

Брейдън я поведе навън и двамата застанаха точно до широката врата.

— Маги, аз… — гласът му се пречупи.

За първи път в живота си, той не знаеше как да говори с нея.

Нима можеше само да избъбри Маги, искам да се оженя за теб и докато обмисляш това, нека ти кажа за моя незаконен син?

Не, това нямаше да свърши работа.

„Маги, обичам те. Ще имаш ли нещо против, да се грижиш за моя…“

Нищо чудно, че баща му не искал да каже на майка му за Син. Това бе по-трудно отколкото си мислеше.

Маги знаеше, че никога не е бил светец, но да го мисли за развратник и да й бъде представено доказателството за неговите авантюри, бяха две напълно различни неща. Той просто не искаше да я загуби.

— Маги — започна той, изговаряйки бавно името й. — Има някои неща, които трябва да ти кажа и съм сигурен, че ще направя пълна бъркотия. Но моля те би ли ми дала време да се справя с това?

Тя кимна.

Брейдън си пое дълбоко дъх. Той не знаеше лесен начин да каже каквото бе в сърцето му, затова просто го изтърси:

— Обичам те и искам да се оженя за теб.

Шокът, изписан на лицето й бе почти комичен. Ръцете й започнаха да треперят веднага след като бе изрекъл думите.

— Брейдън, не знам какво да кажа.

— Кажи: Да, Брейдън, с радост ще се омъжа за теб.

— Брейдън, с радост ще се омъжа за теб, но не е толкова просто.

Гърдите му се стегнаха.

— Защо?

Погледът й се премести от него към конюшнята и после обратно към него.

— Аз… аз…

— Ти?

— Аз…

Вратата на конюшнята се отвори преди тя да може да довърши изречението. Конър застана до тях.

Брейдън изруга тихо и отстъпи назад преди Маги да има възможността да го удари с коляно там, къде го щеше да го заболи най-много.

— Това моите сладки бисквитки и конфитюр ли са? — попита Конър Маги. — Надявам се, че са, защото миришат много вкусно.

— Да, мъниче, твои са и гледай да изпиеш цялото мляко.

Момчето сбърчи носле.

— Предпочитам бира.

— Но ще изпиеш млякото.

Челюстта му увисна и Брейдън завъртя поглед напред-назад между тях.

— Познаваш ли го?

— Разбира се, че ме познава — каза Конър. — Тя е новата ми майка.

Брейдън отстъпи още малко назад, докато обмисляше новината.

— Но как…

— Срещнах го снощи — обясни Маги. — Той искаше да го отведа при МакАлистър.

В този миг той разбра защо тя го потърси миналата вечер.

— Затова ли ме попита за деца?

Тя кимна.

— Не исках да нараниш чувствата на момчето.

Брейдън избухна в смях.

Конър почесваше главата си докато местеше поглед между тях.

— Може ли да отида да ям вече?

— Да — каза Маги. — Но преди да отидеш, искам да те запозная с баща ти, Брейдън МакАлистър.

— Това не е баща ми — каза момчето. — Киърън МакАлистър е баща ми.

Двамата останаха като заковани на място, когато думите на момчето звъннаха в ушите им.

— Фиа, дъщерята на Брекън — каза Брейдън, когато си спомни името и девойката. Киърън се навърташе около нея в продължение на седмици, преди да срещне Айзабел.

— Ти си син на Киърън? — попита Маги Конър. — Сигурен ли си?

Момчето погледна към нея, сякаш беше полудяла.

— Да. Леля ми отиде да го потърси, когато майка ми почина, но се върна и каза, че той също е мъртъв и така тя остана с мен.

Брейдън застана на колене, за да може да погледне по-отблизо момчето.

Сега можеше да види разликата в лицето. Киърън и той имаха еднакъв цвят на очите и косата.

Той хвана лицето на момчето в ръцете си и се загледа в живото наследство, което Киърън им бе оставил.

— Нямаш представа колко много хора ще те обичат, там, където отиваме.

— Наистина ли? — попита Конър с висок глас и блеснали очи.

— Да — каза Маги, като коленичи до тях. — Като започнем с Брейдън и мен.

Брейдън погледна към нея с разтуптяно сърце.

— Щеше да го отгледаш, мислейки, че е мой и никога да не ми кажеш?

— Щях да ти кажа, когато сметнех, че си готов за това.

Той не можеше да повярва на ушите си. Толкова бе сгрешил за нея. Толкова много. И щеше да прекара остатъка от живота си, за да поправи това.

— Ти си невероятна.

Тя отвърна поглед смутено. Той взе ръката й и целуна кокалчетата на пръстите й.

— Благодаря ти, Маги. За всичко.

Този път, когато погледна към него, той се наведе напред и я целуна.

— Гадост! — изсумтя Конър. — Ама че гнусно.

Брейдън се откъсна от нея със смях.

— Повярвай ми, момко, един ден изобщо няма да ти е гнусно.

— Ако този ден дойде някога, можеш да откъснеш главата ми и да я набучиш на кол.

— Отивай да ядеш — каза Маги с глас, изпълнен със смях.

Конър не се нуждаеше от повече увещаване. Той се втурна през глава към храната.

— Знаеш ли — каза Брейдън, проследявайки контура на бузата й с върховете на пръстите си, — ти така и не отговори на моето предложение. Ще се омъжиш ли за мен?

Маги прехапа устни и намръщи чело.

— А, защо бих желала това? Всичко, което някога си правил, е да ме мъчиш. А сега си мислеше, че съм толкова студена, че просто да отхвърля едно малко момче.

— Ти си мислеше, че съм толкова студен, че да не желая детето изобщо.

— Това беше твоя собствена грешка. Ти си този, който каза, че децата смърдят.

Брейдън се засмя.

— Да казах го, но не го мислех. — Той сложи ръка на бузата й, като се взря в тези кехлибарени очи, които го бяха докоснали чак до нечестивата му душа. — В интерес на истината, няма нещо на земята, което да желая повече от това да имам миризливо, палаво дете от теб.

— Наистина ли?

Той кимна.

Лъчезарната усмивка на Маги озари цялото и лице.

— В такъв случай, Брейдън МакАлистър, с най-голямо удоволствие ще се омъжа за теб и ще имам много миризливи, палави деца от теб.

ЕПИЛОГ

Два месеца по-късно, Маги стоеше в разгара на своето сватбено тържество с трепереща ръце. Все още не можеше да повярва, че е истина!

Бе прекарала всички тези години в мечта за това, но нищо не можеше да се сравни с реалността.

Пеги, Мери и Сиана бърбореха около нея, поднасяйки своите поздравления.

Но вниманието на Маги бе фокусирано в другия край на стаята, където Брейдън стоеше с братята си и нейните братя, заедно с Конър и Роби МакДъглас, пиеше ейл и се смееше.

Син бе отново облечен като англичанин, а лявата му ръка вече не бе превързана заради изгореното. Ако не бе едва забележимият начин, по който я подкрепяше, никой не би разбрал, че някога изобщо е била наранена.

Конър се втурна между мъжете сякаш се наслаждаваше на тяхното търпеливо снизхождение към младежката му жизнерадост.

Юън се извисяваше над всички тях с мрачно лице, но от време на време Маги улавяше весели пламъчета в очите му, докато си разменяше обиди с Брейдън и Локлан, или разрошваше косата на Конър. А Роби… все още бе странно да го види с тях. Никой не би предположил, че само преди няколко седмици те бяха смъртни врагове. Не можеше да проумее промяната, която Сиана и бебето й бяха направили със суровия леърд. Но все пак любовта правеше странни неща с хората.

В този момент, всичко в света бе наред и тя бе искрено благодарна за това чудо.

— О, Маги — възкликна Пеги. — Какви красиви обувки имаш.

Маги погледна надолу и видя, че лявата й обувка се подава изпод подгъва на полата й. Меките черни кожени пантофки с мънички розови цветчета, пришити по тях, бяха сватбен подарък от Брейдън.

Усмихвайки се, тя си спомни историята на Брейдън за Инъс и думите му относно обувките й, както и обета на съпруга й, че тя никога повече няма да притежава грозни обувки.

— Благодаря ти — отвърна тя на Пеги.

След малко Брейдън отиде при нея. Вземайки ръката й в своята, той постави нежна целувка върху кокалчетата на пръстите й.

— Чудех се къде се губиш.

— Никога няма да бъда далеч — каза тя. — Не мога да си го позволя, тъй като не се знае, в чие легло е възможно да те открия.

Той се засмя.

— Знаеш много добре, цветенце. Има само една жена, която може да ме задоволи. И като говорим за… — той се наведе и прошепна в ухото й предложение, от което страните й пламнаха.

— Брейдън! — възкликна изненадано тя. — Никога ли не се засищаш?

— Никога — каза той с дяволит блясък в очите. — Но от друга страна, ти също.

Маги прехапа устни като се огледа наоколо, за да види дали някой друг бе чул думите му. За щастие не, но в сърцето си, тя знаеше истината. Никога не се засищаше, когато ставаше дума за Брейдън.

Точно тогава той й подаде малък квадратен пакет, увит в ярешка кожа. Маги се усмихна докато го развързваше.

Откакто се бяха завърнали от земите на МакДъглас, Брейдън я обсипваше с безброй подаръци. Сребърни брошки, златни огърлици, сребърна четка за косата й. Беше й дал толкова много, че тя не можеше да си представи какъв би могъл да е този най-нов подарък.

Намръщвайки се, тя дръпна опаковката и откри най-меката тъмнозелена тъкан, която някога бе докосвала.

— Това е коприна — каза той в ухото й, докато я придърпваше назад към гърдите си и я прегръщаше през кръста. Облягайки брадичка на рамото й, той я залюля съвсем леко в прегръдката си.

— Смятам да те обвия в нея тази нощ и да те изям.

Бузите й се затоплиха още повече. Локлан заговори от другия край на стаята и всички незабавно запазиха мълчание.

— Знаете ли, когато за първи път чух, че малкият ми брат се мотае из земите на МакДъглас, си помислих, че със сигурност е мъртвец. Никога не съм очаквал той да се върне у дома при нас, камо

ли действително да успее да прекрати враждата. А ако някой ми бе казал, че ще се завърне с булка… Е, съвсем сигурен съм, че дяволът в момента проклина виелицата, докато се опитва да намери топлина.

Всички се засмяха.

Роби вдигна халбата си към тях.

— За Брейдън МакАлистър, най-добрият миротворец, раждан някога.

Ченето на Маги увисна, когато всички вдигнаха наздравица за постижението на Брейдън. Той се засмя и прошепна в ухото й:

— Не му противоречи, цветенце, не и ако не искаш да започнеш нова вражда. Ти и аз знаем истината.

Маги обърна глава, за да го погледне и се усмихна. Имаше много повече в този коментар, отколкото Брейдън мислеше.

За първи път тя знаеше истината. Обичаше Брейдън и той нея също, и никога нямаше да я напусне, както бе направил баща й с майка й. А тя никога нямаше да иска повече, отколкото той може да й даде.

Имаше само още една истина, която трябваше да споделят.

— Брейдън? — повика го тя сладко. — Когато става дума за деца какво предпочиташ, момче или момиче?

— Не бих могъл да желая повече от това да бъде с огнения дух и червеникавокафявата коса на майка си. Защо?

Тя се повдигна на пръсти и прошепна нежно в ухото му:

— Е, предполагам, че когато дойде следващото лято, ще знаем точно как той или тя ще изглежда.

Цялото лице на Брейдън се озари от новината. С триумфиращ вик, той я вдигна на ръце и я целуна страстно. Тълпата нададе одобрителни викове, насърчавайки целувката му.

— Да живеят Брейдън и Маги! И да живее любовта им!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.